

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

Manonmaniam Sundaranar University

Tirunelveli

தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்ககம்

Directorate of Distance and Continuing Education

முதுகலை வரலாறு

இரண்டாம் ஆண்டு

இந்திய வரலாறு (1765 – 1947 A.D.)

பாடத்திட்டம்

இந்திய வரலாறு (1765 – 1947 A.D.)

- அலகு I இந்தியாவில் ஆங்கில ஆதிக்கம் ஏற்படுத்துதல்
மைசூரை ஆங்கிலேயர் தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வருதல் -
ஆங்கிலேய – மைசூர் போர்கள் (1766-1799) – மராத்தியப் போர்கள்
(1775 – 1818) மராத்தியர்களின் வீழ்ச்சி – சிந்துவும், பஞ்சாப்பும்
இணைக்கப்படுதல் -ஆங்கிலேய – சீக்கியப் போர்கள் (1845 – 1849)
- அலகு II இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் எதிர் கொண்ட பிரச்சினைகள் மற்றும்
சீர்திருத்த இயக்கங்கள்
1857ம் ஆண்டு புரட்சி – புரட்சிக்கான காரணங்கள் -தன்மை மற்றும்
முக்கியத்துவம் - இந்து சமய மறுமலர்ச்சி – பிரம்ம சமாஜம் -
இராஜாராம் மோகன்ராய் - தேவந்திரநாத் தாகூர் - கேசப் சந்திர
சென் - பிரார்த்தனை சமாஜம் - ஆரிய சமாஜம் - இராமகிருஷ்ணா
மிஷன் - தியாகபிக்கல் சொசைட்டி - இஸ்லாமிய சமய மறுமலர்ச்சி
– அலிகார் இயக்கம்
- அலகு III தேசியத்தின் எழுச்சி
இந்தியாவில் தேசியம் தோன்றவதற்கான காரணிகள் - இந்திய தேசிய
காங்கிரஸ் - 1885-லிருந்து 1905-வரை காங்கிரஸின் வளர்ச்சி –
மிதவாதிகள் - தீவிரவாதிகள்.
- அலகு IV 1905-ம் -1947-ம் இடைப்பட்ட சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கம்
வங்காளப் பிரிவினை – சுதேசி இயக்கம் - இஸ்லாமிய

வகுப்புவாதத்தின் எழுச்சி - முஸ்லீம் லீக் ஏற்படுத்தப்படுதல் - சூரத்
பிளவு - முதல் உலகப் போரும் தன்னாட்சி இயக்கமும் - லக்னோ
ஒப்பந்தம் - இந்திய அரசியலில் காந்தியின் வருகை - ரௌலட்
சட்டம் - கிலாபத் இயக்கம் - ஒத்துழையாமை இயக்கம் -
சுயராஜ்யக் கட்சி - சைமன் கமிஷன் - நேரு அறிக்கை -
ஜின்னாவின் 14-அம்சக் கோட்பாடு - ஒத்துழையாமை இயக்கம் -
உப்பு சத்தியாக்கிரகம் - காந்தி - இர்வின் ஒப்பந்தம் - வட்டமேஜை
மாநாடுகள் - வகுப்பு வாத பிரதிநிதித்துவம் - பூனா ஒப்பந்தம்

அலகு V

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் இறுதி நிலை

இரண்டாம் உலகப் போரின் தாக்கம் - ஆகஸ்ட் அறிக்கை -
தனிநபர் சத்தியாக்கிரகம் - கிரிபஸ் தூதுக்குழு - வெள்ளையனே
வெளியேறு இயக்கம் - பாகிஸ்தான் தனிநாடு கோரிக்கை - சி. ஆர்.
விதிமுறை - வேவல் திட்டம் - சிம்லா மாநாடு - காபினெட் மிஷன்
திட்டம் - மௌண்ட் பேட்டன் திட்டம் - 1947-ம் ஆண்டு இந்திய
சுதந்திரப் போராட்ட சட்டம்.

அலகு I

ஹைதர் அலியும் ஆங்கிலேயர்களும்

மைசூர் விஜயநகர இந்து பேரரசின் ஒரு பகுதியாகும். கி.பி. 1565-ல் நடைபெற்ற தலைக்கோட்டைப் போருக்குப் பிறகு விஜய நகரப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்தது. அதன் பிறகு உடையார் வம்சத்தின் இந்து ராஜாவின் கீழ் மைசூர் சுதந்திரமடைந்தது. அந்த வம்சத்தினர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலம் வரை மைசூரை ஆண்டு வந்தனர். அவர்களில் நஞ்சராஜ் என்ற அரசரின் கீழ் துணிச்சல் வீரராய் விளங்கிய ஹைதர் அலி என்ற முகமதியர் தன்னுடைய திறமையாலும் தந்திரத்தாலும் நஞ்சராஜை விரட்டிவிட்டு மைசூரின் அரசரானார்.

ஹைதர் அலியின் வாழ்க்கை வரலாறு

ஹைதர் அலி இஸ்லாம் மதத்தைத் தோற்றுவித்த நபிகள் நாயகம் தோன்றிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவர் 1722-ல் கோலார் மாவட்டத்தில் புதிக்கோட் (Budikote) என்ற இடத்தில் பிறந்தார். 1749-ல் பெங்களூருக்கு அருகில் உள்ள தேவஹல்லி (Davanhlli) முற்றுகையின் போது ஹைதர் அலியின் போர்த்திறமை வெளியானது. இதனால் அப்போது மைசூரின் நிதி அமைச்சர் நஞ்சராஜின் நன்மதிப்பைப் பெற்றார். இதனால் ஐம்பது குதிரைப்படை வீரர்கள் 200 காலாட்படை வீரர்களைக் கொண்ட ஒரு பகுதிக்குத் தலைவராக ஆனார். 1751-54-ல் திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் சென்ற மைசூர் படையில் ஹைதர் அலி குதிரைப் படைத் தலைவரானார். அப்போது பின்பற்றிய கொள்கைகள் மூலம் தமது நிலையை வலிமைப்படுத்திக் கொண்டார். 1765-ல்

இவர் திண்டுக்கல் பௌஜ்தார் (Faujdar) ஆக நியமிக்கப்பட்டார். திண்டுக்கல்லில் ஹைதர் தனது ராணுவ வலிமையைப் பலப்படுத்திக் கொண்டார். படைச்சாலையையும் ஆய்வுக்கூடத்தையும் அமைத்தார். தனது பீரங்கிப் படையை பெருக்கிக் கொண்டார்.

ஆட்சியைக் கைப்பற்றுதல்

1758-ல் ஹைதர் செரிங்கப்பட்டம் திரும்பினார். அப்போது ராணுவத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு கிளர்ச்சியை நஞ்சராஜின் வேண்டுகோளின் பேரில் அடக்கினார். 1759-ல் அரசரின் ஆதரவுடன் படை வீரர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய சம்பள பாக்கியைக் கட்டினார். இதனால் மைசூரின் பெரும் பகுதியைப் பெற்றுக்கொண்டார். அதன்பிறகு தலைநகர் சென்று அரசர் சிக்ககிருஷ்ண ராஜாவை தனது கைப்பாவையாக்கிக் கொண்டார். 1761-ல் மைசூர் முழுவதும் ஹைதர் அலி வசம் வந்துவிட்டது.

ஹைதர் அலியின் வெற்றிகள்

‘ஹைதர் அலி கான் பகதூர்’ என்ற பட்டத்துடன் ஆட்சி புரிய ஆரம்பித்தார் ஹைதர் அலி. பேட்னூர் (Bednur) என்ற இடத்தைக் கைப்பற்றியது. ஹைதர் அலியின் சாதனையாகக் கருதப்படுகிறது. பேட்னூர் ராணி வீரம்மாஜி (Virammaji) நாட்டை விட்டு ஓடிவிட்டார். அங்கிருந்த 120 லட்சம் பொற்காசுகள் ஹைதர் அலிக்கு கிடைத்தன. பேட்னூர், ஐதர் நகர் என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. விரைவில் மைசூரைச் சுற்றியுள்ள இடங்கள் ஹைதர் அலி வசமானது. 1764-6-ல் மராட்டியர்களிடமிருந்து வந்த ஆபத்தை, ஏராளமாகப் பணம் கொடுத்து சமாளித்தார்.

1767-ல் தன்னை மைசூரின் ஏகோபித்த தலைவர் ஆக்கிக் கொண்டார் ஹைதர் அலி.

முதல் மைசூர் போர் (1767 – 1769)

காரணங்கள்

கல்வி அறிவு அற்றவரான ஹைதர் அலி புத்திக்கூர்மையுடனும் காரியங்களைச் சரியாக ஊகித்து உறுதியான தீர்மானங்களை எடுத்தும் தனது ராஜ்யத்தை விரிவாக்கிப் பலப்படுத்தினார். இவரது வெற்றிகளையும், வளர்ச்சியையும் கண்ட மராட்டியர்களும், ஹைதராபாத் நிஜமான நிஜாம் அலியும் பொறாமைக் கொண்டனர். தங்களுக்குள் ஒரு கூட்டணியை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். ஹைதர் அலிக்கு விரோதமான ஆங்கிலேயர்களும் நிசாமுடன் சேர்ந்து கொள்ளும் ஆபத்து இருந்தது.

இப்படி மூன்று பேரும் கூட்டுச் சேர்ந்துவிட்டால் ஹைதர் அலியால் எதிர்க்க முடியாது. எனவே சூழ்ச்சி செய்தார் ஹைதர் அலி. மராட்டியர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து தந்திரமாகத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டார். 1767-ல் நிஜாம் அலி ஜெனரல் ஜோசப்ஸ்மித் என்ற ஆங்கிலப் படைத்தளபதியுடன் சேர்ந்து மைசூரைத் தாக்கினார். அவரையும் மாபுஸ்கான் என்பவரின் உதவியால் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டார். இது ஹைதர் அலியின் சூழ்ச்சித் திறனைக் காட்டுகிறது. இதுவே முதல் மைசூர் போரின் காரணமாகும்.

போரின் போக்கு

ஹைதர் அலி நிஜாம் அலியின் படைகளின் உதவியுடன் ஆங்கிலேயர்களைத் தாக்கினார். ஆங்கிலத்தளபதி கர்னல் ஜோசப் ஸ்மித் வட

ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள சங்கமா (Changama) என்ற இடத்திலும், பின்னர் திருவண்ணாமலையிலும் ஹைதர் அலியின் படைகளைத் தோற்கடித்தார். ஒரு குதிரைப் படையுடன் சென்னைக்கு சென்ற ஹைதர் அலியின் படைகளைத் தோற்கடித்தார். ஒரு குதிரைப் படையுடன் சென்னைக்கு சென்ற ஹைதர் அலியின் மகன் திப்பு இந்த தோல்வியைக் கேள்விப்பட்டவுடன் திரும்பிவிட்டார். பின்னர் ஆம்பூரில் நடைபெற்ற போரிலும் ஹைதர் தோற்கடிக்கப்பட்டார்.

இதற்கிடையில் வங்காளத்திலிருந்து வந்த ஒரு ஆங்கிலப்படை நிஜாம் அலியின் ராஜியத்தினுள் நுழைந்தது. நடுக்கமடைந்த நிஜாம் 1768-ல் ஹைதர் அலியிடமிருந்து பிரிந்து ஆங்கிலேயர்களுடன் உடன்படிக்கை ஒன்றை செய்து கொண்டார். ஆனால் பகைவர்களை உறுதியுடன் எதிர்த்தார் ஹைதர். கேப்டன் நிக்சன் என்பவரைத் தோற்கடித்து ஈரோட்டைக் கைப்பற்றினார். மேலும் அவரது படை தஞ்சாவூர் மற்றும் கரூர் வரை சென்றது. ஆனால் அதே சமயத்தில் மராட்டியர்கள் மைசூரைத் தாக்க திட்டமிடவே ஹைதர் அலி தனது படையில் பாதியை அனுப்பினார்.

போரின் முடிவு

ஆங்கிலேயர் ஹைதர்அலியுடன் சமாதான உடன்பாட்டுக்கு உட்பட்டனர். கேப்டன் புரூக் (Brooke) என்பவர் பேச்சுவார்த்தைக்கு அனுப்பப்பட்டார். ஹைதர் அலி பல நிபந்தனைகளை விதித்தார். 1769 ஏப்ரல் 4-ம் தேதி உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது.

இந்த உடன்படிக்கைப்படி இருசாரரும் அவரவர் கைப்பற்றியிருந்த இடங்களைத் திரும்பக் கொடுக்க உடன்பட்டனர். கரூரை மட்டும் ஹைதர் அலி

திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை. மேலும் பாதுகாப்புப் போரில் ஈடுபடும் போது ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்ய வேண்டும் என முடிவு செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு மராட்டியருக்கெதிராக ஆங்கிலேயரின் உதவி தனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்தார் ஹைதர் அலி. இந்த முதலாம் மைசூர் போரில் ஆங்கிலேயர் வெற்றியடைய முடியாமல் போனதற்கு அவர்களிடம் போதுமான குதிரைப்படை இல்லாமையே காரணம் ஆகும். மேலும் ஆங்கிலத் தளபதிகளான ஸ்மித், வுட் ஆகியோர்களுக்கிடையே ஒற்றுமை இல்லை. மேலும் இப்போர் ஹைதர் அலியின் போர்த்தந்திர முறைகளையும் வீரத்தையும் காட்டுகிறது.

இரண்டாம் மைசூர் போர் (1780 – 1784)

காரணங்கள்

- ❖ 1772-ல் மராட்டியர்கள் தாக்கியபோது, ஆங்கிலேயர்களிடம் உதவிக்காக முறையிட்டார் ஹைதர் அலி. ஆனால் அது பயனற்றதாகி விட்டது. இதனால் ஆங்கிலேயர்களின் கொடிய பகைவரானார் ஹைதர் அலி. ஆங்கிலேயர்களுடன் 1769-ல் தான் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையைப் புதுப்பிக்க முயன்றார். அதுவும் பலனளிக்கவில்லை.
- ❖ 1778-ல் ஐரோப்பாவில் பிரான்சுக்கும் இங்கிலாந்துக்குமிடையே ஏற்பட்ட போரின் எதிரொலி இந்தியாவிலும் காணப்பட்டது. பிரான்ஸ் இந்தியாவிலிருந்து ஆங்கிலப் பகுதிகளை அழிக்க எண்ணியது. அதன் விளைவாக இந்தியாவில் ஏற்பட்ட போரில் பிரான்சுக்குச் சொந்தமான சந்திரநாகூர், பாண்டிச்சேரி ஆகிய பகுதிகளை இங்கிலாந்து பிடித்துக் கொண்டது. மேலும் மேற்குக்

கடற்கரையில் ஹைதரின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த மாஹியையும் ஆங்கிலேயர் பிடித்துக் கொண்டனர்.

- ❖ ஹைதர் அலிக்கு ஐரோப்பியப் போர்தளவாடங்கள் மாஹி வழியேதான் வந்து கொண்டிருந்தன. எனவே இதை பிடித்துக் கொண்ட ஆங்கிலேயர் மீது கடும் கோபம் கொண்டார் ஹைதர் அலி. இதனால் பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் ஆங்கிலேயர்களுக்கெதிராக உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து கொண்டார்.
- ❖ ஏற்கனவே ஆங்கிலக் கம்பெனியின் படை வட சர்க்கார் பகுதிக்குப் போகும் போது மைசூரின் எல்லை வழியாகச் சென்றது. இதற்கு அவர்கள் ஹைதர் அலியிடம் அனுமதி பெறவில்லை இதனாலும் ஹைதர் அலி கோபம் கொண்டிருந்தார்.
- ❖ ஹைதர் அலியுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த அப்போது தரங்கம் பாடியிலிருந்த ஜெர்மானிய மிஷினரி ஸ்வார்ட்ஸ் என்பவரை கவர்னர் ரம்போல்ட் அனுப்பினார். ஸ்வார்ட்ஸை அன்புடன் நடத்திய ஹைதர் அலி ஆங்கிலேயர்கள் மீதான வெறுப்பைக் காட்டிக் குறித்துக் கொள்ளவில்லை. 1769-ம் வருட உடன்படிக்கையை மீறியது. அமைதிக்கான முயற்சிகளை தேர்ந்தெடுத்தது, தனக்கு எதிரான ஆங்கிலேயரின் விரோதம் ஆகியவைப்பற்றி சென்னை அரசங்காத்திற்குக் கடிதம் ஒன்று எழுதினார் ஹைதர் அலி
- ❖ இதற்கிடையில் 1779-ல் ஆங்கிலேயர்களுக்கெதிராக மராட்டியர்களுடன், நிஜாம் அலியுடனும் ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார் ஹைதர் அலி. இந்தக்கூட்டுப்படையின் மீது ஹைதர் அலி சென்னையைக் கடல் வழியாகவும் நிலவழியாகவும் தாக்க முற்பட்டார். போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு

போர் ஆரம்பித்தபோது ஆங்கிலேயர்களுக்கு பொதுவாக ஒரு நெருக்கடி காலமாகும். 1777-ல் அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் ஆங்கிலேயர் தோல்வியடைந்து வந்தனர். இங்கிலாந்துக்கெதிராக 1778-ல் பிரான்சும், 1779-ல் ஸ்பெயினும், 1780-ல் ஹாலாந்தும் போர் தொடுத்திருந்தன. அதே சமயம் சென்னையில் ஒரு ஊழல் மிகுந்த கம்பெனி ஆட்சியே இருந்தது. இந்த சூழ்நிலையில் தான் ஹைதர் அலி 1780-ல் கர்நாடகத்தின் மீது படையெடுத்தார். பேரழிவை ஏற்படுத்தி ஆர்காட்டைக் கைப்பற்றினார்.

ஆங்கிலத்தளபதி ஹெக்டர்மன்றோ பாண்டிச்சேரியைப் பிடித்த பின்பு காஞ்சிபுரம் நோக்கி முன்னேறினார். ஆனால் பெய்லி என்ற ஆங்கிலத் தளபதியின் படைகளை ஹைதர் அலி பொளிலூரில் (Polilur) தோற்கடித்தார். எனவே சென்னை அரசாங்கம் கல்கத்தாவிலிருந்து உதவியைத் நாடியது. இதனால் கவர்னர் ஜெனரல் வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் சர்அயர்கூட் (Eyre Cotte) என்பவரின் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினார். அந்தப் படை ஹைதர் அலியை 1781 ஜூலையில் போர்டோ நோவா (Porto Nova) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்து ஆங்கிலேயரின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றியது. மேலும் டச்சுக்காரர்களுக்குச் சொந்தமான நாகப்பட்டம், திரிகோணமலை ஆகிய இடங்களையும் பிடித்தார். அத்துடன் ஹைதர் அலியை ஷோலிங்கர் (Sholinur) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்தார் அயர்கூட். ஹைதரின் படைக்கு பெருத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டது.

இதற்கிடையில் கர்னல் பிரெய்த் வையிட் (Braith Waite) என்பவர் 1781 நவம்பரில் நாகப்பட்டத்தைக் கைப்பற்றினார். எட்வர்ட் ஹூக்ஸ் என்பவர் 1782

ஐனவரியில் திரிகோண மலையைக் கைப்பற்றினார். திரிகோணமலையை திரும்பப் பெறுவதற்காக ஹைதர் அலியின் மகன் திப்பு போரிட்டார். ஆனால் 1782 பிப்ரவரியில் திப்பு கர்னல் பிரெய்த் வெயிட்டால் முழுமையாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டு கைது செய்யப்பட்டார். இச்சூழ்நிலையில் வாரன்ஹேஸ்டிங்சின் ராஜதந்திரத்தினால் நிசாமும், மராட்டியர்களும் ஹைதர் அலியை விட்டு விலகி ஆங்கிலேயர் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டனர்.

இச்சமயத்தில் தான் பிரஞ்சுக்கப்பற்படை ஒன்று அட்மிரல் சப்ரன் (Suffren) என்பவர் தலைமையில் கிழக்கு கடற்கரை வந்து சேர்ந்தது. சிறந்த ஆற்றல் வாய்ந்த அவருக்கு நிலப்பகுதியில் அடிப்படைத்தளம் ஏதும் இல்லை. அவர் ஆங்கிலக் கப்பற்படைத் தளபதி ஹூக்ஸ்டன் பல போர்களில் ஈடுபட்டார். அவர் பெற்ற சில வெற்றிகள் ஹைதர் அலிக்கு ஆறுதலைத் தந்தது. ஆனால் 1782 அக்டோபர் மாதம் ரிச்சர்ட் பிக்கர்டன் என்பவர் தலைமையில் ஒரு ஆங்கில கப்பற்படை வந்து சேர்ந்தது. இதனால் ஆங்கிலேயரின் வலிமை கூடியது.

இதற்கிடையில் குடகிலும், மலையாளம் முழுவதிலும் ஹைதர் அலியை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டம் ஏற்பட்டது. ஹம்பர்ஸ்டோன் (Humber Stone) என்ற ஆங்கிலத்தளபதி ஹைதர் அலியின் தளபதியான மக்டம் அலியைத் தோற்கடித்தார். திப்புவும் பொன்னாணி (Ponnani) என்ற இடத்தில் தோல்வியடைந்தார். அச்சமயம் ஆர்க்காட்டின் வடபகுதியில் தங்கியிருந்த ஹைதர் அலி முதுகில் ஏற்பட்டிருந்த புற்றுநோயினால் 1782 டிசம்பர் மாதம் இறந்து போனார். அவருக்குப் பின் திப்பு மைசூரின் அரசரானார்.

அரசரானவுடன் ஆங்கிலேயர் வசமிருந்த மங்களுரை 1783-மே மாதம் முற்றுகையிட்டார். முற்றுகையை ஆங்கிலத்தளபதி கேம்பல் (Campbell) வெற்றிகரமாகச் சமாளித்துக் கொண்டார். ஆனால் திடீரென ஐரோப்பியப் போர் முடிவடையவே ஆங்கிலேயர்களுக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குமிடையே உடன்பாடு ஏற்பட்டது. இதனால் பலமடைந்த ஆங்கிலேயர்கள் திப்புவுக் கெதிராக முழுப்பலத்தையும் உபயோகித்தனர். ஆனாலும் மங்களுர் 1784 ஜனவரியில் திப்புவிடம் வீழ்ந்தது. ஆனால் சென்னை கவர்னராக இருந்து மக்கார்தானே பிரபு (Macartney) சமாதானத்தை விரும்பியதால் மங்களுரில் திப்புவுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்.

மங்களுர் உடன்படிக்கை 1784

மங்களுர் உடன்படிக்கைப்படி இருசாராரும் தாங்கள் கைப்பற்றிய இடங்களையும், பிடித்து வைத்துள்ள கைதிகளையும் திரும்பிக் கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டனர். ஆனால் கவர்னல் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் இந்த உடன்படிக்கையைக் கண்டு மனம் வருந்தினார். “மக்கார்தானே பிரபு என்ன மனிதர்? சமாதானம் செய்து கொண்ட போதிலும் கர்நாடகத்தை இழந்து விடுவார் என்று இன்னும் நம்புகிறேன்” என்றார் வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ்.

திப்பு சுல்தானும் ஆங்கிலேயர்களும்

1784-ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட மங்களுர் உடன்படிக்கை திப்புவின் செல்வாக்கைப் பெருக்கியது. அதை ஓர் உண்மையான உடன்படிக்கையாக திப்பு சுல்தானும், ஆங்கிலேயர்களும் கருதவில்லை. இச்சமயத்தில் 1786-ல் காரன்வாலிஸ் பிரபு கவர்னர் ஜெனரலாகப் பதவி ஏற்றார். அவர் இந்திய

அரசர்களின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிட்டு பிரிட்டனின் மதிப்பைப் பாதுகாத்து அதன் நிலையை இந்தியாவில் வளர்க்க வேண்டுமென விரும்பினார். திப்புசல்தானைத் தீர்த்துக் கட்டவும் முடிவு செய்தார். இதன் விளைவாக மூன்றாம், நான்காம் மைசூர் போர்கள் நடைபெற்றன.

1784-க்கு பிறகு திப்புசல்தானின் நடவடிக்கைகள்

மங்களூர் உடன்படிக்கைக்கு பிறகு திப்பு மிகத் தீவிரமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். 1786-ல் 'சல்தான்' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொண்டார். இவர் நிசாமுடனும், மராட்டியர்களுடனும் சேர்ந்து கொண்டு ஆங்கிலேயரை விரட்ட திட்டம் தீட்டினார். 1786-ல் கூர்க் (Coorg) பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றினார். தனது நாட்டின் எல்லைக்கு அருகில் இருந்த நர்குந்த் (யேசபரனெ) பகுதியிலிருந்து தனக்கு கிடைத்த கப்பத் தொகையை அதிகப்படுத்தினார். இதனை எதிர்த்த நர்குந்த் தலைவரையும், அவரது குடும்பத்தினரையும் கைது செய்து துன்புறுத்தினார். பெல்காம் மாவட்டத்திலுள்ள கிட்டூர் (Kittur) என்ற இடத்தையும் பிடித்து அதிலுள்ள மக்களைக் கட்டாயமாக இஸ்லாமியர்களாக்கினார். மேலும் சாவனூர் என்ற இடத்தையும் கைப்பற்றினார்.

1788-ல் தன்னை ஒரு இஸ்லாமிய மதத் தலைவர் என்றும் அதைப் பரப்பும் தூதுவர் என்றும் சொல்லிக் கொண்டு மலபாரிலிருந்த இந்துக் கோவில்களை அழிக்க முற்பட்டார். பலரைக் கட்டாயமாக முஸ்லீமாக்கினார். ஆங்கிலேயர்களுக்கெதிராகத் தனது நிலையினைப் பலப்படுத்திக் கொள்ளும் பல நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார் திப்பு சல்தான். இதனால் மூன்றாம் மைசூர் போர் ஏற்பட்டது.

மூன்றாம் மைசூர் போர் (1790 – 92)

காரணங்கள்

1. மங்களூர் உடன்படிக்கையில் நம்பிக்கையில்லாத திப்பு ஆங்கிலேயரை இந்தியாவிலிருந்தே விரட்டத் திட்டமிட்டார். இதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். ஆனால் மலபார், கூர்க் ஆகிய பகுதிகளில் அதிக மதப்பற்று கொண்டவராக நடந்து கொண்டதால் மலையாள அரசரை திப்பு பகைத்துக் கொண்டார்.
2. பாண்டிச்சேரியிலிருந்து பிரெஞ்சு அதிகாரிக்கு திப்பு எழுதியிருந்த கடிதத்தில் “நானே இங்கிலாந்துக்கு விரோதமாகப் போர்ப்பிரகடனம் செய்யும் முதல் நபர்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.
3. திருவாங்கூர் மன்னர் டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து வாங்கிய கரங்கனூர், அயர்கோட்டை ஆகிய இடங்களையும் திப்பு சுல்தான் தனக்குரியது என்று சொந்தம் கொண்டாடினார். டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து அவர் விலைக்கு வாங்கியது செல்லத்தக்கது அல்ல என்றும் கூறினார்.
4. ஆங்கிலேயருடன் போரிடுவதற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் உதவி கிடைத்தால் நல்லது என்று கருதினார் திப்புசுல்தான். எனவே 1785-ல் கான்ஸ்டாண்டிநோபிளுக்கும் 1787-ல் பிரான்ஸ் நாட்டிற்கும் தூதுவர்களை அனுப்பி உதவி கேட்டார். ஆனால் அந்த நாடுகளிலிருந்து “எதிர்கால உதவியைப் பற்றிய உறுதிமொழி தவிர நிகழ்காலத்தில் எவ்வித உதவியும் கிடைக்கவில்லை” இதனைப் பற்றி அறிந்து கொண்ட காரன்வாலிஸ் திப்புவை ஒழித்துக்கட்ட நினைத்தார்.

5. 1789-ல் கவர்னர் ஜெனரல் காரன்வாலிஸ் பிரபு ஐதராபாத் நிஜாமுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். அதன்படி நிஜாமுக்கு வேண்டிய ஆங்கிலப்படையை தாம் கொடுத்து உதவி செய்வதாகக் கூறினார். ஆனால் அந்தப் படையை நிஜாம் ஆங்கிலேயரின் நட்பு நாடுகளுக்கு விரோதமாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. நட்பு நாடுகள் என்ற வரிசையில் மைசூர் அரசரான திப்புசல்தான் பெயர் குறிப்பிடவில்லை. இதைக் கேள்விப்பட்ட சல்தான் கோபம் கொண்டு ஆங்கிலேயருக்கு விரோதமாகச் சதித் திட்டம் தீட்டினார்.
6. காரன் வாலிஸ் பிரபுவும் திப்பு சல்தானை தீர்த்துக்கட்ட எண்ணி 1788-ல் புனையில் தூதுவராக நியமிக்கப்பட்டிருந்த மாலட் என்பவருக்கு கடிதம் எழுதி மராட்டியரின் ஆதரவைப் பெற முயற்சித்தார்.
7. திப்புசல்தான் 1789 டிசம்பர் 29-ல் திருவாங்கூரைத் தாக்கினார். மங்களுர் உடன்படிக்கையின்படி திருவாங்கூர் அரசர் சென்னை கவர்னர் ஜாண்ஹாலந்தின் (Jonh Holland) உதவியை நாடினார். கவர்னர் ஜெனரலான காரன்வாலிஸ் திப்புவின் இந்த நடவடிக்கைகள் கம்பனியின் மீது திப்புவின் போர்பிரகடனம் என்றே கருதினார். எனவே மராட்டியர்களுடனும், நிஜாமுடனும் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு

மூன்றாம் மைசூர் போர் இரண்டு ஆண்டு காலம் நீடித்தது. 1790-ல் பிப்ரவரியில் சென்னை கவர்னராக வில்லியம் மெடோஸ் (William Medows) என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார். இவருடைய தலைமையில் ஆங்கிலப்படைகள் போரிட்டன.

மெடோஸ் திண்டுக்கல், கோயம்புத்தூர், பாலக்காடு ஆகிய இடங்களைக் கைப்பற்றினார். பம்பாயிலிருந்து வந்த ஒரு ஆங்கிலப் படை கண்ணனூரைக் கைப்பற்றியது. மராட்டியப்படை தார்வார் என்ற பகுதியைப் பிடித்தது. ஆனாலும் திப்பு தீரத்துடன் போரிட்டார். கிராங்கனூர் திப்புவிடம் வீழ்ந்தது. கர்நாடகத்தில் படையெடுத்து 1791-ல் திருவண்ணாமலையைப் பிடித்துக் கொண்டார். ஆங்கிலேயர்களுக்குத் தோல்வியே ஏற்பட்டது.

எனவே காரன்வாலிஸ் திப்புவைப் பதவியிலிருந்து நீக்கி பழைய இந்து வம்சத்தின் வாரிசுக்கு பட்டத்தைக் கொடுக்க முடிவு செய்தார். இதனால் தானே நேரில் தலைமை தாங்கி படையை நடத்தி 1791-ல் இரண்டாவது கட்ட போரை ஆரம்பித்தார். அவர் வேலூர், ஆம்பூர் வழியாக சென்று 1791 மார்ச் 21-ல் பெங்களூரைக் கைப்பற்றினார். அங்கிருந்து திப்புவின் தலைநகரான செரிங்கப்பட்டணத்திற்கு எண்பது கல் தொலைவிலுள்ள அரிகோரா என்ற இடத்தை அடைந்தார். அதிக மழையினால் படைக்குத் தேவையான உணவுப்பொருட்கள் வந்து சேராமல் போயின. இதனால் சற்று பின்வாங்கி படையை மங்களூரில் வைத்துக் கொண்டார்.

மழைக்காலம் முடிந்த பின்னர் மறுபடியும் போரை ஆரம்பித்தார் திப்பு. 1791 நவம்பர் 3-ல் கோயம்புத்தூரைப் பிடித்துக் கொண்டார். அப்போது மங்களூரிலிருந்த காரன்வாலிஸ், பம்பாயிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட படை உதவியுடன் திப்புவின் தலைநகருக்கு செல்லும் வழியிலுள்ள பாரா மகால் என்ற மலைக்கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். பின்னர் 1792 பிப்ரவரி 5-ல் செரிங்கப்பட்டணத்தை

முற்றுகையிட்டார். தனது வலிமையற்ற நிலையைக் கண்ட திப்பு 1792- மார்ச் மாதம் ஆங்கிலேயருடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்.

செரீங்கப்பட்டணம் உடன்படிக்கை 1792

1792 மார்ச் மாதம் செரீங்கப்பட்டணத்தில் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் திப்புசல்தானுக்குமிடையே ஒரு சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அந்த உடன்படிக்கையின் படி,

1. திப்புசல்தானின் ராஜ்யத்தின் பாதிப்பகுதிகள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டும். போரிழப்புத் தொகையாக மூன்று கோடி ரூபாயை திப்பு கொடுக்க வேண்டும். அந்தத் தொகையைக் கொடுக்கும் வரை அதற்கு ஈடாக திப்புசல்தான் தனது இரு மைந்தர்களை காரன்வாலிசுடன் அனுப்ப வேண்டும்.
2. திப்புசல்தானிடமிருந்து பெற்ற பகுதிகளை சரிசமமாக ஆங்கிலேயர், நிசாம் மற்றும் மராட்டியர்கள் பிரித்துக் கொண்டனர்.
3. கிருஷ்ணா நதியிலிருந்து வடபெண்ணை நதிக்கு அப்பாலும் பரவியுள்ள ஒரு பரந்த பிரதேசம் ஹைதராபாத் நிஜாமுக்கு கொடுக்கப்பட்டது.
4. துங்கபத்திரா நதிக்கரை வரையுள்ள பகுதிகள் மராட்டியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.
5. திண்டுக்கல், கோயம்பத்தூர், தர்மபுரி முதலிய மாவட்டங்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கிடைத்தது. மேலும் மலபார், குடகு ஆகிய நாட்டுச் சிற்றரசர் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் உரிமை ஆங்கிலேயர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டது.

கலபமாக அழித்துவிடக் கூடிய மைசூர் அரசர் திப்புசல்தானை அழிக்காமல் அவருடன் சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது காரன்வாலிஸ் செய்த பெரும் தவறு என்று குறை கூறப்படுகிறது. ஆனால் நடைமுறையில் அப்படி செய்வது ஆங்கிலேயர் பற்றிய பயத்தை உண்டு பண்ணும் என்று நினைத்தார் காரன்வாலிஸ். மேலும் அப்போது பிரான்சுடன் இங்கிலாந்து செய்து கொண்டிருந்த போரும், திப்பு பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் செய்து கொண்ட உறவும் அச்சம் தரத்தக்கதாகவே இருந்தது. மேலும் கம்பெனி நிர்வாகக்குழுவினரும் சமாதானத்தையே விரும்பினர். கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மைசூர் ராஜ்யம் முழுவதையும் கைப்பற்றிருந்ததால் நட்புறவு நாடுகளுடன் அனுபவ பூர்வமான உடன்படிக்கைகளைச் செய்வது கடினமாக இருக்கும் என்று காரன்வாலிஸ் எண்ணினார். “எங்கள் பகைவர்களை உறுதியாக நாங்கள் முடமாக்கினாலும் எங்கள் நண்பர்களைப் பலமுள்ளவர்களாக்கவில்லை” என்று கூறினார் காரன்வாலிஸ்.

நான்காம் மைசூர் போர் (1799)

காரணங்கள்

1. மூன்றாம் மைசூர் போரில் முடிவில் ஏற்பட்ட ‘அவமானத்தை திப்புசல்தான் போன்ற வீரர்களால் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. இரண்டு வருடங்களுக்குள்ளாக தான் கொடுக்க வேண்டிய போர் இழப்பீட்டுத் தொகையை செலுத்தி விட்டு பிணையக் கைதிகளாக இருந்த தனது பிள்ளைகளை திரும்ப அழைத்துக் கொண்டார் திப்பு. தான் இழந்த

நிலப்பரப்புகளை மீண்டும் பெற தன்னை ராணுவரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும் பலப்படுத்திக் கொள்ள முற்பட்டார்.

2. போரினால் அழிக்கப்பட்ட நகரங்கள் பழுதுபார்க்கப்பட்டன. தலைநகர் கோட்டையின் பலத்தை அதிகப்படுத்தினார். குதிரைப் படையின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கினார். புதிய காலாட்படையினரைச் சேர்த்து நல்ல பயிற்சி அளித்தார்.
3. 1796-ல் மைசூர் அரசர் ஒன்பதாம் சாம்ராஜ் இறந்துவிடவே அவருக்குப் பதிலாக புதிய அரசரை நியமிக்கவில்லை. அத்துடன் அரண்மனையை முழுவதுமாக கொள்ளையிட்டு தனது பொருளாதார நிலையை வளப்படுத்திக் கொண்டார்.
4. அப்போது ஐரோப்பாவில் பிரான்ஸ் இங்கிலாந்துடன் கடுமையான போரில் ஈடுபட்டிருந்தது. அதைப் பயன்படுத்தி திப்பு சுல்தான் ஆங்கிலேயர்களுக்கெதிராக பிரான்சின் நட்பை நாடினார். பிரான்சிலுள்ள ஜேக்கபியக் கழகத்தில் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தார். செரிங்கப்பட்டணத்தில் ஒரு ஜேக்கபியக் கழகத்தின் கிளை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அங்கு பிரெஞ்சுக்கொடி ஏற்றப்பட்டது. பிரெஞ்சு கடற்படை அதிகாரியான பிரான்சிஸ் ரிபாட் (Francis Ripaud) என்பவர் திப்புவுக்கு ஆலோசனைகளை வழங்கினார்.
5. ஆங்கிலேயர்களுக்கு விரோதமாகப் போரிட மொரிஷியசுக்கு ரிபாட் என்பவரைத் தூதுவராக அனுப்பினார். அவர் 1798 ஜனவரியில் மொரிஷியஸ் கவர்னர் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக போரிட ஒரு தொண்டர் படையை அமைத்து 1798 ஏப்ரல் மாதம் மங்களூருக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

6. திப்புவின் இத்தனை திட்டங்களையும் அறிந்து கொண்ட அப்போதைய கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லஸ்லி பிரபு பழைய உடன்படிக்கையைப் புதுப்பித்து நிஜாமுடன் ஒரு துணைப்படை உடன்படிக்கையை 1798 செப்டம்பரில் செய்து கொண்டார். ஆனால் மராட்டியர்கள் தயங்கினர். வெல்லஸ்லி பிரபு போரின் இறுதியில் கைப்பற்றுப்படும் இடங்களில் ஒரு பகுதியைத் தருவதாக பீஷ்வாவுக்கு வாக்கு கொடுத்து அவரை வசப்படுத்தினார்.
7. நிஜாமின் ஆதரவையும் பீஷ்வாவின் ஒத்துழைப்பையும் பெற்றவுடன் வெல்லஸ்லி பிரபு திப்பு சுல்தானுக்கு ஓர் கடிதம் எழுதினார். அதில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

- ஆங்கிலேயர்களுக்கு கீழ்ப்படிந்திருக்குமாறு திப்புசுல்தான் உறுதி அளிக்க வேண்டும்.
- பிரெஞ்சுகாரர்களுடன் கொண்டிருந்த உறவை விட்டுவிட வேண்டும்.
- பிரெஞ்சு அதிகாரிகளையும் படையையும் தன் நாட்டை விட்டு வெளியேற்றிட வேண்டும் ஆகியவையாகும். இந்த கோரிக்கைகளை திப்புசுல்தான் ஏற்க மறுத்ததால் போர் வெடித்தது.

போரின் போக்கு

திப்புசுல்தானைத் தோற்கடித்து செரிங்கப்பட்டணத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் வெல்லஸ்லிபிரபு பலதிசைகளிலிருந்தும் படையை அனுப்பினார்.

- ❖ ஜெனரல் ஹாரிஸ் (Harris) என்பவரின் தலைமையில் முக்கியப்படை ஒன்று மைசூரை நோக்கி சென்றது.

- ❖ வெல்லெஸ்லி பிரபுவின் இளைய சகோரர் ஆர்தர் வெல்லெஸ்லி நிஜாமின் படைக்குத் தலைமை தாங்கி மைசூர் அரசரின் வடகிழக்கு எல்லைகளைத் தாக்கினார்.
- ❖ பம்பாயிலிருந்து ஒரு படை ஜெனரல் ஸ்டூவர்ட் (Stuart) என்பரின் தலைமையில் மைசூரை நோக்கி வந்தது.
- ❖ ஜான் மால்கம் என்பவரின் தலைமையில் மராட்டியப்படை ஒன்றும் அனுப்பப்பட்டது.

பம்பாயிலிருந்து வந்த படைத் தலைவர் ஸ்டூவர்ட் திப்புசுல்தானை தலைநகர் செரிங்கப்பட்டணத்திற்கு 45 மைலுக்கு மேற்கிலுள்ள செதாசீர் (Sadasher) என்ற இடத்தில் 1799 மார்ச் 5-ம் தேதி தோற்கடித்தார். 1799 மார்ச் (Malavalli) என்ற இடத்தில் சுல்தானின் படைகளை முழுவதுமாகத் தோற்கடித்தார். இருமுனைகளிலும் தோற்கடிக்கப்பட்ட திப்பு தலைநகரைக் காப்பதற்காக செரிங்கப்பட்டணத்திற்கு ஓடி வந்தார். ஆங்கிலேயர்களுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ள பேச்சு வார்த்தை நடத்த முன்வந்தார். ஆனால் ராஜ்யத்தில் பாதியையும் இரண்டு கோடி ரூபாயும் ஆங்கிலேயர் கேட்டனர். எனவே திப்பு ஒரு வீரராக போரிட்டு மடிவதே மேல் என்று முடிவு செய்தார்.

எல்லாப் படைகளும் ஒன்று சேர்ந்து ஜெனரல் டேவிட் பயர்ட் (David Baird) என்பவரின் தலைமையில் தலைநகரைத் தாக்கின. தீவிரமாகப் போரிட்ட திப்பு சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டார். போர் 1799 மே மாதமே முடிந்து விட்டது. போர் ஆரம்பித்த இரண்டு மாதத்திலேயே முடிவடைந்தது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும்.

போரின் விளைவுகள்

- போரின் விளைவாக ஆங்கிலேயர்களுக்கு கன்னடம், வளநாடு, தாராபுரம், கோயம்பத்தூர், செரிங்கப்பட்டணம் ஆகிய பகுதிகள் கிடைத்தன.
- ஹைதராபாத் நிஜாமுக்கு அவரது நாட்டின் வடகிழக்குப் பகுதியிலிருந்த குத்தி, குர்ரம், கொண்டா, சித்தல், தூர்க்கம் ஆகிய பகுதிகள் கிடைத்தன.
- மைசூரின் வடமேற்கிலிருந்த சூர்தர், கார்பொநல்லி ஆகிய மாவட்டங்கள் மராட்டியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. ஆனால் அவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டனர்.
- எஞ்சிய பகுதிகளை மட்டும் பண்டைய இந்து அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணராஜ் உடையார் என்ற இளவரசுக்குக் கொடுத்து அவரை மைசூரின் அரசராக்கினார் வெல்லஸ்லி துணைப்படைத் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அதன்படி ஒரு ஆங்கிலப் படையை பராமரிக்க ஒப்புக் கொண்டார். திருப்தியற்ற முறையில் நடந்து கொண்டால் அவரது ராஜ்யத்தை கவர்னர் ஜெனரல் எடுத்துக் கொள்ளலாம் எனவும் உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது.
- கம்பனி தனது எல்லைகளை விரிவுபடுத்திக் கொள்ளவும், பொருளாதாரம், வாணிபம், ராணுவம் ஆகியவற்றில் பலப்படுத்திக் கொள்ளவும் இப்போர் உதவியது. இந்திய தீபகற்பத்தில் கிழக்கு கடற்கரை முதல் மேற்கு கடற்கரை வரை ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கம் பரவ இப்போர் உதவியது.

➤ வெல்லெஸ்லியின் சேவையைப் பாராட்டிய இங்கிலாந்து அரசு அவரை அயர்லாந்தின் பிரபுவாக உயர்த்தி மார்குயஸ் (Marquess) என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்து கௌரவித்தது. மைசூர் போரின் முடிவே வெல்லெஸ்லியின் புகழுக்கு காரணமானது. ஜெனரல் ஹாரிஸ் என்ற தளபதிக்கும் 'பெருமகனார்'(Naron) என்ற பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது.

அலகு II

ஆங்கிலேய மராட்டியப் போர்கள்

1761-ல் நடைபெற்ற மூன்றாம் பாணிபட் போரில் மராட்டியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டாலும் அவர்களது ஆற்றலும் ஆதிக்கமும் அழியவேயில்லை. தாங்கள் இழந்த பலத்தை மீண்டும் பெற்று வந்தார்கள். 1771-ல் முகலாயப் பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலத்தை தங்கள் பாதுகாப்பின் கீழ் கொண்டு வந்தார்கள். மீண்டும் பல உரிமைகளை எழுப்பி கிளர்ந்தெழுந்தார்கள். இந்த சூழ்நிலையில் 1772-ல் மராட்டிய பீஷ்வாவான மாதவ்ராவ் இறந்தார். எதிர்பாராத இந்த சம்பவத்தினால் மராட்டியர்கள் மிகவும் வருந்தினர். காரணம் மாதவ்ராவுக்குப் பின் மராட்டிய அரசியலில் போட்டியும், பொறாமையும் குழப்பங்களும் நிலவின. இதனால் மராட்டியத் தலைவர்களுக்கிடையே உள்நாட்டுப் பூசல்கள் ஏற்பட்டது. இந்த பூசல்களில் ஆங்கிலேயர் தலையிட சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அதன் விளைவாக மூன்று ஆங்கில மராட்டியப் போர்கள் நடைபெற்றன. இந்தப் போர்களின் முடிவில் மராட்டியர்களின் அதிகாரமனைத்தும் ஒடுக்கப்பட்டது.

முதலாவது ஆங்கில மராட்டியப் போர் (1775 - 82)

காரணங்கள்

1. மராட்டியப் பீஷ்வாவான முதலாம் மாதவ்ராவ் 1772-ல் இறந்தார். இவருக்குப் பின் வாரிசுரிமைப் போட்டி ஏற்பட்டு நாட்டில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. மாதவ்ராவின் சகோதரர் பீஷ்வா ஆனார். ஆனால் இவர் சிறுவனாக இருந்தாலும், திறமையற்றவராக இருந்ததாலும் குழப்பம் ஏற்பட்டது.

2. நாராயணராவின் சித்தப்பா ரகுநாதராவ் என்பவர் போர், ஆட்சித்துறை ஆகிய இரண்டிலும் திறமை உள்ளவர். ஆனால் பதவிமோகம் அதிகம் உள்ளவர். தனது மனைவி ஆனந்திபாயின் தூண்டுதலால், பீஷ்வா பதவியை அடைவதற்கு சதித்திட்டம் தீட்டினார். இதன் விளைவாக 1773 ஆகஸ்ட் 30-ல் நாராயணராவ் படுகெலை செய்யப்பட்டார். இதன் பின்னர் ரகுநாதராவ் பீஷ்வா ஆனார்.
3. ஒரு சில மாதங்களுக்குள்ளாக ரகுநாதராவுக்கு கடுமையான எதிர்ப்பு கிளம்பியது. மூன்றாம் பானிபட் போரில் தப்பி பிழைத்த நானா பட்னவிஸ் (Nana Padnavis) என்ற அந்தண இளைஞரின் தலைமையில் பூனாவிலிருந்து கடும் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. மற்ற மராட்டியத் தலைவர்களும் ரகுநாதராவை எதிர்த்தனர்.
4. இச்சூழ்நிலையில் கொலை செய்யப்பட்ட நாராயணராவின் மனைவிக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. பிறந்த 40 நாட்களுக்குள் அந்த கைக்குழந்தையை இரண்டாம் மாதவ்ராவ் என்று பெயரிட்டு பீஷ்வா என்று அங்கீகரித்து அவன் பெயரில் அரசபிரதிநிதி நிதிஆட்சி (Council of Regency) ஒன்றை நானாபட்னாவிசின் கூட்டத்தினர் அமைத்தார்கள்.
5. ரகுநாதராவ் தனது மகாணங்களை விட்டு விரட்டப்பட்டார். எனவே மராட்டியத் தலைவர்களான சிந்தியா ஹோல்க்கார் போன்றவர்களின் ஆதரவை நாடினார். ஆனால் அவர்கள் ரகுநாதராவுக்கு உதவ மறுக்கவே வேறு வழியின்றி பம்பாயிலிருந்த ஆங்கிலேயர்களின் உதவியை நாடினார்.

6. பம்பாயிலிருந்த ஆங்கிலேயர்கள் பூனாவிலிருந்த மராட்டிய அரசுடன் நல்லுறவுடன் இருந்தாலும் பம்பாயைச் சார்ந்துள்ள சில கடற்கரைப் பிரதேசங்களைப் பெற்று தங்கள் நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் எண்ணத்துடன் ரகுநாதராவை ஆதரித்தனர்.
7. சூரத் உடன்படிக்கை : ரகுநாதராவுக்கும் ஆங்கிலேயருக்குமிடையே 1775 மார்ச் 7-ம் தேதி சூரத் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. இந்த உடன்படிக்கையின்படி 1) ஆங்கிலேயர்கள் 2,500 போர் வீரர்களை ரகுநாதராவுக்குக் கொடுத்து ஆதரிக்க வேண்டும். 2) அந்தப் படைக்கான செலவை ஈடு செய்ய ஆங்கிலேயர்களுக்கு பஸ்ஸின், சால்செட் (Bassion, Salsette) ஆகிய இடங்களைக் கொடுக்க வேண்டும். 3) மேலும், புரோச், சூரத் மாவட்டங்களில் வசூலாகும் வரியில் ஒரு பகுதியையும் ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். 4) புனாவில் ஆட்சி செய்பவர்களுடன் ஏதேனும் உடன்பாடு செய்தால் அதில் ஆங்கிலேயரையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். 5) கம்பெனியின் பகைவர்களிடத்தில் ரகுநாதராவ் எந்த உறவும் வைத்துக்கொள்ள கூடாது.
8. இந்த உடன்படிக்கையை கவர்னர் ஜெனரல் வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார். இந்த உடன்படிக்கைப்படி ஆங்கிலப்படை ஒன்று கர்னல் கீட்டிங் (Colonel Keating) என்பவரின் தலைமையில் மராட்டிய நகரான புனாவை நோக்கிப் புறப்பட்டது. ரகுநாதராவின் படையுடன் சேர்ந்து அரசல் (Aras) என்ற சமவெளியில் நானாவின் படைகளைத் தோற்கடித்தது.

9. ஆனால் இந்த நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் கம்பெனியின் கல்கத்தா தலைமை ஆலோசனைக் குழுவின் அனுமதியின்றி எடுக்கப்பட்டதாகும். நிர்வாகக் குழுவினர் சூரத் உடன்படிக்கையைக் கண்டித்தனர். (The Treaty of Surat was condemned as a Violation of Regulating Act. The war in support of Reghunatha Rao was Characterised as impolitic, dangerous, unauthorized and unjust). இவ்வாறு கண்டித்ததுடன் படைகளை வாபஸ் பெறுமாறும் உத்தரவிட்டது. இதனால் ஆங்கிலேயரின் வெற்றி, சூரத் உடன்படிக்கை ஆகியவை பயனற்றுப் போய்விட்டன.
10. புரந்தர் உடன்படிக்கை (1776) : சில மாதங்களுக்குள் கல்கத்தா ஆலோசனைக்குழு கர்னல் உப்டன் (Colone Upton) என்பவரை மராட்டிய தலைநகர் புனாவிற்கு அனுப்பி அங்கிருந்த தலைவர்களான சக்ரம்பாபு, நானாபட்னாவிஸ் ஆகியோருடன் 1776 மார்ச் 1-ல் புரந்தர் உடன்படிக்கையை செய்து கொண்டது. புரந்தர் உடன்படிக்கையின்படி 1) சூரத் உடன்படிக்கை செல்லாது என்று கூறப்பட்டது. 2. ஆங்கிலேயர் பெற்ற சால்செட்டும், புரோச்சிலிருந்து பெற்ற வரியும் உறுதி செய்யப்பட்டன. 3. புனாவில் இருந்த ஆட்சியாளர் தங்களுக்கு ஆதரவாக வரும் ஆங்கிலப் படைகளுக்கான 12 லட்சம் ரூபாய் ஆங்கிலேயருக்கு கொடுக்க வேண்டும். 4. ரகுநாதராவ் பதவி விலகி மாதம் 25,000 ரூபாய் ஓய்வூதியம் பெற்று கோபர்கான் என்ற இடத்தில் வாழ்ந்து வர வேண்டும். அவர் இரண்டாம் மாதம் ராவை பீஷ்வாவாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

11. கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் சூரத் உடன்படிக்கையை ஆதரித்தனர். எனவே இரண்டு உடன்படிக்கைகளும் கம்பனியின் நிர்வாக இயக்குநர்களின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் இயக்குநர்களோ சூரத் உடன்படிக்கையை ஆதரித்தனர். மேலும் மராட்டியர்களும் புரந்தர் உடன்படிக்கையை மதிக்கவில்லை. இதற்கிடையில் நானாபட்னாவிஸ்லூபின் (Lubin) என்ற பிரெஞ்சு அதிகாரியுடன் தொடர்பு கொள்ள ஆரம்பித்தார். இதனை பம்பாய் அரசு எதிர்க்கவே போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு

முதலாவது மராட்டியப்போர் 1778-ல் தொடங்கியது. போர் ஆரம்பமானபோது ஆங்கிலேயரின் படை மோசமான நிலையிலிருந்தது. அப்போது அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் ஆங்கிலேயருக்கெதிராக போரைத் தொடங்கியிருந்தனர். மேலும் மராட்டியப்படையும் வலிமையுடன் காணப்பட்டது. பம்பாயிலிருந்த ஆங்கிலப்படை ஒன்று கர்னல் ஈகர்டன் (Colonel Egerton) தலைமையில் புறப்பட்டது. அவரது உடல்நிலை குன்றவே கர்னல் காக் பரன் (Cock Burn) என்பவர் தலைமை தாங்கினார். இந்த படை டெலிகான் (Telegon) என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் மராட்டியப் படையால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. எனவே வாட்கன் (Wadgon) என்ற இடத்தில் ஆங்கிலேயர்களுக்கு அவமானகாரமான ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது. இந்த உடன்படிக்கை மகதாஜி சிந்தியா (Mahadaji Sindia)வின் முயற்சியானால் செய்யப்பட்டது.

வாட்கன் உடன்படிக்கை 1779

வாட்கன் உடன்படிக்கைப்படி, 1. 1773-க்குப் பிறகு ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிய எல்லா இடங்களையும் திருப்பித் தர வேண்டும். 2. வங்காளத்திலிருந்து வந்த படையை மராட்டியரின் எல்லையிருந்து வாபஸ் பெற வேண்டும். 3. புரோச் மாவட்டத்திலிருந்து கிடைக்கும் வரியில் ஒரு பகுதியை ஆங்கிலேயர்கள் மராட்டிய சிந்தியாவுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

மீண்டும் போர்

வாட்கன் உடன்படிக்கையை கவர்னர் ஜெனரல் வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் ஏற்க மறுத்துவிட்டார். மேலும் கம்பெனி நிர்வாக இயக்குநர்களுக்கு 'நம் நாட்டின் புகழுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை எல்லோரும் விரும்பும் வகையில் சுலபமாக நீக்குவோம், என்று கடிதம் எழுதினார். எனவே கம்பெனியின் புகழை மீண்டும் பெற திட்டமிட்டார். வங்காளத்திலிருந்து வலிமை மிக்க ஒரு படையை தளபதி கோடார்டு (Goddard) என்பவரின் தலைமையில் அனுப்பினார். அப்படை மத்திய இந்தியாவில் பல வெற்றிகளைப் பெற்று புனாவை நோக்கி முன்னேறியது. குவாலியர் கைப்பற்றப்பட்டது. சிந்தியா 'சிப்ரி' என்ற இடத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். எனவே நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட மகதாஜி சிந்தியா புனா அரசாங்கத்திற்கும் ஆங்கிலேயருக்குமிடையே உடன்படிக்கை ஏற்பட முயற்சித்தார். அதன்படி 1782-மே 17-ல் சால்பை உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி முதல் மராட்டியப் போர் முடிவுக்கு வந்தது.

சால்பை உடன்படிக்கை Treaty of Salbai, 1782

இந்த உடன்படிக்கையின்படி,

- ❖ புரந்தர் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் கைப்பற்றிய எல்லாப்பகுதிகளும் ஆங்கிலேயர் மராட்டியர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும்.
- ❖ சால்செட் ஆங்கிலேயர்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டும்.
- ❖ இரண்டாம் மாதவ்ராவ் பீஷ்வாவாக ஆங்கிலேயர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டார்.
- ❖ ரகுநாதராவுக்கு மாதம் 25,000 கொடுக்கவும், அவருக்கு இஷ்டமான இடத்தில் தங்கிக் கொள்ளவும் அனுமதிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் இனி ரகுநாதராவை ஆதரிக்கக்கூடாது.
- ❖ யமுனை நதிக்கு மேற்கிலுள்ள எல்லாப் பகுதிகளையும் சிந்தியா பெற்றுக் கொண்டார்.

இரண்டாம் மராட்டியப் போர் (1803 – 1805)

போருக்கான காரணங்கள்

1. 1795-ம் வருடம் பீஷ்வா இரண்டாம் மாதவ்ராவ் தற்கொலை செய்து இறந்தார். எனவே ரகுநாதராவின் (ரகோபா) மகனாக இரண்டாம் பாஜிவ்ராவ் பீஷ்வாவாக 1796-ல் பதவி ஏற்றார். அவரது முதல் அமைச்சராக நானாபட்னாவிஸ் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டார். மராட்டியத் தலைவர்களான சிந்தியா, ஹோல்கார், பான்ஸ்லே ஆகியோர்களுக்கிடையே போட்டியை அதிகப்படுத்தி மோதலை ஏற்படுத்தினார் இரண்டாம் பாஜிராவ்.
2. இதற்கிடையில் 1798-ல் கவர்னர் ஜெனரலாகப் பொறுப்பேற்ற வெல்லஸ்லி கம்பெனியின் நிலைமையைப் பாதுகாப்பதற்காக துணைப் படைத்

திட்டத்தைப் பின்பற்றி வலுவற்ற இந்திய அரசுகளை கம்பனியின் கட்டுப்பாட்டில் வைக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். நிஜாம் உட்பட பல இந்திய அரசர்கள் துணைப்படைத் திட்டத்தில் கையெழுத்திட்டு ஆங்கிலேயரின் பாதுகாப்பை பெற்றார்கள். ஆனால் மராட்டியர்கள் துணைப்படை ஒப்பந்தத்தில் சேரவில்லை.

3. மராட்டியக் கூட்டரசை இதுவரை கட்டித் காத்தவரும், மராட்டிய விவகாரத்தில் ஆங்கிலேயரின் தலையீட்டை எதிர்த்து வந்த வருமான நானாபட்னாவில் 1800 மார்ச் 12-ல் புனாவில் இறந்தார். இதனால் நாட்டில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. மராட்டியத் தலைவர்களுக்கிடையே பிளவு வலுப்பட ஆரம்பித்தது. புனாவில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த தவுலத்ராவ் சிந்தியாவும், ஜஸ்வந்த்ராவ் ஹோல்காரும் தங்களுக்குள் கடுமையாகப் போரிட்டார்கள்.

4. பஸ்ஸீன் உடன்படிக்கை Treaty of Bassein, 1802

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் பீஷ்வா இரண்டாம் பாஜிராவ் துணைப்படைத்திட்ட ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள முன்வந்தார். இதன்படி 1802 டிசம்பர் 31-ல் பஸ்ஸீன் உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது. இந்த உடன்படிக்கையின்படி,

6000-க்கும் குறையாத காலாட்படையும் அதற்குரிய பீரங்கிகளும், ஐரோப்பியப் பீரங்கிப் படையினரும் கொண்ட ஒரு பாதுகாப்புப்படை பீஷ்வா கொடுக்க வேண்டும். இந்தப் படையின் செலவுக்காக 26 லட்ச ரூபாய் வருமானம் தரத்தக்க பகுதிகளை ஆங்கிலேயர்களுக்கு பீஷ்வா கொடுக்க வேண்டும்.

ஆங்கிலேயருடைய ஐரோப்பியப் பகைவர்களை பீஷ்வா வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. மேலும் ஆங்கிலேயர்களின் உத்தரவில்லாமல் மற்ற இந்திய அரசர்களுடன் உறவு வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது.

இந்த பஸ்ஸின் உடன்படிக்கையின்படி ஆங்கிலப்படை ஒன்று ஆர்தர் வெல்லஸ்லி என்பவரின் தலைமையில் சென்று பீஷ்வாவை 1803 மே 13-ல் அவரது தலைநகரான புனாவில் அமர்த்தியது. ஆங்கிலேயருடன் பீஷ்வா செய்து கொண்ட துணைப்படைத் திட்டத்தை மற்ற மராட்டியத் தலைவர்கள் எதிர்த்தார்கள். தங்கள் தேசிய சுதந்திரம் பறிபோனதைக் கண்டு தங்களுக்கெதிராக ஒன்று சேர முற்பட்டனர். 1802- ஆகஸ்ட் மாதம் இரண்டாம் மராட்டிய போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு

மராட்டியர்களின் படையில் இரண்டு லட்சத்துக்கும் மேல் எண்ணிக்கையுள்ள போர் வீரர்கள் இருந்தனர். மேலும் பிரெஞ்சுக்காரர்களால் பயிற்சி அளிக்கப்பட்ட 40,000 வீரர்களும் இருந்தனர். எனவே மராட்டியர்களை எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் தாக்க முற்பட்டனர் ஆங்கிலேயர். ஆர்தர் வெல்லஸ்லி அகமதாபாத்தைக் கைப்பற்றினார். சிந்தியாவின் படைகளை நர்மதை ஆற்றுக்குக் தெற்கே உள்ள அஸ்ஸே (Assaya) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்தார். மேலும் பான்ஸ்லேயின் படைகளை ஆர்கான் (Argaon) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்து பர்கான்பூர், அஸ்ஸீகார் ஆகிய இடங்களைக் கைப்பற்றினார். வடஇந்தியாவில் ஜெனரல் லேக் (Lake) சிந்தியாவிடமிருந்து அலிகாரைக் கைப்பற்றினார். தோல்வியடைந்த சிந்தியா 1804-ல் ஆங்கிலேயருடன் சுர்ஜி அர்ஜன்கான் (Suji Arjangaon) என்ற உடன்படிக்கையை செய்து கொண்டு போரிலிருந்து விலகினார்.

பான்ஸ்லே தியோகான் (Deogaon) என்ற உடன்படிக்கையை ஆங்கிலேயர்களுடன் செய்து கொண்டார்.

இவ்வாறு ஆங்கிலேயர்களின் போர்த்தந்திரங்களும் மராட்டியரின் ஒற்றுமையின்மையும் மராட்டியரின் தோல்விக்குக் காரணமாயின. மராட்டியக் கூட்டரசிற்கு இதனால் சாவுமணி அடிக்கப்பட்டது.

மூன்றாவது மராட்டியப் போர் (1817 – 1819)

காரணங்கள்

1. பிண்டாரி என்ற கொள்கைக் கூட்டத்தினரும் மராட்டியர்களுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வந்தது. மராட்டியர்கள் பிண்டாரிகளை கூலிப்படை வீரர்களாக அவ்வப்போது பயன்படுத்தி வந்தனர். எனவே கவர்னர் ஜெனரல் ஹேஸ்டிங்ஸ் பிரபு பிண்டாரிகளை ஒழிப்பதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். இதனால் மராட்டியர்களுடன் மோதல் ஏற்படும் என்பதையும் உணர்ந்தார்.
2. பீஷ்வா இரண்டாம் பாஜிராவ் தன்னுடைய தலைமையின் கீழ் மராட்டியக் கூட்டமைப்பை திரும்பவும் நிலைப்படுத்தி ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியை ஒழித்து விட வேண்டுமென்று கனவு கண்டார். இதனால் ஆங்கிலேயரை விட்டு பிரிந்து உரிமை பெறுவதற்கு தக்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கியிருந்தார்.
3. இச்சமயத்தில் பீஷ்வாவிற்கும் கெய்க்வாருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட ஒரு தகராறைத் தீர்ப்பதற்காக தனது அமைச்சரும், ஆங்கிலேயரிடம் நட்புடன் இருந்தவருமான கங்காதர சாஸ்திரி (Gangadhar Sastri) என்பவரை 1814-ல் புனாவுக்கு அனுப்பினார். அவருக்கு புனாவிலிருந்த ஆங்கில பிரதிநிதி

எல்பின்ஸ்டன் பாதுகாப்பு அளிப்பதாக வாக்குறுதியளித்தார். அப்படியிருந்தும் பீஷ்வா தனது நண்பர் திரிம்பக்ஜி டாங்லியா (Trimbakji Danglia) என்பவரின் தூண்டுதலின் பேரில் வஞ்சமாக கங்காதர சாஸ்திரியைக் கொன்று விட்டார்.

4. ஆனால் எல்பின்ஸ்டனின் கட்டாயத்தின் போர் திரிம்பக்ஜி சிறைப்பிடிக்கப்பட்டார். தானாவிலிருந்த ஒரு கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்ட அவர் ஒரு ஆண்டுக்கு பிறகு தப்பி ஓடிவிட்டார். இதற்கு பீஷ்வா தான் காரணமாயிருக்க வேண்டும் என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

5. 1817-ல் மராட்டியத் தலைவர்களைக் கொண்டு ஒரு கூட்டரசை ஏற்படுத்துவதற்கு பட்டாணியத் தலைவன் அமிர்கானுடன், ஆங்கிலேயர்களுக்குப் பகைவர்களாக இருந்த சிந்தியா, பான்ஸ்லே ஆகியோரிடமே பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்கினார் பீஷ்வா. தனது படையின் வலிமையை அதிகரிப்பதற்கும் முயன்றார். எனவே ஆங்கிலேயரும் பீஷ்வாவின் சதித்திட்டங்களை முறியடிக்க தகுந்த நடவடிக்கைகளை எடுத்தனர்.

6. புனா உடன்படிக்கை : 1817, ஜூன் 13 புனாவிலிருந்த ஆங்கிலப் பிரதிநிதி எல்பின்ஸ்டன் பாஜிராவை புனா உடன்படிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தார். இந்த உடன்படிக்கைப்படி,

➤ மராட்டியக் கூட்டரசின் தலைமையை பீஷ்வா கைவிட்டார்.

➤ கெய்க்வார் மீதிருந்த உரிமையை நான்கு லட்சம் ரூபாய் பெற்றுக் கொண்டு கைவிட்டார்.

➤ மறுபடியும் அவரிடம் பணம் கேட்பதில்லை என்று உறுதியளித்தார். இவ்வாறு பீஷ்வாவின் அதிகாரங்களை ஆங்கிலேயர் பறித்தனர். ஆங்கிலேயரின் உத்தரவின்றி பீஷ்வா எதுவும் செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

7. இதனால் ஆத்திரமடைந்த பீஷ்வா ஆங்கிலேயருக்கெதிராகப் போரில் இறங்கினார். புனாவிலிருந்த ஆங்கிலப் பிரதிநிதி தங்குமிடத்தை தீ வைத்துக் கொளுத்தினார். இதனால் 1817-ல் மூன்றாம் மராட்டியப் போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு

திரென்று பீஷ்வா தாக்கியதால் ஆங்கிலப் படைகள் பின்வாங்கின. ஆனால் தளபதி புர் (Colonel Burr) என்பவரால் பீஷ்வா கிர்க்கி என்ற இடத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அதன் பிறகு 1818 ஜனவரி 1-ம் தேதி கோரிகான் (Koregaon) என்ற இடத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பிப்ரவரி 20-ல் ஆஷ்டி (Ashti) என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரிலும் தோற்கடிக்கப்பட்டார். போரில் பீஷ்வாவின் தளபதி கோகலே கொல்லப்பட்டார். இறுதியில் பீஷ்வா ஆங்கிலத் தளபதி ஜாண்மால்காம் என்பவரிடம் சரணமடைந்தார்.

இந்த தோல்வியனால் பீஷ்வா என்ற பதவி ஒழிக்கப்பட்டது. பீஷ்வா கான்பூருக்கு அருகிலுள்ள பித்தூர் (Bithur) என்ற இடத்தில் ஆண்டுக்கு எட்டு லட்சம் ரூபாய் ஓய்வூதியத்துடன் ஓய்வெடுக்க அனுமதிக்கப் பட்டார். அவரது நாடு முழுவதும் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. பீஷ்வாவின்

நாட்டிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட சிறிய நாடான சதாரா சிவாஜியின் வழித்தோன்றலான பிரதாப சிம்மன் என்பவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

1816-ல் ராகூஜி பான்ஸ்லே இறந்த பிறகு பதவியேற்ற யர்சோஜி என்ற அரசருக்கு அப்பாசாகிப் (Appasahib) என்பவர் ரீஜெண்டாக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் பீஷ்மாவுக்கு ஆதரவாக போரில் இறங்கினார். போரில் அப்பாசாகிப்பின் படைகள் சீதபல்டி (Sitabaldi) என்ற இடத்தில் 1817 நவம்பரில் தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஹோல்காரும் பீஷ்வாவுக்கு ஆதரவாகப் போரில் இறங்கினார். அவரது படைகள் மகித்பூர் (Mahidpur) என்ற இடத்தில் 1817 டிசம்பர் 21-ல் தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஹோல்கார் 1818 ஜனவரியில் ஆங்கிலேயருடன் மண்டசோர் (Mandasor) என்ற உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு நர்மதை நதிக்குத் தெற்கே உள்ள இடங்களையும் ஆங்கிலேயர்களிடம் கொடுத்துவிட்டார். அவரது நாட்டில் ஒரு ஆங்கிலப்படை வைக்கப்பட்டது. சிந்தியா ஒருவருக்குத்தான் ஒரு தனிப்படை வைத்துக்கொள்ள உரிமை கொடுக்கப்பட்டது. இவ்விதம் மராட்டியர்களின் அரசியல் வாழ்க்கை ஒருங்கிப் போனது.

மராட்டியர்களின் தோல்விக்கான காரணங்கள்

இவ்விதம் முகலாயப் பேரரசின் அழிவின் மீது இந்தியாவில் தங்கள் அரசியல் தலைமையை நிலைபெறுவதற்கு மராட்டியர் செய்த கடைசி முயற்சியும் தோல்வியடைந்தது. மராட்டியர்கள் முகமதியர்களை விட வல்லவர்களாகக் காணப்பட்டாலும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு அவர்கள் ஈடாக மாட்டார்கள். ராஜதந்திரத்திலும், படைவலிமையிலும், தலைமைத் தன்மையிலும்

ஆங்கிலேயர்களைவிடக் குறைந்தவர்களே. மராட்டியர்களின் இறுதி வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு.

1. ஆற்றலற்ற தலைமை

மராட்டியர்களிடம் காணப்பட்ட ஆற்றலற்ற தலைமை அவர்கள் வீழ்ச்சிக்கு முக்கிய காரணமாகும். முதலாம் பாஜிராவ், மல்ஹர் ராவ் ஹோல்கார், மகதாஜி சிந்தியா, நானாபட்னாவிஸ் ஆகியோர்களைத் தவிர பிற தலைவர்கள் ஆற்றலற்று காணப்பட்டார்கள். அவர்களிடம் ராஜதந்திரம் இல்லை. தந்திரங்கள் செய்வதிலும் சதித்திட்டங்கள் தீட்டுவதிலேயுமே தங்கள் ஆற்றலைச் செலவிட்டார்கள். எனவே போர்களை திட்டமிட்டு சிறப்பாக சிறந்த தலைவர்கள் இல்லாமல் போய்விட்டார்கள்.

2. ஒற்றுமையில்லாத தலைமை

மராட்டியர்களிடம் ஒற்றுமையில்லை. மராட்டியத்தலைவர் ஹோல்கார், சிந்தியா, பான்ஸ்லே போன்றவர்களிடம் ஒற்றுமையில்லை. போட்டியும், பொறாமையும் காணப்பட்டது. தங்கள் நலன்களை மட்டுமே கவனித்து தேசிய நலன்களை பாழ்படுத்திவிட்டார்கள். இரண்டாம், மராட்டியப்போர் தொடக்கத்தில் ஐஸ்வந்தராவ் தனித்தே நின்றார். சிந்தியாவும், பான்ஸ்லேயும் தோற்றபிறகே ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்தார். சிந்தியாவும், பான்ஸ்லேயும் தோற்ற பிறகே ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்தார். மூன்றாம் மராட்டியப்போரில் சிந்தியா மற்ற மராட்டியத் தலைவர்களுடன் சேரவில்லை. இவ்வாறு ஒற்றுமையில்லாத தலைவர்களால் மராட்டியர்கள் வீழ்ச்சியடைந்தனர்.

3. மராட்டியத் தலைவர்களின் பொறுப்பின்மை

மராட்டியர்களின் வீழ்ச்சிக்கு பீஷ்வா இரண்டாம் பாஜிராவ், தெளலத்ராவ் சிந்தியா என்ற இன்பநாட்டமுடைய இளைஞர்களின் பொறுப்பின்மையே காரணம் ஆகும். இவர்கள் தங்கள் அட்டுழியத்தால் மக்கள் வாழ்க்கையைக் கெடுத்தனர். முக்கியமாக தெளலத்ராவ் சிந்தியா ஏகபோக வாழ்க்கையைக் கெடுத்தனர். முக்கியமாக தெளலத்ராவ் சிந்தியா ஏக போக வாழ்க்கை வாழ்கிறவராக காணப்பட்டார். இவர்களது கோடுங்கோன்மையால் துயருற்ற மக்கள் அவர்கள் ஆட்சிமுறையை வெறுத்து ஆங்கிலேயரின் பாதுகாப்பை நாடினர்.

4. மராட்டியரின் வலிமையற்ற இராணுவ அமைப்பு

மராட்டியரின் ராணுவம் ஆங்கில ராணுவத்தைவிட வலிமை குறைந்து காணப்பட்டது. மராட்டியர்கள் தங்கள் பழமையான கொரிலா போர் முறையை கைவிட்டார்கள். அதே நேரம் மேலை நாட்டினரைப் போல விஞ்ஞான ரீதியில் தங்கள் ராணுவத்தை அமைத்துக் கொள்ளவில்லை. மேலும் அவர்களிடம் பீரங்கிப்படையில்லை. ஆனால் ஆங்கிலேயர் வலிமையான பயிற்சி பெற்ற, பீரங்கிப்படையுடன் கூடிய ராணுவத்தை வைத்திருந்தனர். எனவே ஆங்கிலப்படையிடம் மராட்டியப்படை தோற்றுப்போனது.

5. ஆங்கிலேயரின் ஒற்றர் முறை

ஆங்கிலேயர்களிடம் திறமை மிக்க ஒற்றர் படை இருந்தது. அதன் மூலம் மராட்டியர்களின் சதியையும், செயல்பாட்டையும் மிக எளிதில் அறிந்து கொண்டனர். இந்திய அரசர்களின் அவையிலிருந்த ஆங்கிலப்பிரதிகளின் பணி பாராட்டப்படக்

கூடியது. எதிரிகளின் பலம் பற்றியும், பலவீனம் பற்றியும் அவ்வப்போது தகவல்களைப் பெற்று அதற்கேற்ற பல திட்டங்களை வகுத்தனர்.

6. சமுதாய ஒற்றுமையும், தேசிய உணர்வும் இல்லை

மராட்டிய நாட்டில் சிறப்பும் ஒழுங்கும் வாய்ந்த சமுதாய வளர்ச்சி, கல்வியைப் பரப்பதல் அல்லது மக்களை ஒன்றுபடுத்துதல் ஆகியவைகளுக்கான எவ்வித முயற்சியும் சிவாஜி காலத்திலாவது, பீஷ்வாக்களின் காலத்திலாவது செய்யப்படவில்லை. நாடு சிறக்க வேண்டுமானால் ஒற்றுமை இன்றியமையாதது. இந்த உண்மையை வேறு பல இந்தியர்களைப் போலவே மராட்டியர்களும் உணர்வில்லை. நாட்டிற்கு மக்களும், தலைவர்களும் ஒற்றுமையுடனும் தேசிய உணர்வுடனும் செயல்படாவிட்டால் அது அந்த நாட்டின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் என்பதற்கு மராட்டியர்கள் ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும்.

7. நிலையற்ற பொருளாதாரக் கொள்கை

மராட்டியர்கள் தங்கள் நாட்டில் சரியான பொருளாதாரக் கொள்கையைப் பின்பற்றவில்லை. சிறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையும் திருப்திகரமான நிதி ஏற்பாடுகளும் செய்யப்படவில்லை. தங்களுக்கிடையே அதிகாரப் போட்டியிருந்ததால் வேளாண்மை வளர்ச்சிக்கோ, வாணிபத்தை பெருக்குவதற்கோ எந்த நடவடிக்கைகளும் எடுக்கவில்லை. எனவே பலமற்ற பொருளாதார நிலை அவர்களது வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுத்தது.

8. ரஜபுத்திரர்களிடம் கொண்ட பகைமை

சூழ்நிலைக்கேற்பவும், தேவைக்கேற்பவும் தங்கள் கொள்கைகளை மராட்டியர்கள் வகுத்துக் கொள்ளவில்லை. இந்து பேரரசை அமைக்க விரும்பிய

மராட்டியர்கள் இராஜபுத்திரர்களின் நட்பைப் பெற முயலவில்லை. ராஜபுத்திரர்களுக்கெதிராக அவர்கள் நாட்டின் மீது அடிக்கடி படையெடுத்து அவர்களின் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டனர். இது மராட்டியர்களின் வலிமையைக் குறைத்தது.

இவ்வாறு சுமார் நாற்பது ஆண்டுகாலம் ஆங்கிலேயர்களுடன் ஏற்பட்ட போட்டியில் மராட்டியப் பேரரசு என்ற கட்டிடம் மிகவும் அவமானகரமான முறையில் இடிந்து விட்டது. மராட்டியர்களின் வீழ்ச்சியால் ஆங்கிலேயர்கள் முன் எப்போதும் இல்லாத அளவில் வலிமை பெற்று விளங்கினர்.

1857-ம் வருடப் புரட்சி

1757-ல் நடைபெற்ற பிளாசி போரிலிருந்து மூலம் பிரிட்டிஷ் 1857-ம் ஆண்டு வரை நூறு ஆண்டுகளாக பல போர்கள் புரிந்து படிப்படியாக பிரிட்டிஷ் பேரரசின் பகுதிகளை ஒன்று சேர்த்து ஒரு ஆட்சி முறையும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்திய மக்களும் மன்னர்களும், ஆங்கிலேயர்களும் ஆதிக்க வளர்சிக்குத் தூபமிட்டு சோம்பிப் போய் இருந்தார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனாலும் 1806-ல் ஏற்பட்ட வேலூர் கலகமும் 1816-ல் ஏற்பட்ட பாரெய்லி எழுச்சியும், 1824-ல் ஏற்பட்ட பாரக்பூர் சிப்பாய் கலகமும், 1831-ல் சையத் அமகமத்கான் தலைமையில் வங்காளத்தில் நடந்த கிளர்ச்சியும், 1848-ல் ஏற்பட்ட காங்ரா, ஐஸ்வார், குடற்றாபூர் முதலிய நாடுகளின் சிற்றரசர்களின் ஆர்பாட்டங்களும் இந்திய மக்களுக்கு அந்நிய ஆட்சி மீது ஏற்பட்ட அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தின. இப்படிப் புகைந்து கொண்டிருந்த மக்களின் கொதிப்பு 1857-ல் பேரரசின் அஸ்திவாரமே அதிரும் அளவுக்கு பெரும் புரட்சியாக வெடித்தது. இப்புரட்சி ஆங்கிலேயர்களால்

அடக்கப்பட்டு விட்டாலும், அது இந்திய நிர்வாகத்தில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது.

புரட்சிக்கான காரணங்கள்

இந்தப் பெரிய புரட்சிக்கு தோட்டாக்களில் கொழுப்பு தடவப் பட்டதுதான் காரணம் என்று பொதுவாகச் சொல்கின்றனர். ஆனால் காரணம் அதுமட்டுமல்ல. 1757-ல் நடைபெற்ற பிளசி யுத்தத்திற்குப் பின்னர் நூறு ஆண்டுகளாக ஆங்கிலேயர் இந்திய மக்களோடு கொண்டிருந்த தொடர்பும், அவர்கள் இந்திய மக்களோடு கொண்டிருந்த தொடர்பும், அவர்கள் இந்திய மக்களோடு கொண்டிருந்த தொடர்பும், அவர்கள் இந்திய சுதேச அரசர்களைப் படுத்திய பாடுகளுமே காரணம். சிப்பாய்களிடத்தில் காணப்பட்ட அதிருப்தியும் கொழுப்பு தடவப்பட்டிருந்த தோட்டாவும் ஏற்கனவே ஆயத்தம் பண்ணப்பட்டிருந்த 'மக்களின் அதிருப்தி' என்ற வெடிகுண்டை வேகமாக வெடிக்கச் செய்தது என்று கூறலாம். கீழ்க்கண்ட அரசியல், பொருளாதார சமூகக் காரணங்களால் இப்புரட்சி ஏற்பட்டது.

1. அரசியல் காரணங்கள்

அ. டல்ஹொசி பிரபுவின் நாடு சேர்க்கும் கொள்கை

ஆங்கிலேயர்களின் நாடு சேர்க்கும் கொள்கையும், அவர்களின் பிரித்தாளும் தன்மையும் இந்திய சுதேச அரசர்களை வெகுவாகப் பாதித்தது. முக்கியமாக டல்ஹொசி பிரபுவின் அவகாசியிலிக் கொள்கை நாட்டில் பெருத்த குழப்பத்தையும் அச்சத்தையும் ஏற்படுத்தியது. ஏதாவது ஒரு காரணத்தைக் காட்டி தங்கள் நாடு பறிக்கப்பட்டு விடும் என்ற பயம் சுதேச அரசர்களிடம் ஏற்பட்டது. எனவே அரசு மீது நம்பிக்கை இழந்தனர். அயோத்தியை அவர் இணைத்தது கொடூரச்

செயலாகக் கருதப்பட்டது. தஞ்சாவூர் அரசரும், கர்நாடக நவாபும் அனுபவித்த கொடுமையினால் மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். பீஷ்வா இரண்டாம் பாஜிராவின் மகனுக்கு ஓய்வுக்கால ஊதியம் அளிக்க மறுத்தது மராட்டியரின் மனதைப் புண்படச் செய்தது. முகமதியரின் மனதைப் புண்படச் செய்தது. டல்ஹௌசியின் ஆக்ரமிப்பு ஆசைக்கு பல இந்திய அரசுகள் பலியாயின. சுதாரா, ஜெய்ப்பூர், சாம்பல்பூர், உதய்பூர் ஜான்சி, நாகபுரி முதலிய நாடுகள் நேர்மையற்ற முறையில் ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் கீழ்க்கொண்டு வரப்பட்டன. எனவே பதவி இழந்த அரசர்களும் அவர்களின் ஆதரவாளர்களும் கம்பெனிக்கு எதிராகச் சதிசெயலில் ஈடுபட்டனர்.

ஆ. அரசியல்வாதிகளின் பொறுப்பற்ற அறிக்கை

பிரிட்டிஷ் அரசியல்வாதிகள் சிலர் இந்திய அரசர்களைப் பற்றியும்வெளியிட்ட அறிக்கைகள் மக்கள் மனதைப் புண்படுத்தின. சார்லஸ் நேப்பியர் என்பவர், 'பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பேரரசாக சுமார் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் நான் இருந்திருந்தால் இதற்குள்ளாக சுதேச அரசர்கள் இல்லாமல் போய் இருப்பார்கள். நேபாளம் நம்முடையதாக இருக்கும்' என்று கொக்கரித்தார். இவ்வாறு அரசாங்க அலுவலர்களின் எழுத்துக்களும், பேச்சுக்களும் மக்களிடம் ஆட்சியாளர் மீது அவநம்பிக்கையை ஏற்படுத்தின.

2. சமூகக் காரணங்கள்

சுமார் நான்கு நூற்றாண்டுகளாக இந்தியாவில் பிண்டாரிகள், தக்கர்கள் போன்ற கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் சுதந்திரமாக அலைந்து கொலை கொள்ளைகளில் ஈடுபட்டு காலம் தள்ளினர். ஆனால் இந்தக் கூட்டத்தினர்

ஆங்கிலேயர்களால் அடக்கப்பட்டு விட்டனர். தங்கள் பிழைப்புக்கும், பரம்பரைக்கும் ஆபத்தை ஏற்படுத்திய ஆங்கில ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர்.

இதுவரை இந்தியாவின் மீது வெற்றி பெற்று ஆட்சி அமைத்த ஆப்கானியர்களும், சுல்தான்களும், முகலாய அரசர்களும் மக்களோடு மக்களாகக் கலந்து நல்லாட்சி அமைத்தனர். இந்திய பொருளாதாரத்தைப் பாதிக்காதபடி வசூலிக்கப்பட்ட வரியை இந்திய மக்களின் நன்மைக்கும், முன்னேற்றத்திற்கு பயன்படுத்தினர். ஆனால் ஆங்கிலேயர்கள் வசூலிக்கப்பட்ட வரியானது ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள இங்கிலாந்தின் நலன்களுக்காகச் செலவிடப்படுகிறது என்ற எண்ணம் இந்திய மக்களிடையே ஏற்பட்டது. மக்களிடம் காணப்பட்ட இந்த விழிப்புணர்வினால் ஆட்சியாளர்கள் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. எனவே புரட்சியில் இறங்கினர்.

3. நிர்வாகக் காரணங்கள்

இந்திய சுதேச அரசுகள் பிரிட்டிஷ் அரசுடன் சேர்க்கப்பட்டபின் சுதேச அரசுகள் தங்கள் மதிப்பையும் இழந்து, வருமானத்தையும் இழந்தனர். அத்துடன் அநேக இந்திய அலுவலர்களும், அதிகாரிகளும் பதவி இழந்தனர். சிவில் துறையிலும், ராணுவத்திலும் எல்லா உயர் பதவிகளும் ஆங்கிலேயர்களுக்கே ஒதுக்கப்பட்டன. சுபேதார் பதவியே இந்தியர் வகிக்கக்கூடிய உயர் பதவியாக இருந்தது. சிவில் துறையில் மாதம் ஐநூறு ரூபாய் சம்பளமாக உள்ள சடார் அமீன் பதவியே இந்தியர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய உயர் பதவியாயிற்று. பதவி உயர்வுக்கான வாய்ப்பு இந்தியர்களுக்கில்லை. தண்ணீர் இறைப்பவர்களாகவும்

மாற வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு மக்கள் மனதில் ஏற்பட்ட அதிருப்தி புரட்சியாக வெடித்தது.

4. நிற வேற்றுமை

நிறவேற்றுமை என்ற சமூகப் புற்றுநோயும் காணப்பட்டது. இந்தியர்களை அற்பமாகவும், ஏளனமாகவும் நோக்கினர் ஆங்கிலேயர். இந்திய அலுவலர்கள் கூட ஏளனமாக மதிக்கப்பட்டனர். ஐரோப்பியர் நடத்தி வந்த விடுதிகளிலும் சிற்றுண்டி சாலைகளிலும் 'இந்தியர்களும் நாய்களும் அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள்' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்த நிறவேற்றுமை மக்களின் மனதில் வெறுப்பையும், ஆங்கிலேயர் மீது விரோதத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

5. திறமையற்ற நிர்வாகம்

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் நிர்வாகம் திறமையற்றதாக இருந்தது. சிக்கன வேலை என்பதற்காக பல வேலைகளுக்கு ஒரு சிலரே நியமிக்கப்பட்டனர். புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்ட பகுதிகளில் இருந்த மக்கள் ஆங்கிலேயரின் நிலவரித் திட்டத்தை வெறுத்தனர். பரம்பரை பரம்பரையாக வரி வசூலித்து வந்தவர்களையும் தாலுக்கதாரர்களையும் ஒதுக்கிவிட்டு நேரடியாக வரி வசூலிக்கப்பட்டது. எனவே வாழ வழியில்லாமல் போய்விட்ட இவர்கள் அதிக அளவில் கிளர்ச்சியில் பங்கு கொண்டனர்.

6. நில உரிமை பறிக்கப்படல்

பரம்பரையாக இனாமாக அனுபவிக்கப்பட்டு வந்த நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டு ஏலம் விடப்பட்டன. இதற்காகவே ஒரு குழு (Inam Commission) அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தக் குழு நில உரிமைப் பத்திரங்களை ஆய்வு செய்து

உரிமைப் பத்திரம் இல்லாதிருந்த 20,000 பண்ணைகள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. இச்செய்கை நிலச்சுவான்தார்களை வறுமை நிலைக்கு ஆளாக்கின. இதனால் இவர்கள் அனைவரும் கம்பெனி ஆட்சியின் மீது சீற்றமும் வெறுப்பும் கொண்டன.

7. ஆங்கிலேயரின் பாரபட்சமான நீதி முறை

நாட்டில் அமைக்கப்பட்டிருந்த நிதிமன்றங்கள் எல்லா மக்களையும் ஒரே நிலையில் வைக்க முயன்றன. சமத்துவத்தைப் புகுத்தியதாக ஆங்கிலேயர் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் அரசாங்க அலுவலர்கள் நிதிமன்றத் தீர்ப்புகளில் தலையிட்டார்கள் அற்ப வழக்குகளுக்கும் ஜமீன்தார்களைக் கூட கைது செய்து நிதிமன்றத்திற்கு கொண்டு வந்தார்கள். வழக்குகளுக்கு துரிதமாக நீதி வழங்கப்படவில்லை. பணம் படைத்தவர்களும் அநீதியை ஆயுதமாகக் கொண்டவர்களுமே நிதிமன்றங்களில் வெற்றி கண்டனர். பொய்சாட்சிகளும், கள்ளப்பத்திரங்களும் சர்வ சாதாரணம். இவைகளால் மக்கள் மத்தியில் பெரும் அதிருப்தி நிலவியது.

8. சமயக் காரணங்கள்

கிறிஸ்துவ சமயத்தைப் பரப்புவதையே கம்பெனி அலுவலர்கள் முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மாறியவர்களுக்கு பதவி உயர்வு கொடுக்கப்பட்டது. 'இந்தியாவின் ஒரு கோடியிலிருந்து மறுகோடி வரை கிறிஸ்துவின் கொடி பறக்க வேண்டும்' என்று கம்பெனி நிர்வாகக்குழு உறுப்பினர் ஒருவர் இங்கிலாந்தின் மக்கள் சபையில் கூறினார். இந்துக்களும் இஸ்லாமியர்களும் நிந்திக்கப்பட்டனர். விக்ரிகங்களும், மசூதிகளும் ஏளனம் செய்யப்பட்டன. இந்து மதக் கொள்கைகளும், உருவ வழிபாடும் அறிவீனமானவை

என்று பழிக்கப்பட்டன. இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டம் திருத்தப்பட்டு மதம் மாறினாலும் சொத்துரிமை எல்லா பிள்ளைகளுக்கும் கட்டாயம் உண்டு என்று சொல்லப்பட்டதால், பிள்ளைகளின் மத மாற்றத்தைத் தடுக்க பெற்றோர்களால் இயலாது போயிற்று. எனவே 'சமயத்திற்கு ஆபத்து' என்ற உணர்வு இந்து மக்களிடையே ஏற்பட்டது. இந்து பழமைவாதிகள் தங்கள் மதம் கிறிஸ்துவ மதத்தால் அழிக்கப்பட்டு விடுமோ என்று பீதியடைந்தனர்.

இவை தவிர ஆங்கிலேயரின் பல சீர்திருத்தங்கள் தங்கள் பரம்பரை கலாச்சாரத்தையும் சமூக அமைப்பையும் மாற்றிவிடும் என்று அஞ்சினர். உடன்கட்டை ஏறுதல் ஒழிப்பு, சிசுவதைத் தடுப்பு, விதவை மறுமணச் சட்டம் ஆகியவை அவர்களின் அச்சத்தை அதிகப்படுத்தின. இரயில்வே அமைப்பு, தந்தி தொடர்புகள், மேலைநாட்டு கல்விமுறை, விண்ணியல் கோட்பாடு, மருத்துவம் ஆகியவை கூட தங்களின் பண்டைய சமூக கோட்பாடுகளுக்கு முரணானவை என்று எண்ண ஆரம்பித்தனர். இவ்வாறு இந்தியரைக் கிறிஸ்துவ மதத்திற்கு மாற்றவும் இந்திய பழக்கவழக்கங்களை மாற்றி மேலை நாட்டு முறையைப் புகுத்தவும், இந்திய சமூக அமைப்பை அழிக்கவும் ஆங்கிலேயர்கள் முயலுகின்றனர் என்று எண்ணி மக்கள் பயந்தனர். எப்போது இந்த பயம் மக்களிடமிருந்து ராணுவத்திற்குப் பரவியதோ அப்போது புரட்சி ஏற்பட்டது.

9. படை சம்பந்தப்பட்ட காரணங்கள்

ஆக்லண்டு பிரபுவின் ஆப்கானியப் படையெடுப்பிற்குப் பின் படைத்துறையில் ஒழுங்கின்மையும் சீர்கேடுகளும் தலைகாட்டின. டல்ஹாசி பிரபு காலத்தில் மட்டும் மூன்று படைக்கலங்கள் ஏற்பட்டன. வங்காளம், ராஜபுதனம், அயோத்தி

ஆகிய பகுதிகளில் சேர்ந்திருந்த வீரர்கள் தங்கள் வீரமும் தியாகமும் தங்கள் சொந்த நாட்டு மன்னர்களையே அடக்க உபயோகப்படுத்தப்படுவதைக் கண்டு திகைத்தனர். எனவே முழுமனதுடன் போரிடத் தயங்கினர்

1856-ல் 'பொதுப்பணி படை சேர்ப்புச் சட்டம்'(The general Services and Enlistment Act) ஒன்று இயற்றப்பட்டது. அதன்படி படைவீரர்கள் உள்நாட்டிலும், வெளிநாட்டிலும் எங்கும் பணிபுரியத் தயாராக இருக்கும்படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். இதை உயர் ஜாதியினரும், இராஜபுத்திரர்களும், இந்துக்களும் கடல் கடந்து சென்றால் ஜாதி விலக்கு செய்யப்பட்டு விடுவோம் என்று அஞ்சினர். எனவே இந்தச் சட்டத்தினால் வெறுப்படைந்த படைவீரர்கள் கிளர்ச்சிக்கான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கியருந்தார்கள்.

10. பிளாசி வெற்றியின் நூற்றாண்டு விழா ஏற்பாடு

1757 ஜூன் 23-ல் பிளாசியில் நடைபெற்ற வெற்றிச் சண்டையின் நூற்றாண்டு விழாவிற்கான சிறப்பு ஏற்பாடு ஆங்கிலேயர்களால் செய்யப்பட்டு வந்தது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நூற்றாண்டு காலம் தான் நீடிக்கும் என்றும் 1757-ல் பிளாசி யுத்தத்தினால் வேரூன்றிய பிரிட்டிஷ் ஆட்சி 1857-ல் அழிவுறும் என்ற ஒரு செய்தி (வதந்தி) சிப்பாய்களிடையே வேகமாகப் பரவியது. எனவே இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி ஆங்கிலேயரை விரட்டிவிட வேண்டும் என்று படைவீரர்கள் திட்டமிட்டனர்.

11. உடனடிக்க காரணம்

1856-ல் புதுவகையான என்ஃபீல்ட் (Enfield) துப்பாக்கிகளை உபயோகிக்க போர்வீரர்க்கு கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த துப்பாக்கிகளில்

உபயோகிக்கும் தோட்டாக்கள் பத்திரப்படுத்தப்பட்டிருந்த எண்ணைத்தாள்களை பல்லால் கடித்தே அகற்ற வேண்டியதிருந்தது. அந்தத்தாளில் பசு, பன்றி ஆகியவற்றின் கொழுப்பு தடவப் பட்டுள்ளது என்ற சந்தேகம் படைவீரர்களிடம் பரவியது. பசுவைப் புனிதமாகக் கருதிய இந்து படைவீரர்களும், பன்றியை அசுத்தமானதாகக் கருதிய முகமதியர்களும் கொதிப்படைந்தனர். தங்கள் சமயத்தை இழிவுபடுத்தும் செயலாகவே இதனைக் கருதினர். எனவே இந்தத் தோட்டாக்களை சிப்பாய்கள் உபயோகிக்க மறுத்ததால் புரட்சி ஆரம்பித்தது. இந்தத் தோட்டாக்கள் பிரச்சனை 'காய்ந்த விறகின் மீது விழுந்த நெருப்பு பொறி போலாகி விட்டது' பல படைப்பிரிவுகளில் சிப்பாய்கள் தங்கள் மேலதிகாரிகளைக் கொன்று விட்டு டில்லி நோக்கி புறப்பட்டனர்.

புரட்சியின் போக்கு

கொழுப்புத் தடவிய தோட்டாக்களை உபயோகிக்க மறுத்த வங்காள போர்வீரர்களுக்கு சிறைத்தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது. அவமானப்படுத்தப்பட்டனர். உடனே கலகம் பல இடங்களுக்கும் பரவியது. 1857 மார்ச் 29-ல் பரக்பூர் என்ற இடத்தில் பணிபுரிந்த 'மங்கள் பாண்டே' என்ற பிராமண போர்வீரர் ஒரு அதிகாரியைக் கொன்றார். உடனே அந்த படை கலைக்கப்பட்டு அதிலிருந்த போர் வீரர்கள் அனைவரும் தண்டிக்கப்பட்டார்கள். இதைத் தொடர்ந்து 1857 மே 10-ஆம் தேதி மீர்டில் கலகம் பரவியது. அங்கிருந்த வீரர்கள் வெளிப்படையாக பெருங்கலகத்தை உண்டாக்கி சிறைச்சாலைகளில் புகுந்து சிறைப்படுத்தப்பட்ட வீரர்களை விடுவித்தனர். அங்கிருந்த ஐரோப்பியரைக் கொன்றுவிட்டு டில்லி நோக்கி புறப்பட்டனர்.

டில்லி

1857 மே 12-ம் தேதி புரட்சி வீரர்கள் டில்லியைக் கைப்பற்றி அங்கு வாழ்ந்த பல ஐரோப்பியரைச் சுட்டுக்கொன்றனர். இரண்டாம் பகதூர் ஷாவை டில்லி பேரரசராகப் பிரகடனம் செய்தனர். ஆங்கிலேயர் டில்லியை இழந்தது. அவர்களின் மதிப்பை வெகுவாகக் குறைத்தது. சுமார் நான்கு மாத காலம் டில்லி போர் வீரர்கள் கையிலிருந்தது. ஆனால் விசுவாசமுள்ள சீக்கியப்படை ஒன்று ஜான் நிக்கல்சன் என்பவர் தலைமையில் டில்லிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. பல இந்தியர்கள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்கள். இரண்டாம் பகதூர்ஷா ரங்கூனுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். அங்கு அடிமை கைதியாக இருந்து 1862 நவம்பர் 7-ம் தேதி காலை 5 மணிக்கு இறந்தார். அவரது இரண்டு பிள்ளைகள் தெருவில் வைத்து சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள்.

லக்னோ

1857 ஜூன் 4-ம் தேதி லக்னோவில் புரட்சி ஆரம்பித்தது அங்கிருந்த ஒரு சிறிய ஐரோப்பிய படையும், பிரிட்டிஷ் தூதர் ஹென்றிலாரன்சும் தூதுவர் அலுவலகத்தினுள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டனர். ஆனால் புரட்சி வீரர்கள் தூதரகத்தை முற்றுகையிட்டு லாரன்சையும், மற்றவர்களையும் சுட்டுக் கொன்றனர். நவம்பர் மாத இறுதியில் வங்காளத்திலிருந்து புதிதாக அனுப்பப்பட்ட தலைமைத் தளபதி 'கேம்பெல்' ஒரு கூர்க்கா படையின் உதவியுடன் நகருக்குள் புகுந்து ஐரோப்பியரை விடுவித்தார். லக்னோவில் புரட்சி அடக்கப்பட்டது.

கான்பூர்

1857-ல் ஜூன் 5-ம் தேதி கான்பூரைப் புரட்சி வீரர்கள் கைப்பற்றினார். நானாசாகிப் பீஷ்வாவாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டார். அவருக்கு உதவியாக தாந்தியா தோபி (Tantia Topil) நியமிக்கப்பட்டார். கான்பூரில் ஆண், பெண், குழந்தைகள் என்ற வேற்றுமையின்றி சுமார் 125 ஐரோப்பியர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இந்தப் படுகொலைக்கு இரண்டு நாட்களுக்குப்பின் தளபதி ஹேவ்லாக் கான்பூரைக் கைப்பற்றினார். அங்கிருந்த தலைமை தளபதி நீல் (நேடை) கலகக்காரர்களையும், கான்பூர் மக்களையும் கொன்று பழி தீர்த்துக் கொண்டது. இங்கும் புரட்சி அடக்கப்பட்டது. அதே நேரம் ரோகில் கண்டீன் முக்கிய நகரமான பெர்ய்லி என்ற இடத்தில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியும் அடக்கப்பட்டது.

ஜான்சி

மத்திய இந்தியாவில் கலகக்காரர்கள் தாந்தியோ தோபியை தலைவராகக் கொண்டனர். அவர் 20,000 பேர் கொண்ட குவாலியர் கலகப் படையுடன் சேர்ந்து கொண்டார். ஆனால் தாந்தியா தோபி காலின் கேம்ப்பல் என்ற தளகர்த்தரால் தோற்கடிக்கப்பட்டதால் தப்பி ஓடி ஜான்சிராணியான இலட்சுமிபாயுடன் சேர்ந்து மிகத்தீவிரமாகப் போராடினார். ஆங்கிலத் தளபதி ஹக்ரோஸ் (Hug Rose) என்பவர் 'பெட்வா' நதிக்கரையில் தாந்தியா தோபியைத் தோற்கடித்தார். அதன்பின் 1858 ஏப்ரல் 3-ம் தேதி ஜான்சியை முற்றுகையிட்டார். ஜான்சிராணி அங்கிருந்து தப்பி ஓடி குவாலியர் வீழ்ச்சி அடைந்தது. இங்கு நடந்த போரில் ஜான்சிராணி கொல்லப்பட்டார். இலட்சுமிபாய் இறந்தபின் தாந்தியாதோபி இடம் விட்டு இடம்

ஓடிக்கொண்டேயிருந்தார். ஆனால் 1859 ஏப்ரல் மாதம் பிடிக்கப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டார்.

இவ்வாறு 1857 மே 10-ல் மீரட்டில் தொடங்கிய பெருங்கலகம் 1858-ல் ஆங்கிலேயர் குவாலியர் கோட்டையைப் பிடித்தவுடன் முடிவடைந்தது.

புரட்சியின் தோல்விக்கான காரணங்கள்

1. இந்தியா முழுவதும் பரவவில்லை

1857-ம் வருடப் புரட்சி இந்தியா முழுவதும் பரவவில்லை. நாம்நதை நதிக்குத் தெற்கே உள்ள இந்தியப்பகுதி இப்புரட்சியினால் பாதிக்கப்படவே இல்லை. மாறாக அமைதியே நிலவியது. வட இந்தியாவிலும் பஞ்சாப், சிந்து, பம்பாய், ரஜபுதனம், வங்காளம் ஆகிய பகுதிகளில் புரட்சி பரவவில்லை. ஆப்கானிய மன்னர் தோஸ்த்முகமது ஆங்கிலேயர்க்கு விசுவாசமாக செயல்பட்டார். நேபாள மன்னர் கூர்க்கா படையை ஆங்கிலேயர் உதவிக்கா அனுப்பினார். எனவே ஒரு குறுகிய எல்லைக்குள் பரவிய இப்புரட்சியை ஆங்கிலேயர் எளிதில் அடக்கிவிட்டனர்.

2. ஒருங்கிணைந்த செயல் திட்டம் இல்லை

புரட்சித் தலைவர்களிடையே ஒருங்கிணைந்த செயல்திட்டம் இல்லை. ஒரு பொதுவான திட்டமும், அதைச் செயல்படுத்த தலைவர்களிடம் சீரான தொடர்பும் இல்லை. வங்காளத்திலுள்ள சிப்பாய்கள் முகலாயப் பேரரசை ஏற்படுத்த நினைத்தார்கள். நானாசாகிப்பின் வீரர்கள் பீஷ்வாக்களின் அதிகாரத்தைப் புதுப்பிக்க எண்ணினர். ஜான்சிராணியின் நடவடிக்கைகள் அவரது நாட்டைச்

சுற்றியே நின்றது. எனவே தலைவர்களிடம் ஒரே மாதிரியான செயல் திட்டமும் நோக்கமும் இல்லை. சுயநலமே ஓங்கி நின்றது.

3. ஆங்கிலேயர்களுக்கு இந்திய அரசுகளின் ஆதரவு

பல இந்திய அரசர்கள் புரட்சியாளர்களுக்கு ஆதரவு அளிக்காததோடு மட்டுமல்ல ஆங்கிலேயர் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டு புரட்சியை அடக்க ஆங்கிலேயருக்கு உதவினர். பஞ்சாப் தலைவர்கள் காஷ்மீரத்தின் குலாப்சிங், சிந்தியா அவருடைய அமைச்சரான சர் சாலார்ஜங் (Sir Salar Jung) நேபாளின் அமைச்சர் சர்ஜங்பகதூர் (Sir Jung Bahadur) ஆகிய இந்திய அரசர்களும், அமைச்சர்களும் இக்கலகம் பரவாமல் தடுப்பதற்குச் சிறந்த 'சேவைகள்' செய்தார்கள். இப்படி இந்தியர்கள் ஆங்கிலேயர்களிடம் தங்கள் 'விசுவாசத்தை தெரிவித்துக் கொண்டதால்' புரட்சி அடக்கப்பட்டது.

4. ஆற்றல் மிகுந்த தலைவர்கள் இல்லை

1857-ம் வருடப் புரட்சியை ஒரு 'தேசியப் புரட்சியாக, எடுத்து நடத்த திறமை வாய்ந்த இந்தியத் தலைவர்கள் இல்லை. இந்துக்கள் நானாபட்நாபீஸ், ஜான்சிராணி ஆகியோர் தலைமையிலும், முகலாயப் பேரரசர் தலைமையில் முகமதியர்களும் கிளர்ச்சி செய்தனர். இவர்களை ஒருங்கிணைத்து செயல்படுத்தும் ஆற்றல் இத்தலைவர்களிடம் இல்லை.

5. ஒரே மொழியின்மை

இந்தியாவில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும் பிரிவினர் வாழ்ந்து வந்தனர். முகலாயர் காலத்தில் ஆட்சி மொழியான பாரசீக மொழியையும், ஆங்கிலேயர் ஆட்சி மொழியான ஆங்கிலத்தையும் அவர்கள்

கற்கவில்லை. எனவே புரட்சியைப் பற்றிய செய்திகளை வெவ்வேறு மொழியில் வெளியிட வேண்டியதாயிற்று. அதற்கான வசதிகள் அப்போது இல்லை. இவ்வாறு மொழி வேறுபாடு புரட்சியாளர்களை பிரித்து வைத்து விட்டது.

6. ஆங்கிலப் படைப்பெருக்கமும் ஆயத பலமும்

கம்பெனியாருக்கு எல்லா இடங்களிலிருந்தும் ஆயத உதவி கிடைத்தது. படைகளும் குவிந்தன. அவர்களுக்கு அனுசூலமாக 1856-ல் கிருமியப் போரும் சீனப்போரும் முடிவடைந்தன. எனவே அங்கிருந்த படையெல்லாம் இந்தியாவிற்கு கொண்டுவரப்பட்டன. நெடுந்தூரம் சுடக்கூடிய புதிய ரகத் துப்பாக்கியை ஆங்கிலேயர் உபயோகப் படுத்தினர். இது தவிர கப்பற்படையும் புரட்சியை அடக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் கலகக்காரர்களிடம் ஆயத பலம் இல்லை.

7. தகவல் தொடர்பில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம்

ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் தகவல் தொடர்பில் விஞ்ஞான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது, டல்ஹௌசி காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட ரயில்வே மற்றும் தந்தி தொடர்பு ஆகியவை புரட்சியை அடக்கப் பெரிதுமு: உதவின. நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்து புரட்சியைப் பற்றி வரும் தகவல்கள் ஆங்கிலத் தளபதிகளுக்கு உடனுக்குடன் தெரிவிக்கப்பட்டது, எனவே அதற்குத் தகுந்தபடி நடவடிக்கைகளை மாற்றிக் கொள்ளவும் முடிந்தது. இதனால் தந்தி முறை தளபதிகளின் வலது கை போன்று விளங்கியது. புரட்சி அடக்கப்பட்டது. ஆனால் புரட்சிக்காரர்களுக்கு இந்த வசதி இல்லை.

8. திறமை படைத்த ஆங்கிலப் படைத்தளபதிகள்

கம்பெனியில் சிறந்த படைத்தலைவர்கள் தங்கள் உயிரையும் பணயம் வைத்துப் புரட்சியை அடக்கினர். ஜான்லாரன்ஸ், ஹென்றி லாரன்ஸ், நிக்கல்சன், சவட்ரம், ஹெவ்லாக், எட்வர்ட்ஸ் நீல்காலின், காம்ப்பெல், ஹக்ரோஸ் ஆகிய திறமை படைத்தவர்கள் கம்பெனியில் பணிபுரிந்தனர். பல்வேறு பிரிவினர்களைக் கொண்ட படை அமைப்பை அவர்கள் திறமையாகக் கண்காணித்து, ஆங்கிலேயரின் வெற்றிக்கு வழி நடத்தினர். புரட்சிகாரர்களிடம் சிறந்த படைத்தலைவர்கள் இல்லை.

9. புரட்சிக்கு பிந்தின அரசாங்க அமைப்பு

புரட்சி அடக்கப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் சிறந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. வெவ்வேறு குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு மறுபுரட்சி ஏற்பட வழியில்லாத வகையில் நாடு நிர்வகிக்கப்பட்டது.

10. காணிங் பிரபுவின் திறமை

புரட்சியின் போது பதவியிலிருந்த கவர்னர் ஜெனரலான காணிங் பிரபு நிதானமாகவும், தந்திரமாகவும், ஞானமாகவும் நடந்து கொண்டார். சில இளவரசர்களுக்கு வாக்குறுதி கொடுத்தும், பலருக்குப்பரிசுப் பொருள்கள் கொடுத்தும், சிலருக்கு நாடு கொடுத்தும் அவர்களை தன் வசப்படுத்திக் கொண்டார். நீதி நியாயமற்ற பழிக்குப் பழி என்ற முறையைக் கண்டித்தும் எதிர்த்தும் வந்தார். அரசியல் தந்திரத்துடன் குற்றம் செய்தவர்களை மட்டும் விசாரணை செய்து அவர்களைத் தண்டித்தார். இவ்வாறு காணிங் பிரபு பின்பற்றிய கொள்கைகள் புரட்சியை அடக்குவதற்கு பெரிதும் உதவியது.

புரட்சியின் விளைவுகள்

இந்திய வரலாற்றில் 1857-ல் புரட்சி நடந்த காலம் ஒரு திருப்பு முனையைக் குறிக்கிறது. இது இந்திய ஆட்சிமுறையிலும், அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளிலும் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது.

1. இந்தியாவின் ஆட்சி கம்பெனியின் மேற்பார்வையிலிருந்து, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் நேரிடையான ஆட்சிக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. இதற்காக 1858 ஆகஸ்ட் 2-ம் தேதி பிரிட்டிஷ் பராளுமன்றத்தில் ஒரு சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதற்கு 'இந்தியாவில் மிகச்சிறந்த அரசை உண்டாக்குவதற்கான சட்டம் (Act for the better Government of India) என்று பெயர். அதன்படி கவர்னர் ஜெனரலை காரியங்களைக் கவனித்து வந்தாலும் அவர் வைசிராய் என்று அழைக்கப்பட்டார். இந்தியக் காரியதரிசி (Secretary of State for India) ஒருவரும் நியமிக்கப்பட்டார். இந்திய அரசாங்கத்தை தன் நேராட்சியின் கீழ் ஏற்றுக் கொண்டதை அப்போது இங்கிலாந்தை ஆண்ட ராணி விக்டோரியா ஒரு பிரகடனம் மூலம் வெளியிட்டார். அதனை கானிங்பிரபு அலகாபாத்தில் நடந்த தர்பாரில் இந்தியர்களுக்குத் தெரிவித்தார். எனவே இந்த புரட்சியினால் இந்தியாவில் கம்பெனி ஆட்சி முடிந்தது.

அலகு III

இந்திய விடுதலை இயக்கம்

I. இந்திய விடுதலை இயக்கம் தோன்றக் காரணங்கள்

வியாபார நோக்கிலே இந்தியாவிற்கு வருகை தந்து ஆங்கிலேயர் காலப்போக்கில் ஆட்சியாளர்களாக மாறினர். அந்நியரின் ஆதிக்கத்திற்கு ஆரம்பம் முதலே எதிர்ப்புகள் இருந்தன. ஆங்கில எதிர்ப்பு உணர்வுகள், 1801-ம் ஆண்டு தென்னகப் புரட்சி 1808-ம் ஆண்டின் வேலூர் புரட்சி, 1857-ஆம் ஆண்டு பெரும் புரட்சி எனப் பல புரட்சியாக வெடித்தது. ஆயினும் நாடு தழுவிய விடுதலை இயக்கம் தோன்றவில்லை. பிரதேச உணர்வுகளேத் தலைதூக்கி இருந்தன. 1957-ம் ஆண்டு பெருங்கலகம் அடைக்கப்பட்டு விட்ட போதிலும், மக்கள் உள்ளத்தில் விடுதலை வேட்கை ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. 1858-ஆம் ஆண்டு வரை கீழ்க்கண்ட பல காரணங்கள் மக்கள் உள்ளத்தில் தேசிய உணர்வு மிக வேகமாக வளர்ந்து ஒரு பெரிய விடுதலை இயக்கமாக உருப்பெற்றது.

1. ஆங்கிலேயர் ஏற்படுத்திய அரசியல் ஒற்றுமை

இந்திய வரலாற்றில் முதன் முதலில் இந்தியா முழுவதையும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தவர்கள் ஆங்கிலேயர்கள் ஆவர். அதற்கு முன் இந்தியாவை மராட்டியர்கள், சீக்கியர்கள், முகலாயரிகள், ஜாத்துக்கள் போன்றோர் தனித்தனிப் பிரதேசங்களாகப் பிரித்து ஆட்சி செய்து வந்தனர். பிரதேச உணர்வுகளே தலைதூக்கி இருந்தது. ஆனால் ஆங்கிலேயர் இந்தியா முழுவதையும் ஒரே வகையான சட்டத்தின் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்ததும் மக்களிடையே இருந்த வேற்றுமைகள் குறைந்தன. ஆங்கிலேயரின்

படைப்பணிக்கெனவும், அரசுப் பணிக்கெனவும் இந்தியா முழுவதிலுமே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் புவியியல், மொழி, சமய வேற்றுமைகளைக் கடந்து நாம் ஒரே இந்திய இனத்தினர் என உணரலாயினர். நாடு முழுமைக்கும் ஒரே சட்டம், ஒரே வரிவிதிப்பு முறை, ஒரே வகையான ஆட்சி என்ற நிலை ஏற்பட்ட உடன் மக்கள் தங்கள் வேறுபாட்டை மறந்து ஏக இந்தியாவாக சிந்திக்கத் தலைப்பட்டனர். இந்த ஒற்றுமை உணர்வு மக்களிடையே தேசிய உணர்வுகளை ஏற்படுத்தியது.

2. ஆங்கில மொழி ஏற்படுத்திய ஒற்றுமை

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி ஏற்பட்ட உடன், அவர்களின் நிர்வாக வசதிக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்த இந்தியர்கள் தேவைப்பட்டனர். எனவே 1835-ஆம் ஆண்டு முதல் ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாகவும், கல்வி நிறுவனங்களில் போதனை மொழியாகவும் புகுத்தப்பட்டது. இது இந்தியாவுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், வங்காளி, பஞ்சாபி, இந்தி, மராத்தி எனப் பல்வேறு இந்திய மொழிகளைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட இந்தியர்கள் ஒரே மொழியில் பேசி இந்தியர்களை ஆங்கிலம் ஒற்றுமைப்படுத்தியது. இந்த ஒற்றுமை உணர்வே இந்தியர்களிடம் தேசியப் பயிர் செழித்து வளர அருமருந்தாய் அமைந்தது.

3. ஆங்கிலக் கல்வி ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்வு

இந்தியாவில் ஆங்கில கல்வியின் தாக்கம் மிக பெரியதாக இருந்தது. ஆங்கில மொழி கற்ற இந்தியர்கள் ஆங்கில இலக்கியங்களைக் கற்க ஆரம்பித்தனர். மேலை நாட்டவரின் தாராளக் கோட்பாடுகளைக் கற்றறிந்த இந்தியர்

விழிப்புணர்வு பெற்றனர். இங்கிலாந்தின் வரலாறே அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பற்றி அறிந்திடவும், மக்களாட்சியின் மேன்மையை உணர்ந்திடவும் உதவியது. சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம், நீதி, மனிதத்தன்மை, சட்டத்தின் ஆட்சி, அரசியல் அமைப்பு, மக்களாட்சி கொடுங்கோன்மைக்கு எதிராகப் புரட்சி அனைத்து அதிகாரங்களும் மக்களுக்கே போன்ற கோட்பாடுகளால் கவரப்பட்டு அதன் அடிப்படையில் இந்திய விடுதலைக்கு வழிகாண முற்பட்டனர். அரசியல் விடுதலை காண ஆயுதம் ஏந்துவதும், புரட்சிக்குத் தூண்டுவதும், குருதி கொட்டுவதும் தவறன்று என மக்கள் உணர்ந்து கொண்டனர். லாக், ஸ்பென்சர், J.S. மில், பார்க், மெக்காலே போன்றோரின் கருத்துக்கள் மக்களிடம் விழிப்புணர்வைத் தூண்டின. கரிபால்டி, மாஜினி, ரஸ்கின், கார்ல்மார்க்ஸ், டால்ஸ்டாய் போன்றோர் காட்டிய வழியில் தேசியவாதிகளும், ஜனநாயகவாதிகளும், சமதர்மவாதிகளும் தோன்றிடவும், இயக்கத் தலைமை ஏற்கவும் வாய்ப்பளித்தது. ஆங்கிலக் கல்வியே ஆகும். இந்தியர்கள் கடந்த காலப் பெருமையும், நிகழ்கால அறியாமையும், எதிர்கால உயர்வினையும் உணர்ந்திட உதவியதும் ஆங்கிலக் கல்வியே ஆகும்.

4. பத்திரிக்கையின் பங்கு

ஆங்கிலேயரின் வருகைக்குப்பின் இந்திய மொழிகளில் பத்திரிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டன. இந்திய தேசிய இயக்கம் எழுச்சி பெற அப்பத்திரிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டன. தேசிய நீரோட்டத்தோடு இணைந்து, இன்னல்களை ஏற்று, அரசியல் விழிப்புணர்வு பரவிவிடப் பணியாற்றிய பத்திரிக்கைகளில் இந்து சுதேசமித்திரன், இந்தியன் மிரர், பாம்பே சமாச்சார், அமிர்த பஜார், பத்திரிகா, டிரிபியூன், யங் இந்தியா, கோஹினூர் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கன. பொது

மக்களின் கருத்துக்களை எதிரொலிக்கவும், தேசிய இயக்கச் செய்திகளை பரப்பிவிடவும், அரசியல் இயக்கங்களுக்கு வழிகாட்டவும் பொது நிறுவனங்களை நிறுவித் தொண்டாற்றவும் இப்பத்திரிகைகள் பெரும் பணிபுரிந்தன. ஆவைகள் தேசிய தலைவர்களின் அழைப்புகள், விடுதலை இயக்கத் திட்டங்கள், போராட்ட வழிமுறைகள் போன்ற செய்திகளை அச்சமின்றி தேசிய நோக்கோடு வெளியிட்டன. மேலும் பிரதிநிதித்துவ ஆட்சி, மக்களாட்சி நிறுவனங்கள் சுதந்திரம், தன்னாட்சி போன்ற சொற்களின் பொருளை மக்கள் மத்தியில் பரப்பின. கார்ல் மார்க்ஸ் என்பவர் ஆசிரியச் சமுதாயத்தில் சுதந்திரமான பத்திரிக்கைகள் அறிமுகமானது சிறந்ததோர் திருப்பம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மக்களை அந்நியரின் ஆட்சிக்கு எதிராக அணிவகுத்திடச் செய்யவும், காலமாற்றத்திற்கு ஏற்ப சமுதாயச் சீர்திருத்தம், வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணவும் இந்தியப் பத்திரிக்கைகள் அச்சமின்றி அரும்பணியாற்றின.

5. எழுத்தாளர்களின் பங்கு

உலகில் நிகழ்ந்த பல புரட்சிகளில் எழுத்தாளர்களின் பங்கு இன்றியமையாததாக இருந்துள்ளது. வால்டேர், ரூஸோ, மாண்டங்கு போன்ற எழுத்தாளர்கள் பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு வழிகாட்டியதைப் போன்று இந்திய எழுத்தாளர்கள் பலர் அந்நியர் ஆட்சிக்கு இந்தியரின் அவல நிலையைத் தெளிவாக விளக்கி, விடுதலை வித்துக்களை மக்கள் மனம் எண்ணும் மண்ணில் விதைத்தனர். தீனபந்து மித்ரா தனது தர்பன் என்னும் நூலில் அஷிரித் தொழிலில் ஈடுபட்டோரின் அவல நிலையை எடுத்துரைத்தார். ரவீந்திரநாத் தாகூரின் கவிதைகள் இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் இடம் பெற்றுள்ள இறவா அமர

காவியங்களாகும். பங்கின் சந்திர சட்டர்ஜியின் ஆனந்தமடம் என்னும் நாவலின் இந்தியாவின் இழிநிலை காளி தேவதையின் கரிய நிறம், மண்டையோடுகளின் மலை, ஆடையின்மை போன்ற நிலையோடு ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் காணப்படும் 'வந்தே மாதரம்' பாடல் விடுதலை இயக்கத்தின் கீதமாயிற்று. மகாகவி பாரதியின் தேசீயப் பாடல்கள் பாரதத்தாயின் அடிமை விலங்கை ஒடித்த மக்களை ஆர்த்தெழுமாறு அறைக்கூவல் விடுத்தன. அவரது சமுதாயச் சீர்த்திருத்தக் கருத்துக்கள் சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கு உரமிட்டன. பிரேம் சந்திரன் படைப்புகள், நாட்டு நலனுக்கென குருதியைக் கொட்டுதலே உயர்ந்த செயல் என உரைத்தனர். இவர்களைத் தவிர ஹேம சந்திர பானர்ஜி, நவீன் சந்திரசென், R.C. தத் போன்றோரின் படைப்புகளும் மக்களைக் கவர்ந்தன. திலகர் தனது கேசரி என்னும் பத்திரிக்கையில் மூலம் அரசியல் கொள்கைகளை பரப்பினார். காந்தியடிகள் தனது 'இளைய இந்தியர்' மூலம் அரசியல் கொள்கைகளை விளக்கினார். இவ்வாறு பல எழுத்தாளர்கள் இந்தியர்களைப் புரட்சி பாதையில் வழி நடத்தினர்.

6. சமய-சமுதாய இயக்கங்கள் ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்வு

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பல சமய சீர்த்திருத்த இயக்கங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டு இந்தியாவில் புரையோடியிருந்த பல தீய பழக்க வழக்கங்களும், மூட நம்பிக்கைகளும் அகன்று போக வழி ஏற்படுத்தின. ராஜாராம் மோகன்ராய், கேசவ் சந்திர சென், ஈஸ்வர சந்திர வித்தியாசாகர், தயானந்த சரஸ்வதி, ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், விவேகானந்தர், ரானடே, அன்னிபெசன்ட் போன்ற சீர்த்திருத்தவாதிகள் தங்கள் போதனைகளால் அரிய பணிகளால் மக்களின்

மனமாற்றத்திற்கு வித்திட்டனர். பிரம்ம சமாஜம், பிராத்தனை சமாஜம், ஆரிய சமாஜம், பிரம்ம ஞான சபை, இராமகிருஷ்ண மடம் போன்ற சீர்திருத்த இயக்கங்களை இந்திய சமுதாயத்தில் மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்தின. மக்களின் எண்ணங்கள், சிந்தனைகள் செயல்கள் ஆகியவற்றில் ஒரு எழுச்சி தரப்பட்டு தேசிய உணர்வுகள் வளர வழி ஏற்பட்டது.

7. போக்குவரத்து தகவல் தொடர்பு ஆகியவற்றின் பங்கு

ஆங்கிலேயர்கள் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட இருப்புப் பாதைகளும், பேருந்து தடங்களும், அஞ்சல் முறை தகவல் தொடர்புகளும் நாடு தழுவிய அளவில் தேசிய இயக்கம் வளரத் துணை புரிந்தன. பல்வேறு அரசியல் கோட்பாடுகளைக் கொண்டிருந்த கட்சிகள், இயக்கங்கள், தொழிலாளர் இயக்கங்கள், விவசாயச் சங்கங்களின் ஆகியவை ஒன்று கூடி கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்யவும், போராட்டத் திட்டங்களைத் தீட்டவும், ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக ஓரணியாகத் திரளவும் இச்சாதனங்கள் வாய்ப்பளித்தன. விடுதலை இயக்கத் தலைவர்களின் கொள்கைத் திட்டங்களையும் புரட்சிக் கருத்துக்களையும் நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் விரைந்து பரவிடப் பயன்பட்டன. இச்சாதனங்கள் இமயத்தையும், குமரியையும் இணைத்தன. கராச்சியையும், கல்கத்தாவும் ஒன்றுபடுத்தின. இதனால் வடக்கே வெடிக்கும் புரட்சி தெற்கே எதிரொலித்தது. தென்னகத்தின் உணர்வுகள் கங்கை நதி தீரத்தில் பிரதிபலித்தன.

8. ஆங்கிலேயரின் பொருளாதாரச் சுரண்டல்கள்

மக்களின் நலனில் அக்கறை கொள்ளாது. நாட்டின் பொருளாதாரத்தைச் சுரண்டுவதே ஆங்கிலேயரின் கொள்கையாக இருந்தது. புதிய வரிகள்

விதிக்கப்பட்டதால் வரிப்பளு அதிகமாயிற்று. அரசின் வருவாயைப் பெருக்கிட அபின், சாராயம் ஆகியவற்றின் வாணிகத்திற்கு அரசு ஊக்கம் கொடுத்தது. மதுபானங்கள் மக்களை மயக்கிட அரசின் கருவூலங்கள் நிரம்பின. இந்திய நிர்வாகம் என்ற போர்வையில் அளவிடற்கரிய பணம் இங்கிலாந்தில் செலவழிக்கப்பட்டது. இத்தகையப் பொருளாதாரச் சுரண்டல் அனைத்து மக்களையும் பாதித்தால் தேசிய இயக்கம் விரைந்து பரவியது.

9. கடன் பளுவும், செலவீனங்களும்

இந்தியக் கடன் பளு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துப் பெரும்சுமையை ஏற்படுத்தியது. சீனாவிலும் அபிசீனியாவிலும் நடத்தப்பட்ட போர்களில் செலவின் ஒரு பகுதியை இந்தியா ஏற்க வேண்டியதாயிற்று. உலகில் பல பகுதிகளில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த பிரிட்டிஷ் படையின் செலவின் ஒரு பகுதி இந்தியாவின் கடனாயிற்று. இந்தியப் படையில் அமர்த்தப்பட்ட ஐரோப்பியர்களின் உல்லாசமான வாழ்க்கைக்கு இந்திய பணத்திலிருந்து ஊதியம் வழங்கப்பட்டது. இந்தியாவில் இருந்த ஐரோப்பியர் உயர் அதிகாரிகளுக்கு மலைப் பகுதியில் கோடை மாளிகைகளும், பெரும் நகரங்களில் உல்லாச மாடங்களும், விருந்து நடன மண்டபங்களும் அதிகப் பணச் செலவில் கட்டப்பட்டன. இத்தகைய ஆடம்பரச் செலவினால் இந்தியப் பணம் விரையமாற்று. இதனைக் கண்ட தேசியவாதிகள் கொதித்தெழுந்தனர்.

10. தொழிலும் வணிகமும்

ஆங்கில அரசின் தொழிற்கொள்கை பிரிட்டிஷ் தொழில் துறையின் வளர்ச்சிக்கும், இந்திய தொழில் துறையின் நலிவுக்கும் வழி ஏற்படுத்துவதாக

இருந்தது. சுரங்கங்கள், மதுபான, உற்பத்திச் சாலைகள், சணல்-நார் தொழிற்சாலைகள், காப்பி-தேயிலைத் தோட்டங்கள் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்தன. குறைந்த விலையில் இந்தியாவிலிருந்து மூலப்பொருட்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு, செய்பொருட்கள் இந்தியாவில் அதிக விலையில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. தொழிற்புரட்சியினால் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களை விற்கும் சந்தைகளாக இந்தியா மாற்றப்பட்டது. இதனால் இந்திய தொழில்கள் நலிந்தன. வறுமையால் வாடிய இந்திய பாட்டாளி வர்க்கம் விடுதலை வேட்கை கொண்டு போராட ஆரம்பித்தது.

11. நிதித்துறை

நிதித்துறை ஊழல்கள் மலிந்துக் காணப்பட்டன. அங்கு நீதிக்கு இடமில்லாது போயிற்று. அதிகாரிகள் செல்வாக்குக்கு ஏற்ப நீதி வழங்கப்பட்டது. இனவெறியும், சமயச் சார்பும் ஐரோப்பியர்களே உயர்ந்தவர்கள் என்ற ஆணவத்தை ஏற்படுத்தியது. இந்தியர்கள் வெறுக்கத்தக்க விலங்குகளாக நடத்தப்பட்டன. வெள்ளையர்கள் கடுமையான குற்றங்கள் புரிந்த போதிலும் மிக எளியத் தண்டனையே பெற்றனர். அதே நேரத்தில் இந்தியர்கள் சிறு குற்றமிழைத்தாலும் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். இதனால் ஆங்கில ஆட்சியாளர் மீது வெறுப்பு அதிகமாகி தேசிய இயக்கம் தோன்றி வழி ஏற்பட்டது.

இவ்வாறு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் இந்தியாவில் ஆங்கில ஆட்சிக்கு விரோதமாக உணர்வுகள் வளர்ந்து தேசிய இயக்கம் உருவானது. ஆடிமைகளாய் தூங்கிக் கிடந்த இந்தியர்களிடையே விழிப்புணர்வும் எழுச்சியும் ஏற்பட்டது, காலம் கனிந்து

விட்டதை உணர்ந்த காந்தியடிகள் பல போராட்ட இயக்கங்களை ஆரம்பித்து இந்திய விடுதலைக்கு வழி ஏற்படுத்தினார்.

1. இந்திய தேசிய காங்கிரசின் தோற்றம்

அரசியல் நோக்கோடு அனைத்திந்திய அளவில் அமைக்கப்பட்ட முதலாவது அமைப்பே இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் ஆகும். 1885-ம் ஆண்டு ஆலன் ஆக்டேவியன் ஹியூம் என்னும் ஆங்கிலேயரால் இது தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அந்நாளில் இந்திய அரசுப் பிரதிநிதியாக இருந்த டி.பிரின் பிரபுவின் ஆதரவோடு இது உருவானது. பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசில் விவசாயத்துறைச் செயலராகப் பணியாற்றி 1882-ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்ற ஆலன் ஆக்டேவியன் ஹியூம் இந்தியாவிலேயே தங்கி அரசியல் பணியில் ஈடுபட்டார். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கம் தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டும் என விரும்பிய அவர் இந்தியர்களின் நல்வாழ்விலும் வளர்ச்சியிலும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். எனவே நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் சிதறிய நிலையில் செயல்பட்டு வந்தோருடன் தொடர்பு கொண்டு 1885-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 25-ம் நாள் பம்பாய் நகரில் நாடு தழுவிய இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் அமைப்பைத் தோற்றுவித்தார்.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் அமைக்கப்பட்டதற்கான காரணங்கள்

1. டாக்டர் பட்டாபி சீதாராமையா தன்னுடைய 'இந்திய தேசிய காங்கிரசின் வரலாறு' என்னும் நூலில் காங்கிரசின் தோற்றம் ஒரு மர்மமாகவே உள்ளது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பல வரலாற்று அறிஞர்கள் கீழ்க்கண்ட பல காரணங்களை இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தோற்றுவிக்கப்பட்டதற்குக் கூறியுள்ளார். இந்தியாவை ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் தொடர்ந்து

நிரந்தரமாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கிலேயே ஹியூம் காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தார் என்று கூறப்படுகிறது. இந்திய ஆங்கில எதிர்ப்புணர்வு வலுத்தது. கொந்தளிப்பு நிலை ஏற்பட்டால் அது ஆங்கில அரசுக்குப் பாதகமாக அமையும். எனவே இந்திய அரசியல்வாதிகள் தங்கள் சிக்கல்களைக் குறித்து ஆராய காங்கிரஸ் குழு வடிகாலாய் அமையும் என்று ஹியூம் எண்ணினார். எப்படி ஒரு கொந்தலனில் காப்பு வால்வு செயல்படுகிறதோ அது போன்று காங்கிரஸ் அமைப்பு அதிகப்படியான எதிர்ப்பு உணர்வுகளை வெளியேற்றும் என்று கருதியே ஹியூம் காங்கிரஸ் அமைப்பை ஆரம்பித்தார் என்று கூறப்படுகிறது.

2. இந்திய மக்களிடையே விழிப்புணர்வை உண்டாக்கி வலிமையான அனைத்திந்திய அமைப்பினை உருவாக்கி விரும்பியே ஹியூம் காங்கிரசை உருவாக்கினார் என்று கோகலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.
3. வட இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து நடக்கவிருந்த விவசாயிகளின் கிளர்ச்சிகளைத் திசை திருப்ப வேண்டியே காங்கிரஸ் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று சிலர் கருத்து தெரிவித்தனர்.
4. பிரம்மஞான சபையினர் சென்னையில் நடந்தேறிய மாநாடே ஓர் அனைத்திந்திய அமைப்பை உருவாகிட அடித்தளம் அமைத்தது.
5. பாரசீகப் போரில் பிரிட்டனுக்கும், ரஷ்யாவுக்குமிடையே இருந்த மோதல் நிலையைத் தொடர்ந்து ரஷ்யா ஆப்கானிஸ்தான் வழியாக இந்தியாவைத் தாக்கக் கூடும் என்ற அச்சம் இருந்தது. அத்தகைய சூழலை எதிர்நோக்க

மக்களை ஆயத்தப்படுத்தவே காங்கிரஸ் அமைக்கப்பட்டது என்று டாக்டர் நந்ததாஸ் சட்டர்ஜி கருத்து தெரிவித்துள்ளார்.

6. பல்லாண்டுகளாகவே இந்தியாவின் பகுதிகளிலும் பல்வேறு கழகங்களும், சங்கங்களும், சிறிய அமைப்புகளாய் செயல்பட்டு வந்தன. எடுத்துக்காட்டாக 1851-ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் இந்தியக் கழகம், 1875-ம் ஆண்டின் இந்தியச் சங்கம் (Indian League), 1876-ம் ஆண்டின் இந்தியக் கழகம் (Indian Association) போன்றவை செயல்பட்டு வந்தன. காலப்போக்கில் அவை ஒரு பொது அமைப்பு உருவாகிட வழிவகுத்தது.
7. காங்கிரஸ் கற்றறிந்தோரை அரசாங்கத்துடன் கூட்டு சேர்க்கும் முயற்சியாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 1870 முதல் 1880 வரை இந்தியாவில் புரட்சி ஏற்படுவதற்கான சூழ்நிலை இருந்தது. தாய்மொழிப் பத்திரிக்கைச் சட்டம், ஆயுதச் சட்டம், இல்பர்ட் மசோதா, தேர்வு வயதுக் குறைப்பு போன்ற இந்திய விரோதச் சட்டங்கள் ஆங்கில அரசுக்கு எதிராக மனக்கசப்பை ஏற்படுத்தி இருந்தன. கற்றறிந்த இந்திய மக்கள் பொதுமக்களின் ஆங்கில எதிர்ப்பு இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கிப் போராடினால் இந்தியாவில் ஆங்கில ஆட்சி ஆட்டம் கண்டு விடும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. எனவே கற்றவர்களை பாமர மக்களிடமிருந்து பிரிக்கும் நோக்கத்துடனே காங்கிரஸ் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அம்முயற்சியில் அது வெற்றி பெற்றது. ஏனெனில் ஆரம்ப காலத்தில் காங்கிரஸ் கற்றறிந்த மக்களின் கருவியாகவே செயல்பட்டது.

மேற்குறிப்பிட்ட பல்வேறு காரணங்கள் காங்கிரசின் தோற்றத்திற்குக் கூறப்பட்டாலும், இந்தியாவின் பல்வேறு அரசியல் அமைப்புகளை நாடு தழுவிய ஒரே அணியாக ஒருங்கிணைக்கும் நோக்கம் அதில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

முதல் காங்கிரஸ் மாநாடு

1885-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 28-ம் நாள் பம்பாய் கோகுல்தாஸ் தேஜ்பால் சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் மண்டபத்தில் இந்திய தேசிய காங்கிரசின் முதல் கூட்டம் கூடியது, அக்கூட்டத்தில் சென்னை மாகாணத்திலிருந்து 21 பிரதிநிதிகளும், பம்பாயிலிருந்து 38 பிரதிநிதிகளும் வங்காளத்திலிருந்து 11 பிரதிநிதிகளும், மற்ற இடங்களிலிருந்து, 2 பிரதிநிதிகளும் ஆக மொத்தம் 72 பிரதிநிதிகள் கலந்துக் கொண்டனர். கல்கத்தாவின் பிரபல வழக்கறிஞரான உமேஷ் சந்திர பானர்ஜி காங்கிரசின் முதல் தலைவராக ஒரு மனதுடன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஆலன் ஆக்லேவியன் ஹியூம் அதன் பொதுச் செயலாளராகத் தேர்வு செய்யப்பட்டார். அடுத்த இருபது ஆண்டுகளுக்கு உயர் கல்வி பெற்ற, ஆட்சியாளர்களிடம் ஆழ்ந்த விசுவாசம் கொண்ட இந்தியர்கள் மட்டுமே காங்கிரசின் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். எனவே காங்கிரசின் தொடக்கக் காலக் கொள்கைகள் ஆங்கில அரசைப் பாதிக்காதவைகளாக இருந்தன. மாநாடுகளில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள், விண்ணப்பங்களில் தொகுக்கப்பட்ட கோரிக்கைகளும் அதன் கொள்கைகளாக இருந்தன.

காங்கிரசின் ஆரம்பகாலக் கொள்கைகள்

1. நாட்டின் நலன் கருதி உழைக்கும் தொண்டர்களிடையே நெருக்கமான நேச உணர்வினை உருவாக்கி வளர்த்தல். இதற்காக இந்தியாவில் பல

பாகங்களிலும் சிதறிக்கிடக்கும் இந்திய தேச பக்தர்களுடன் சரியான வகையில் தொடர்பு கொள்ளுதல்.

2. தேச பக்தர்களிடையே இனம், மொழி, சாதி, சமய, பிரதேச வேறுபாடுகளை அகற்றி நாட்டின் ஒற்றுமைக்காகவும், வளர்ச்சிக்காகவும் உழைத்தல்.
3. அடிப்படையிலான சமுதாயச் சிக்கல்கள் குறித்து கற்றறிந்த இந்தியர்களின் உயர் கருத்துக்களை கண்டறிதல்.
4. மக்களின் நலன் கருதி அரசியல்வாதிகள் எவ்வகையில் செயல்படுவது என்பது குறித்து முடிவு காணுதல்.

காங்கிரசின் ஆரம்பகால வளர்ச்சி

ஆரம்பத்தில் காங்கிரசுக்கும் ஆங்கில அரசுக்குமிடையே சமூக உறவு இருந்தது. முதல் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் ஹியூம் முக்கிய பங்கேற்றார். இரண்டாவது காங்கிரஸ் மாநாடு 1885-ம் ஆண்டில் கல்கத்தாவில் கூடியது. நாடெங்கிலுமிருந்து 434 பிரதிநிதிகள் கலந்துக் கொண்டனர். தாதாபாய் நௌரோஜி தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளை தலைமை ஆளுநர் டப்பிரின் பிரபுவே வரவேற்றதோடு விருந்தளித்து உபசரித்தார். மூன்றாம் காங்கிரஸ் மாநாடு 1887-ம் ஆண்டு சென்னையில் பத்ரூதீன் தாயாப்ஜி தலைமையில் கூடியது. இம்மாநாட்டில் நாடெங்கிலுமிருந்து 607 பிரதிநிதிகள் கலந்துக் கொண்டனர்.

ஆரம்பகாலத்தில் கற்றறிந்த இந்தியர்களே காங்கிரசில் உறுப்பினராக இருந்தனர். ஆனால் காலப்போக்கில் பாமர மக்களும் அதில் அதிகமான அளவு

உறுப்பினர்களைச் சேர்த்து அதை ஒரு மாபெரும் இயக்கமாக மாற்றினார். நவீன கால இந்திய வரலாற்றில் காங்கிரசின் தோற்றம் புதியதோடு அத்தியாயத்தை தொடங்கி வைத்துள்ளது என்றால் அது மிகையாகாது. அது ஆங்கில அரசுக்கு விசுவாசமுள்ளதாகச் செயல்பட்டாலும், சாதாரண பொது மக்களின் தொல்லை துயரங்களையும் எடுத்துரைக்கத் தவறவில்லை. தேசியம் என்ற உறுதியான பாதையில் எழுப்பப்பட்ட அம்மாளிகை, காலப்போக்கில் தேச மக்களின் விடுதலை கோவிலாக மாறியது. அது தோற்றுவிக்கப்பட்ட அறுபது ஆண்டு காலத்திற்குள், நாட்டு விடுதலை உறுதி செய்யப்பட்டு விட்டது என்பது வரலாற்று உண்மை.

II. மிதவாதிகளின் காலம் (1885 – 1905)

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தொடக்கப்பட்டதிலிருந்து இருபதாண்டுக் காலம் வரை அவ்வியகத்தை வழி நடத்திச் சென்றவர்கள் மிதவாதிகள் எனப்பட்டனர். அவர்கள் இந்தியப் பிரச்சனைகளுக்கு அரசியலமைப்பு முறையிலான தீர்வு காண்பதை நோக்கமாக கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்கு விசுவாசமுடையர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் இந்தியர்களாக செயலிலும் ஆங்கிலத் தன்மையே அதிகம் இடம் பெற்றது. அவர்கள் ஆங்கிலோன் அறநெறிக் கோட்டிலும் நற்செய்கையிலும் நம்பிக்கை மிக்க கொண்டவர்கள்.

மிதவாதிகளின் தன்மைகள்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சட்டம், ஒழுங்கு, அரசியலமைப்பு ஆகியவற்றின் சிறப்புக்களைக் கண்டு வியந்து, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கம் நிலைநாட்டப்பட்டது. இந்தியரின் நன்மைக்குத்தான் என்று நம்பிய கோபாலகிருஷ்ண கோகலே மிதவாதிகளின் தலைவரானார். தாதாபாய் நௌரோஜி,

உமேஷ் சந்திரநாத் பானர்ஜி, பெரோஷ்ணா மேத்தா, மகாதேவ கோவிந்த ராண்டே, பண்டித மதன் மோகன் மாளவியா, சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி, ஆனந்த மோகன்தாஸ் போன்றோரும் மிதவாதிகள் வழிநடத்திச் சென்ற தலைவர்களாவர்.

மிதவாதிகளின் இயல்புகள்

1. சீர்திருத்தங்கள்

மிதவாதிகள் அனைவரும் ஆங்கிலம் கபற்ற இந்திய தேசியவாதிகள், அவர்கள் புரட்சிக்காரர்கள் அல்லர். இந்தியர்களின் எதிர்பார்ப்புகளை ஆங்கிலேய அரசாங்கத்திற்குத் தெரியப்படுத்தி சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வரப் பாடுபட்டார்கள்.

2. ஆங்கில விசுவாசிகள்

மிதவாதிகள் ஆங்கிலேயர்களால்தான் இந்தியாவுக்கு விடிவு காலம் ஏற்பட்டது என்று மனப்பூர்வமாக நம்பினர். ஆங்கிலேய ஆங்கிலக் கல்வியைப் பரப்பி இந்தியாவில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. சட்ட, ஒழுங்கு, அமைதி, பாதுகாப்பை ஏற்படுத்தியது. மக்களுக்கு அரசியல் அடிப்படை உரிமைகளை வழங்கியது. காங்கிரஸ் துவக்கப்பட்டதற்கு அனுமதி அளித்தது. மக்களுக்கு அரசியல் அடிப்படை உரிமைகளை வழங்கியது. காங்கிரஸ் துவக்கப்படுவதற்கு அனுமதி அளித்தது. இந்தியர்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளைப் பற்றி விவாதிக்க வாய்ப்பளித்தது. இவற்றைக் கருத்தில் கொண்ட மிதவாதிகள் ஆங்கிலேயரின் விசுவாசிகளைத் தங்களைக் காட்டிக் கொண்டனர்.

3. தேசியவாதிகள்

ஆங்கில விசுவாசிகளாக அவர்கள் இருந்த போதிலும், தேசிய உணர்வு கொண்ட இந்தியர் அனைவருக்காகவும் பாடுபட்டனர். அவர்கள் சாதி, சமய, இன, சமூக, பிராந்திய வேறுபாடின்றிச் செயல்பட்டனர். இந்து, முஸ்லீம், கிறிஸ்துவ, சீக்கியப் பார்லி ஆங்கிலோ-இந்தியப் பாகுபாடு இன்றி அவர்கள் செயல்பட்டு உண்மையான தேசியவாதிகளாகக் காணப்பட்டனர்.

4. யதார்த்தவாதிகள்

மிதவாதிகள் நடைமுறைக்குச் சாத்தியமானவற்றைப் பற்றியே சிந்தித்தனர். செயல்பட்டனர். அவர்கள் கவனலகக் கற்பனைவாதிகளல்லர். கட்டுப்பாடான சட்ட வரம்புக்குட்பட்ட வளர்ச்சியில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஆங்கிலேயரின் நீதி நியாய உணர்வு, நேர்மை, தாராள மனப்பான்மை ஆகியவற்றைப் போற்றினர். செயற்கையான மாற்றத்தை விட இயற்கையான முன்னேற்றத்தைக் காண விழைந்தனர்.

5. அரசாங்க விமரிசகர்கள்

மிதவாதிகள் அரசாங்க ஆதரவாளர்களாக இருந்த போதிலும் நியாயமற்ற அரசாங்க நடவடிக்கைகளைக் கடுமையாகக் கண்டித்தனர். அரசாங்க நிர்வாகம், அதிகாரவர்க்கம், பொதுப்பணி, பொருளாதாரக் கொள்கை, நீதி நிர்வாகம், சட்டமன்றத் சீர்திருத்தம், அத்துமீறிய அரசாங்கச் செயல்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி விமர்சித்து தங்கள் வழியில் அரசாங்கத்தை எதிர்த்தனர்.

6. சட்டரீதியான போரட்டக்காரர்கள்

மிதவாதிகள் போராட்டம், ஆர்ப்பாட்டம், புரட்சி போன்ற வழிமுறைகளை கனவிலும் கருதவில்லை. வன்முறையைத் தவிர்த்து சட்டப்படி போராடினார்கள். அரசியலமைப்பு தராத வழிமுறைகளை அவர்கள் பின்பற்றவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக இறக்குமதிப் பொருள்களின் மீது காப்பு வரிகள் விதிக்கப்பட்டபோதிலும், பருத்தியின் மீது ஆயத்தத்தீர்வை சுமத்தப்பட்ட போதும் மிதவாதிகள் வன்முறை இல்லாத போராட்டத்தை அகில இந்திய அளவில் நடத்தினர்.

மிதவாதிகளின் கோட்பாடுகளும் வழிமுறைகளும்

மிதவாதிகள் தங்கள் இலட்சியத்தை அடைய விண்ணப்பித்தல், வேண்டுகல், தாள் பணிதல், புகழாரம், சூட்டுதல் போன்ற வழிமுறைகளையே கடைபிடித்தனர். இவர்களால் தங்களது ஆட்சிக்கு ஆபத்து ஏற்படாது என்ற காரணத்தால் ஆங்கில ஆட்சியாளர்களும் மிதவாதிகளை ஆதரித்தனர். மிதவாதிகள் கீழ்க்கண்ட கோட்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தனர்.

1. ஆங்கில ஆட்சியாளர்களிடம் ஆழ்ந்த விசுவாசத்தையும், நம்பிக்கையும் வெளிப்படுத்துதல்.
2. அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு அடங்கி நடத்தல்.
3. புரட்சி, வன்முறை, போராட்ட வழிகளில் ஈடுபடாமல் இருத்தல்.
4. இந்தியர்கள் அரசுப்பணிகளில் இடம்பெற முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல்.
5. இந்தியர்களின் நலனுக்கென்று ஒரு தேசியக் கல்வித் திட்டத்தை வலியுறுத்துதல்.

6. நீதித்துறையை நிர்வாகத் துறையிலிருந்து பிரித்தல்.
7. ஆங்கிலப் பேரரசுக்கு உட்பட்ட தன்னாட்சி உரிமை பெறுதல்.
8. உள்ளாட்சி நிறுவனங்களுக்குத் தன்னாட்சி உரிமை அளித்தல்.
9. இந்தியர்கள் உரிய சலுகைகளை அடைய இங்கிலாந்து மக்களின் உதவியைப் பெறுதல்.
10. சட்டத்திற்கு உட்பட்டு இன, மொழி, சமய வேறுபாடுகளை அகற்றி சமத்துவம் காணுதல்.

மிதவாதிகளின் சாதனைகள்

மிதவாதிகள் அரசியல் சட்டத்திற்குட்பட்ட போராட்ட முறைகளால் சில சாதனைகளை நிகழ்த்தத் தவறவில்லை.

1. நாடு தழுவிய ஒரு அமைப்பினை நிறுவி நாட்டின் பல்வேறு பகுதியிலிருந்து பிரதிநிதிகளை ஓரிடத்தில் வரவழைத்து, நாட்டின் முக்கியப் பிரச்சினைகளை விவாதித்து தீர்மானங்கள் இயற்றியதன் மூலம் தேசிய விழிப்புணர்வை மிதவாதிகள் ஏற்படுத்தினர்.
2. மக்கள் இன, மொழி, சமய வேறுபாடுகளை கடந்து ஒன்றுபட்டு செயல்பட வாய்ப்புகள் கிடைத்தன.
3. நாட்டு மக்களின் தேவைகளையும், கோரிக்கைகளையும் விண்ணப்பங்கள் மூலம் ஆங்கில அரசுக்கு எடுத்துரைத்தனர்.
4. இந்தியப் பொருளாதாரம் எத்தகைய இழிநிலையில் இருந்தது என்பதைப் படம் பிடித்துக் காட்டி மக்களை விழிப்படையச் செய்தனர்.

5. நிலவரித் திட்டம் எளிய விவசாயிகளைப் பெரிதும் பாதித்ததை சுட்டிக் காட்டினர்.
6. இந்தியத் தொழில்கள் நலிவுறவும், ஆங்கிலேயரின் தொழில்கள் வளம் காணவும் ஆங்கில அரசின் தொழில் கொள்கையே காரணம் எனச் சுட்டிக் காட்டினர்.
7. மக்கள் அரசியல் விழிப்புணர்வு பெற்று இணைந்து செயல்பட அயராது உழைத்தனர். 1892-ஆம் ஆண்டின் கவுன்சில் சட்டமும், 1909-ஆம் ஆண்டின் மின்டோ-மார்லி சீர்திருத்தங்கள் மிதவாதிகளின் விண்ணப்பங்களின் விளைவே ஆகும்.
8. மிதவாதிகளின் முயற்சியால் 1893-ஆம் ஆண்டு I.C.S. தேர்வு ஏக காலத்தில் இந்தியாவில் நடைபெற வேண்டுமென்று ஆங்கில பாராளுமன்றம் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.
9. அரசு ஊழியர்கள் காங்கிரஸ் மாநாடுகளில் பார்வையாளர்களாகக் கூட கலந்துக் கொள்ளக் கூடாது என வங்காள அரசு வெளியிட்ட ஆணையை ரத்து செய்யச் செய்தனர்.
10. வழக்கறிஞர்கள் தேசிய இயக்கங்களில் தீவிர பங்கு பெறக் கூடாது என்று கூறும் சட்டத்தை வெற்றிகரமாக எதிர்த்து அதனைத் திரும்பப் பெறச் செய்தனர்.

மிதவாதம் பற்றிய திறனாய்வு

விண்ணப்பித்தல், வேண்டுகல், தாள்பணிதல் போன்ற அரசியல் வழிமுறைகள் மூலம் எந்த அளவிற்கு அரசியல் சலுகைகள் பெற முடியுமோ அந்த

அளவிற்குத்தான் மிதவாதிகள் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து சலுகைகள் பெற்றனர். தங்கள் கோரிக்கைகளின் நியாயத்தை நேர்மையாளர்களுக்கு விளக்கி உரைப்பதன் மூலம் அவர்களை இணங்க வைத்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில்தான் மிதவாதிகள் செயல்பட்டனர். விருவிறுப்பாக இயக்க வேண்டிய தேசிய இயக்கத்திற்கு அவர்களின் செயல்பாடுகள் இடையூறுகளாகவே அமைந்தன. மீண்டும். மீண்டும் ஒரே மாதிரியான தீர்மானங்கள், விண்ணப்பங்கள், வேண்டுகள்கள் ஆகியவை ஏதோ ஒரு மாமூல் நடவடிக்கையாகவே ஆகிவிட்டன. எனவே அவர்கள் காங்கிரசில் இருந்த தீவிரவாதிகளின் கடுமையான கண்டனத்துக்கு ஆளாயினர். அவர்களின் வழிமுறைகளை 'தேநீர் விருந்து அரசியல்' என்று பழித்தனர். ஆயினும் அரசியல் பயிற்சி இல்லாத ஆரம்பகாலக் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களுக்கு மிதமான வழி முறைகளைத் தவிர வேறு வழிமுறைகளில் ஈடுபட முடியவில்லை. யதார்த்தவாதிகளான அவர்கள் சூழ்நிலைகளை ஆராய்ந்து நடைமுறைக்குச் சாத்தியமானவற்றைப் பற்றியே சிந்தித்தனர். செயல்பட்டனர். மிதவாதிகளின் செயல்பாடுகள் இந்திய மக்களின் அரசியல் தேவைகளை முழுமையாக நிறைவேற்றத் தவறினாலும், மக்களின் உள்ளத்தில் அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி மக்களைப் புரட்சிப் பாதையில் செல்ல வழிகாட்டின எனலாம்.

III. தீவிரவாதிகளின் காலம் (1905 – 1919)

இந்திய தேசியம் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கிய நாளிலிருந்தே அதன் வளர்ச்சியில் பங்கு பெற்றோர் மிதவாதிகள் எனவும் தீவிரவாதிகள் எனவும் பாகுபடுத்தப்பட்டனர். இந்தியர்கள் அடைய வேண்டிய குறிக்கோள் குறித்தும்,

அதனை அடைந்திடும் வழிமுறைகள் குறித்தும் இருதிறத்தாரும் மாறுபட்டக் கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். ஆரம்பகாலத்தில் பயனளிக்காது எனக் கண்ட தீவிராவாதிகள் புதிய முறைகளைக் கையாண்டனர். அது வெற்றி பெறவில்லையாயினும் அவர்களது கோட்பாடுகள் மக்கள் மத்தியில் புதிய நம்பிக்கையும் வேகத்தையும் உருவாக்கின.

அலகு III

தீவிரவாதம் தோன்றக் காரணங்கள்

1. ஆங்கிலேயரின் அக்கறையின்மை

1858-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட பேரரசின் பிரகடனம் ஏட்டுக் சுரைக்காயாகவே இருந்தது. அதில் கொடுக்கப்பட்ட உத்திரவாதங்கள் செயல்படுத்தப்படவில்லை. 1861, 1892-ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்ட கவுன்சில் சட்டங்கள் மக்களுக்கு ஏமாற்றத்தையே அளித்தன. மிதவாதிகளின் விண்ணப்பங்களும், வேண்டுகளும் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டன. மிதவாதிகளின் கோரிக்கைகள் பலவற்றை செயல்படுத்த ஆங்கிலேயர் அக்கறை கொள்ளவில்லை. இந்தியர்களின் தேவைகளை சந்திக்க ஆட்சியாளர்கள் தயாராய் இல்லை. 1896-97ஆம் ஆண்டுகளில் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட கொடிய பஞ்சத்தின் போது, அதைக் கட்டுப்படுத்தவோ நிவாரண நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவோ, அரசு முன்வரவில்லை. பம்பாய் ராஜதானியில் கொடுமையான பிளேக் நோய் பரவிய போதும் ஆங்கில அரசு போதுமான நிவாரண நடவடிக்கைகளை எடுக்க முன்வரவில்லை. இவ்வாறு பஞ்சாத்தாலும் கொள்ளை நோயாலும் கொள்ளை நோயாலும் மக்கள் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அரசு விக்டோரியா மகாராணியாரின் பட்டமளிப்பின் வைர விழாக் கொண்டாட்டத்தில் பணத்தை விரயம் செய்து கொண்டிருந்தது. திலகர் அரசின் மெத்தனப் போக்கைக் கடுமையாகக் கண்டித்தார். மக்கள் ஆத்திரமடைந்து தீவிரவாதிகளாக மாறவழி ஏற்பட்டது.

2. வெளிநாடுகளில் இந்தியர்கள் அவமானப்படுத்தல்

அயல்நாடுகளில் இந்தியர்கள் எதிர்கொள்ள தோந்த அவல நிலையையும், இழிவினையும் கண்டு தேசியவாதிகள் கொதித்தெழுந்தனர். தென்ஆப்பிரிக்கா, கென்யா, உகாண்டா, மலேயா போன்ற பல வெளிநாடுகளுக்கு ஒப்பந்தக் கூலியாக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட இந்தியர்கள் விலங்கினும் இழிவாக நடத்தப்பட்டனர். குறிப்பாக தென் ஆப்பிரிக்காவில் இந்தியர்கள் மிகவும் இழிவாக நடத்தப்பட்டனர். வெள்ளையர்கள் நடந்து செல்லும் நடைபாதைகளில் இந்தியர்கள் நடந்து செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்தியர்களுக்கென்று தனிவீதிகள், தனிவிடுதிகள், ரயிலில் தனிப் பயணப் பெட்டிகள், தனிப்பள்ளிகள், தனிகுடியிருப்புப் பகுதிகள் ஆகியவை ஒதுக்கப்பட்டன. இந்தியர்கள் இவ்வாறு உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாகக் கருதப்பட்டனர். அவர்களின் அவல நிலையைக் கண்டு இந்திய தேசியவாதிகள் தீவிரவாதிகளாக மாறினர்.

3. ஜப்பான் ரஷ்யாவைத் தோற்கடித்தல்

மிகச்சிறிய ஆசியநாடான ஜப்பான் 1905-ம் ஆண்டு நடந்த ரஷ்ய ஜப்பானியப் போரில் மிகப் பெரிய ஐரோப்பிய நாடான ரஷ்யாவைத் தோற்கடித்தது. ஜப்பானின் இந்த வெற்றி இந்தியர்களுக்கு ஒரு நல்ல பாடத்தைக் கற்பித்தது. இந்தியர்களுக்கு ஆங்கிலேயரை எதிர்க்க ஒரு உத்வேகம் கிடைத்தது. தன்னம்பிக்கை ஏற்பட்டது. வன்முறை மூலம் வெள்ளையர்களை நாட்டை விட்டு விரட்டியக்க தீவிரவாதிகள் முன் வந்தனர்.

4. வெளிநாடுகளில் ஏற்பட்ட புரட்சிகள்

உலகில் பல்வேறு பகுதிகளில் நடைபெற்ற தேசிய விடுதலை போராட்டங்கள் இந்தியர்கள் உள்ளத்திலும் உரிமைக்காகப் போராடும் உத்தேகத்தை ஊட்டியது. குறிப்பாக அயர்லாந்து ஆட்சிப் போராட்டம் ஊக்கம் அளித்தது. இத்தாலி இணைவும், மாஜினி, கரிபால்டி ஆகிய நாட்டுப்பற்றாளர்களின் போராட்டமும் இந்தியர்களுக்கு தேசிய விடுதலைப் போராட்ட ஆர்வத்தை உண்டு பண்ணியது. மேலும் சீனா, துருக்கி, எகிப்து ஆகிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட புரட்சிகள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய மாயையை அகற்றின. அவற்றால் இந்திய இளைஞர்கள் எழுச்சி பெற்றனர். தீவிரவாதம் தூண்டிவிடப்பட்டது.

5. வங்காளப் பிரிவினை (1905)

வேறு எந்த நிகழ்ச்சியையும் விட வங்கப் பிரிவினைதான் தீவிரவாதம் வளர்வதற்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தது. வங்காளம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தேசிய விழிப்புணர்ச்சி கொண்டு, அந்நிய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து காங்கிரசின் நடவடிக்கைகளின் மையமாகத் திகழ்ந்தது. வங்காள மொழி இலக்கியங்களும், செய்தித் தாட்களும் தேசியக் கருத்துக்களை வளர்த்தன. இச்சூழ்நிலையில் வங்காளத்தில் வளர்ந்து வரும் தேசிய உணர்ச்சியையும், தேசிய இயக்கத்தையும் பலவீனப்படுத்தும் உள்நோக்கத்துடன் ஏகாதிபத்தியவாதியான கர்சான் பிரபு வங்காள மாநிலத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கப் போவதாக அறிவித்தார். முஸ்லீம்கள் பெரும்பான்மையினராக உள்ள கிழக்கு வங்காள மாநிலத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் வங்காளிகளை இந்து முஸ்லீம் எனப் பிளவுபடுத்தும் உள்நோக்கமும் வங்கப்பிரிவினையில் இருந்தது. நிர்வாக நலனுக்காகவும்

வங்காளம் பிரிக்கப்படும் என்ற அரசின் வாதத்தை யாரும் ஏற்றுக் கொள்ள தயாராயில்லை. வங்கப் பிரிவினையை வங்காளிகள் மட்டுமல்ல இந்தியர்கள் அனைவரும் கடுமையாக எதிர்த்தனர். கடுமையான எதிர்ப்புகள் மத்தியில் கர்சன் பிரபு 1905-ஆம் ஆண்டு வங்காளத்தை இரண்டாகப் பிரித்தார். இது தீவிரவாதம் தலைதூக்க வழி ஏற்படுத்தியது.

6. கர்சன் பிரபுவின் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கை

1899-ஆம் ஆண்டு முதல் 1905-ஆம் ஆண்டு வரை தலைமை ஆளுநராக பணி செய்த கர்சன் பிரபுவின் செயல்கள் வெந்த புண்ணில் வேலைப் பாய்ச்சுவது போலிருந்தது. அவர் இந்தியர்கள் உயர் பதவிக்கோ, சுயஆட்சிக்கோ தகுதி அற்றவர்கள் என்று பகிரங்கமாக அறிவித்தார். ஆங்கிலேயர்கள் மட்டுமே பிறப்பாலும் பயிற்சியாலும் உயர் பதவி பெறத் தகுதியானவர்கள் என்று கூறினார். இது தீவிரவாதத்தைத் தூண்டியது. மேலும், அவர் கல்கத்தா மாநகராட்சியில் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் எண்ணிக்கையை 50-லிருந்து 25ஆகக் குறைத்தார். பல்கலைக்கழகத்தின் மீது அரசின் கட்டுப்பாடுகளை அதிகரித்தார். இந்தியர்களை அடக்கி ஒடுக்கிட கர்சன் செயல்படுத்திய சட்டங்கள் தீவிரவாதிகளின் செயல்களைத் தீவிரப்படுத்த உதவின.

தீவிரவாதிகள் என்பவர்கள் யார்?

ஆங்கிலேய ஆதிக்க அடக்குமுறைக் கொள்கையால் எரிச்சலடைந்து, மிதவாதிகளின் தோல்வியினால் ஏமாற்றம் அடைந்த காங்கிரஸ்காரர்களே தீவிரவாதிகளாயினர். அவர்கள் காங்கிரசின் நோக்கிலும் போக்கிலும் தீவிரவாதிகள் வன்மையாக எதிர்த்தனர். சுயராஜ்யமே அவர்களது குறிக்கோளாய்

இருந்தது. இந்தியர்களுக்குத் தங்களை தாங்களே ஆட்சி செய்யத் தகுதி உள்ளது என்று அவர்கள் வாதிட்டனர். தன்னாட்சி அமைப்பில் தான் மக்கள் தங்கள் திறமையை, சுயமரியாதையை, தன்னம்பிக்கையை, தற்சார்புடைமையை, தியாக மனப்பான்மையை வளர்த்துக் கொள்ள முடியும் என்று அவர்கள் நம்பினர். சுதேசி சுயராஜ்யம், சுதேசிப் பொருள் புறகணிப்பு, தேசியக் கல்வி ஆகியவையே தீவிரவாதிகளின் திட்டங்களாக இருந்தன.

சூரத் பிளவு 1907

மிதவாதிகளுக்கும், தீவிரவாதிகளுக்கும் இடையே இருந்த மாறுபாடுகளும், முரண்பாடுகளும் வளர்ந்து கொண்டே இருந்தன. அவர்களுடைய மனப்பான்மையும், அணுகுமுறையும் போராட்ட முறைகளும் இருசாரரையும் இரு துருவங்களாக்கிவிட்டன. அவர்களுக்கிடையே இருந்த இடைவெளி காங்கிரசை இரண்டாகப் பிளவுபடுவதைத் தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. முரண்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளுக்கிடையே 1907-ம் ஆண்டு சூரத் நகரில் காங்கிரஸ் மாநாடு கூடியது. ஆரம்ப முதலே கூட்டத்தில் கூச்சலும் ஏற்பட்டன. டிசம்பர் 26-ம் நாள் காங்கிரஸ் தலைவராக மிதவாதிகள் ராஷ் பிகாரி கோஷ் என்பவரை முன்மொழிந்தனர். அப்போது கூட்டத்தில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. எனவே கூட்டம் ஒத்தி வைக்கப்பட்டது. அடுத்த நாள் திலகர் பேசுவதற்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. அடிதடிகளும் குழப்பங்களும் ஏற்பட்டன. மறுநாள் முதல் காங்கிரசார் இருபிரிவாகப் பிரித்தனர். மிதவாதிகள் கோகலேயின் தலைமையிலும் தீவிரவாதிகள் திலகரின் தலைமையிலும் செயல்பட ஆரம்பித்தனர். காங்கிரஸ் அமைப்பை மிதவாதிகள் கைப்பற்றினார். தீவிரவாதிகள் காங்கிரசுக்கு வெளியே தனித்து செயல்பட்டனர்.

அடுத்து ஒன்பது ஆண்டுகள் 1916-ஆம் ஆண்டு வரை காங்கிரஸ் இரு பிரிவினரும் தனித்தனியே செயல்பட்டு வந்தனர்.

தீவிரவாதிகளின் போராட்ட முறைகள்

தீவிரவாதிகள் வேண்டுகல், பிரார்த்தனை, தாள்பணிதல் போன்ற வழிமுறைகளைக் கைவிட்டு விட்டு, அந்நிய எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை செயலில் காட்டுவதை நோக்கமாகக் கொண்டனர். நமது நாடு, நமது உரிமை என்பதில் நம்பிக்கை வைத்து சுயராஜ்யம், சுயஆட்சி பெறுவதை இறுதிக் குறிக்கோளாகக் கொண்டனர். இந்தத் தீவிரவாதத்தின் பிரதிநிதிகளாகக் கீழ்க்கண்ட தலைவர்கள் தோன்றினர்.

1. பாலகங்காதர திலகர் - மராத்தியப் பகுதி
2. பெவின் சந்தி பால் - வங்காளம்
3. அரவிந்த் கோஷ் - வங்காளம்
4. லாலா லஜபதிராய் - பஞ்சாப்
5. வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை - சென்னை

திலகர் மக்களிடையே தம் கருத்துக்களைப் பரப்ப கேசரி என்ற மராத்தி மொழிப் பத்திரிக்கையையும், மராத்தா என்ற ஆங்கில செய்தித்தாளையும் ஆரம்பித்தார். 'சுயராஜ்யம் என்னுடைய பிறப்புரிமை அதனை அடைந்தே தீருவேன்' என்று சூளுரைத்தார். மக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் நோக்கிலே கணபதி விழா, சிவாஜி விழா போன்ற வழிபாட்டு விழாக்களைக் கொண்டாடத் தூண்டினர். எழுச்சியுற்ற இந்திய தேசியத்தின் சின்னமாக திலகர் காட்சியளித்தார்.

தீவிரவாதிகள் கீழ்க்கண்ட போரட்ட முறைகளைக் கையாண்டனர்.

1. சுதேசி இயக்கம்
2. அந்நியப் பொருள் விலக்கம்
3. தேசியக் கல்வி
4. வேலை நிறுத்தம்

தீவிரவாதிகளின் அனைத்துப் போராட்ட முறைகளிலும் வன்முறை இடம் பெறவில்லை. அமைதியாகவும், உறுதியாகவும் நின்று தங்களது எதிர்ப்பினை ஆங்கிலேயருக்கு வெளிகாட்டினர். மக்களிடையே விடுதலை உணர்வை வளர்க்கவும், தியாக உணர்வினை வளர்க்கவும், தன்னலம் மறுத்து மக்களின் நலனுக்கென போராட்டங்களில் ஈடுபடும் மனப்பான்மையை வளர்க்கவும் பாடுபட்டனர். மாணவர்களிடையே தேசிய உணர்வையும், நாட்டுப்பற்றையும் உருவாக்கிடத் தேசியக் கல்வித் திட்டம் ஒன்றினை வகுத்து அதனைச் செயல்படுத்திட நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவினர். அந்நியப் பொருள்களை வாங்க மக்கள் முன் வராததால் பல வணிக நிறுவனங்கள் மூடப்பட்டன. மாணவர்கள், தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். தமிழகத்தில் வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை 'சுதேசி ஸ்டீம் தொழிலாளர்கள் நேவிகேசன் கம்பெனி' என்னும் கப்பல் போக்குவரத்து நிறுவனத்தை நிறுவி ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்தார். தீவிரவாதிகளின் செயல்பாடுகளால் சினமுற்ற ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்கள் கடுமையான அடக்குமுறைகளை ஏவினார்.

ஆங்கிலேயரின் அடக்குமுறை

தீவிரவாதம் தலைதூக்கிய போது அதனை முற்றிலுமாக ஒடுக்கிவிட ஆங்கில அரசு கடுமையான அடக்குமுறைகளைக் கட்டவிழ்ந்து விட்டது. பொதுக் கூட்டச் சட்டம், குற்றவியல் சட்டம், அரசு துரோகச் சட்டம், வெடிமருந்துப் பொருள்

சட்டம், செய்தித்தாள் சட்டம், இந்தியப் பத்திரிக்கைச் சட்டம் எனப் பல்வேறு சட்டங்களை இயற்றி அவற்றைத் தீவிரவாதிகளுக்கு எதிராக அரசு பயன்படுத்தியது. முக்களின் பேச்சுச் சுதந்திரமும், எழுத்துச் சுதந்திரமும் பறிக்கப்பட்டன. பொதுக் கூட்டங்களில் துப்பாக்கிச்சூடு நடைபெற்றது. அரசியல் ஆர்ப்பாட்டங்கள் தடை செய்யப்பட்டன. வங்கத் தலைவர்களான கிருஷ்ணகுமார் மித்ரா, சியாம் சுந்தர் சக்கரவர்த்தி, சதீஷ் சந்திர சட்டர்ஜி போன்றோர் வங்காளத்தை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டனர்.

1908-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 13-ம் நாள் வெடிகுண்டு வீசுவதை ஆதரித்து எழுதினார். மக்களை ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக தூண்டினார் என்ற குற்றம் சாட்டப்பட்டு திலவர் கைது செய்யப்பட்டார். அவர் பர்மாவிற்கு நாடு கடத்தப்பட்டு மாண்டலே சிறைக்கூடத்தில் தனி சிறையில் அடைக்கப்பட்டு கொடுமைப்படுத்தப்பட்டார். அதே போன்று லாலா லஜபதிராய், சர்தார் அஜீத்சிங், அரவிந்தர் போன்றோரும் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். அதே போன்று லாலா லஜபதிராய், சர்தார் அஜீத்சிங், அரவிந்தர் போன்றோரும் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். தூத்துக்குடியைச் சார்ந்த வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை செக்கிமுத்தும், கல்லுடைத்தும் தனது சிறைவாச நாட்களைக் கழிக்க நேர்ந்தது. வந்தேமாதரம், சந்தியாயுகாந்தர் போன்ற பத்திரிக்கைகள் ஒடுக்கப்பட்டன. துப்பாக்கிச்சூடு, தடி அடி, சிறைவாசம், உடைமை பறிமுதல், வீட்டுச் சோதனை என்பதே நாளும் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளாயின.

மதிப்பீடு

எரிமலை வெடித்துச் சிதறியதைப் போல தீவிரவாதிகள் இந்திய தேசிய இயக்கத்தில் பிரவேசித்தனர். அவர்களுடைய பிரவேசம் விடுதலைப் போராட்டத்திற்காக வேகத்தையும், அழுத்தத்தையும், அவசரத்தையும் உருவாக்கிக் கொடுத்தது. வகுப்பு இயக்கமாக இருந்த காங்கிரஸ் மக்கள் இயக்கமாக மாறியதற்கு தீவிரவாதிகளே காரணமாயிருந்தனர். அவர்கள் இந்தியாவில் தீவிர தேசியத்தைப் பரப்பினர். எனினும் தீவிரவாதம் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு இந்திய மண்ணில் வேரூன்றவில்லை. ஏனெனில் அரசு தீவிரவாத இயக்கத்தை அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளால் ஒடுக்கிவிட்டது. திலகர், லாலாலஜபதிராய், வ.உ.சிதம்பரம்பிள்ளை போன்றோர் நீண்ட காலச் சிறை தண்டனை பெற்றதால் தீவிரவாதிகளின் திட்டங்களில் அனுதாபம் காட்டினார்களேயன்றி காலச்சிறை தண்டனை பெற்றதால் தீவிரவாதிகளின் திட்டங்களில் அனுதாபம் காட்டினார்களேயன்றி வெளிப்படையாக வந்து ஆதரிக்கவில்லை. விவசாயிகள் தீவிரவாதத்தில் பங்கு கொள்ளவே இல்லை. 1908-ஆம் ஆண்டு கைது செய்யப்பட்டு மாண்டலே சிறைக்கு அனுப்பப்பட்ட திலகர் 1914-ஆம் ஆண்டுதான் விடுதலை செய்யப்பட்டார். எனவே தீவிரவாத இயக்கம் இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் உயிரில்லாத இயக்கமாகவே இருந்தது. உண்மையில் அந்த இயக்கம் அரசின் அடக்குமுறைகளால் தோல்வியைத் தழுவியது. திலகர் விடுதலை பெற்றுத் தாயகம் திரும்பியவுடன் தீவிரவாத இயக்கம் “சுயாட்சி இயக்கம்”(Home Rule Movement) உருவெடுத்தது.

வங்காளப் பிரிவினை 1905

1899-ல் இந்தியாவில் வைசிகராகப் பதவியேற்ற கர்சான் பிரபு மேற்கொண்ட பல நடவடிக்கைகளும், பின்பற்றிய சில கொள்கைகளும் மக்களிடையே அதிருப்தியையும் கசப்புணர்வையும் வளர்த்தன. மக்களின் பேச்சுரிமை எழுத்துரிமைகளைப் பாதிக்கும் வகையில் பல சட்டங்களை இயற்றினார் கர்சான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இவரது 'வங்காளப் பிரிவினை' இந்திய வரலாற்றில் ஒரு திருப்பத்தை உண்டு பண்ணியது. 'நிர்வாக வசதிக்காக' வங்காள மாநிலத்தை 'மேற்கு வங்காளம்' என்ற மாநிலமாகவும், கிழக்கு வங்காளமும் அஸ்ஸாமும் சேர்ந்த 'கிழக்கு வங்காளம்' என்ற இரு மாநிலங்களாகப் பிரித்து 1905 ஜூலை 20-ம் தேதி அறிவித்தார்.

1905-ல் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட மேற்கு வங்காளம், பீஹார், ஒரிசா ஆகிய பிரதேசங்களை உள்ளடக்கியதாகவும், 1,41,580 சதுர மைல்களைக் கொண்டதாகவும் இருந்தது. அதில் 42 மில்லியன் இந்துக்களும் 9 மில்லியன் முஸ்லீம்களும் வாழ்ந்து வந்தனர். அதில் 18 மில்லியன் முஸ்லீம்களும், 12 மில்லியன் இந்துக்களும் இருந்தனர். இதன் நோக்கம் வங்காளத்தில் மலர்ந்து வரும் தேசியத்தை மறைமுகமாக அழிக்க செய்யப்பட்ட சதியே ஆகும். இந்துக்களுக்கும், முஸ்லீம்களுக்கும் வேறுபாட்டை ஏற்படுத்தி மக்களின் ஒற்றுமையைக் குலைக்கும் சதியே இது. எனவே இந்த சூழ்ச்சியான 'வங்கப்பிரிவினையை' மக்கள் எதிர்த்தனர். புரட்சி செய்தனர். ஆனால் கர்ன் பிரபு தனது முடிவே சரியென வாதிட்டார். பிரிட்டிஷ் பேரரசும் இதனை ஒப்புக்கொண்டு 1905, அக். 16ல் அமுல்படுத்தியது. (என்றாலும் 1911, டிசம்பர் 12-ல் மன்னர்

ஐந்தாம் ஜார்ஜ் இந்தியா வந்த போது இப்பிரிவினை நீக்கப்பட்டது. மேலும் அதே ஆண்டில் தான் இந்தியாவின் தலைநகரம் கல்கத்தாவிலிருந்து டில்லிக்கு மாற்றப்பட்டார்.

வங்காளப் பிரிவினை அமுலுக்கு வந்தவுடன் ஆங்கிலேயப் பொருட்களைப் புறகணிக்கும் சுதேசி போராட்டத்தைத் தீவிரப்படுத்தியது காங்கிரஸ். மான்செஸ்டரில் தயாரிக்கப்பட்ட துணிகள் எரிக்கப்பட்டன. லீவர்பூல் சர்க்கரை, உப்பு நிராகரிக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் செய்த தொப்பிகள், காலணிகள் முக்கிய மருந்துகளை மக்கள் புறகணித்தனர். பெரும் செல்வந்தர் வெறும் கால்களுடன் நடந்தனர். ஆங்கிலப் பொருட்களை உபயோகித்து வந்த குடும்பங்களில் செருப்பு தைப்பவர்கள், சவரம் செய்பவர்கள், சலவை தொழிலாளிகள் போய் வேலை செய்ய மறுத்தனர். இந்த புறகணிப்பு காலத்தில் மட்டும் மான்செஸ்டரில் இருந்து வந்த ஏழு கோடியே எழுபது லட்சத்து பதினாறாயிரம் அடி துணி விற்பனையாகாமல் பாதிக்கப்பட்டது. வங்காளப்பிரிவினை நிரந்தரமானது' என்றார் கர்சன் பிரபு. நிரந்தரமான உண்மையை நிரந்தரமற்றதாக்குவோம்'ன்று முழங்கினார் சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி.

வங்காளப்பிரிவினையின் முக்கியத்துவம் என்னவென்றால் இங்கிலாந்துப் பொருட்களைப் பகிஷ்சாரம் செய்வது', வன்முறையைக் கையாள்வது' போன்ற உத்திகளை அரசாங்கத்திற்கெதிராக மக்கள் பயன்படுத்தத் துவங்கினர். காங்கிரசில் தீவிரவாதிகள் கைகள் ஓங்கின. 1905-ல் காசியில் கூடிய காங்கிரஸ் மாநாடு இத்திட்டங்களுக்கு ஆதரவளித்தது. அத்துடன் காங்கிரஸ் வரலாற்றிலே

முதல் தடவையாக 'பூரண சுதந்திரம் பெறுவதே குறிக்கோள்' என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

v. முஸ்லீம் லீக் 1906

1906-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 30-ம் நாள் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முஸ்லீம் லீக் கட்சி இந்திய அரசியல் வரலாற்றில் பல பின் விளைவுகளை உண்டு பண்ணக் கூடியதாய் இருந்தது. பிரித்தானும் சூழ்ச்சியின் வல்லவர்களாக ஆங்கிலேயர் இந்து-முஸ்லீம் வேறுபாட்டை வளர்த்து, வகுப்புவாதத்தைத் தூண்ட அக்கட்சியே காரணமாய் இருந்தது. இறுதியில் பிரிவினைக்கு வழி ஏற்படவும் அது காரணமாயிற்று. முஸ்லீம் லீக் கட்சி தோன்றுவதற்கு காரணமாயிருந்த சூழ்நிலைகளையும், அக்கட்சியில் செயல்பாடுகளையும் கீழே காண்போம்.

தேக்கமுற்ற சிறுபான்மையினர்

பல நூற்றாண்டுகளாக இந்தியாவை ஆட்சி செய்த பரம்பரையின் வழித் தோன்றல்களே இந்திய முஸ்லீம்கள். அவரங்கசீப்புக்குப் பின்னர் முகலாயப் பேரரசு சிதறிப் போயிற்று. முகலாயர்களது இடத்தை ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பற்றியபோது முஸ்லீம்கள் ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்தனர். அந்த எதிர்ப்பு 1857ஆம் ஆண்டு பெரும் புரட்சியின் போது தீவிரமாக வெளிப்பட்டது. அக்கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டவுடன் ஆங்கிலேய அரசு முஸ்லீம்களை பழி வாங்கியது. முஸ்லீம்கள் பாகுபாடு செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் இராணுவத்திலிருந்தும், அரசுத் துறையிலிருந்தும் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர். அதன் காரணமாக முஸ்லீம்கள் பொருளாதாரத்திலும் கல்வியிலும் மிகவும் பின்தங்கிப் போயினர். தேசிய

நீரோட்டத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட நிலையில் அவர்கள் தனித்தீவாக இருந்த தேக்கமுற்றனர்.

தூண்டப்பட்ட சிறுபான்மையினர்

முஸ்லீம்களை இந்தத் தேக்கநிலை நெடுநாள் நீடிக்கவில்லை. அவர்களின் நிலையில் மாற்றமேற்படத் தொடங்கியது. சர் வில்லியம் ஹண்டர் என்பவர் எழுதிய 'இந்திய முஸ்லீம்கள்' என்னும் நூலில் இந்திய முஸ்லீம்களின் அவல நிலையைப் பற்றியும், அவர்களின் முன்னேற்றத்தில் அரசு காட்ட வேண்டிய அக்கறையுடன் இன்றியமையாமை பற்றியும் விரிவாக எழுதினார். மேலும் அதில் முஸ்லீம்கள் கிளர்ச்சியில் ஈடுபடும் வலிமையற்றவர்களாக இருப்பதால் அவர்களை மேலும் ஒறுத்தல் கூடாது என விளக்கப்பட்டிருந்தது. முஸ்லீம்களின் அரசியல் கோட்பாடுகள் ஆங்கிலேயரின் அரசியல் கோட்பாடுகளுக்கு ஆதரவாகவே இருக்கும் என்றும் கூறப்பட்டது. ஹண்டரின் கருத்துக்கள் அரசின் கவனத்தைக் கவர்ந்தன. முஸ்லீம்களின் முன்னேற்றத்திற்கான சூழ்நிலை உருவாயிற்று.

சர் சையது அகமதுகான்

முஸ்லீம்களுக்கு சாதகமாக இருந்த சூழ்நிலையை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டவர் சர் சையது அகமது கான். அவரோ இந்தியா ஒரு நாடுமல்ல, இந்தியர்கள் ஓர் இனத்தவருமல்லர் என்ற கோட்பாட்டினை உருவாக்கி வகுப்புவாதம் வளரக் காரணமாயிருந்தவர் முஸ்லீம்கள் இஸ்லாமிய சமயக் கல்வியோடு ஆங்கிலக் கல்வியும் கற்றிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு 1875-ஆம் ஆண்டு அலிகார் நகரில் முகமதிய ஆங்கிலோ-ஓரியண்டல் கல்லூரியை நிறுவினார். ஆங்கிலேயர் அக்கல்லூரியை மிகுந்த அக்கறையுடன் ஆதரித்தனர்.

அக்கல்லூரியே 1920-ஆம் ஆண்டு முஸ்லீம் பல்கலைக்கழகமாக உயர்வு பெற்றது. அக்கல்லூரியின் முதல்வராகப் பணியாற்றிய பெக, ஆர்க்கிபால்டு போன்றோர் முஸ்லீம்கள் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்கு ஆதரவளித்தாலே முன்னேற முடியும் என வலியுறுத்தினார். அவர்களின் ஆலோசனையின் பேரில்தான் முஸ்லீம்களுக்குத் தனித் தகுதிகள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுப்பப்பட்டது.

முஸ்லீம் கல்வி காங்கிரஸ்

சர் சையது அகமதுகானால் தூண்டப்பட்ட அலிகார் முஸ்லீம்கள் 'முஸ்லீம் கல்வி காங்கிரஸ்' என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தினார். அதுவே பின்னர் முஸ்லீம் கல்வி மாநாடு என்று அழைக்கப்பட்டது. இது இந்திய தேசியக் காங்கிரசுக்கு சரிநிகர் சமமாகச் செயல்பட்டது. முஸ்லீம் லீக் அமைக்கப்படுவதற்கு முன்னால் இந்த அமைப்புதான் முஸ்லீம் நலனுக்காகப் பாடுபட்டது. காங்கிரஸ் கூடும் போதெல்லாம் அதற்கு எதிராக முஸ்லீம் கல்வி மாநாடு கூடுவதும் வழக்கமாயிற்று. இதைத் தவிர அரசியலில் இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்கு எதிராக இயக்கியோரை ஒன்றுபடுத்த சர் சையது அகமது கான் 1888 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 'ஐக்கிய பாதுகாப்புக் கழகம்' என்ற அமைப்பையும் நிறுவினார். சட்டமன்றங்களிலும், உள்ளாட்சி நிறுவனங்களிலும் முஸ்லீம்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என்றும், இந்நிறுவனங்களுக்குப் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு பிரத்யேகமாக முஸ்லீம் தனித் தொகுதிகள் வேண்டும் என்று சர் சையது அகமது கான் கோரினார். எனவே முஸ்லீம் லீக் துவக்கப்படுவதற்கு முன்னரே முஸ்லீம் பிரிவினை வாதத்திற்குரிய விதை விதைக்கப்பட்டது.

வங்கப்பிரிவினையும் முஸ்லீம்களும்

வங்கப்பிரிவினைத் திட்டம் அறிவிக்கப்பட்டபோது வங்காள முஸ்லீம்கள் அதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. முஸ்லீம் தலைவர்கள் இந்தத் தலைவர்களுடன் சேர்ந்து வங்கப்பிரிவினையை எதிர்த்தனர். ஆனால் கர்சன் பிரபு முஸ்லீம் பெரும்பான்மையினரைக் கொண்ட தனி கிழக்கு வங்காள மாநிலம் பிரிவதால் முஸ்லீம்களுக்கு ஏற்படும் நன்மைகளை எடுத்துக் கூறி முஸ்லீம் இன உணர்வைத் தூண்டிவிட்டார். அவர் வங்கப்பிரிவினைக்கு ஆதரவாக வங்காள முஸ்லீம்களைத் திசை திருப்பினர். டாக்காவிலிருந்து முஸ்லீம் நிலச்சுவான்தார்களும், கற்றோரும், அரசாங்கப் பதவிகளில் இருந்தோரும் வங்கப் பிரிவினையை ஆதரித்தனர். கிழக்கு வங்காள அஸ்ஸாமின் லெப்டினண்ட் கவர்னராயிருந்த பி. புல்லர் என்பவரும் வங்காளப் பிரிவினையை எதிர்த்து இந்துக்களை அடக்கி, பிரிவினையை ஆதரித்த முஸ்லீம்களை ஊக்குவித்து இந்து முஸ்லீம் பெரும்பான்மையினரைக் கொண்ட தனி கிழக்கு வங்காள மாநிலம் உருவாக்கப்பட்டது.

சிம்லா தூதுக்குழு

1906ஆம் ஆண்டு இந்திய விவகாரச் செயலர் மார்லி பிரபு இந்திய சட்டமன்றங்கள் சீர்திருத்தப்படப் போவதைப் பற்றி அறிவித்தார். அந்த அறிவிப்பு காங்கிரசின் மக்களாட்சி கோரிக்கைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சலுகையென முஸ்லீம் தலைவர்கள் கருதினர். முஸ்லீம்களுக்குப் போதிய சட்டப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படாவிட்டால் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையினராக உள்ள சமுதாயத்தில் முஸ்லீம்களுக்கு நீதி கிடைக்காது என்று அவர்கள் அஞ்சினர். எனவே ஆங்கில ஆட்சியாளர்கள் அரசியல் சீர்திருத்தங்களைச் செயல்படுத்தும்போது வகுப்புப்

பிரதிநிதித்துவக் கோட்பாடு இடம் பெற்றிட அரசுப் பிரதிநிதியின் ஆதரவைப் பெற விரும்பு ஆகாக்கான் தலைமையில் முஸ்லீம் தூதுக்குழு ஒன்று சிம்லா சென்று அரசுப் பிரதிநிதி மிண்டோவைச் சந்தித்து ஒரு கோரிக்கை விண்ணப்பத்தை அளித்தது. அதற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் அலிகார் முஸ்லீம் கல்லூரியின் முதல்வர் ஆர்ச்பால்டு என்னும் ஆங்கிலேயர் செய்து உதவினார்.

அந்த விண்ணப்பத்தில் கீழ்க்கண்ட கோரிக்கைகள் இடம் பெற்றிருந்தன.

1. தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பப்பட்ட பிரதிநிதிகளை கொண்டு அமைக்கப்படும் நிறுவனங்களின் முஸ்லீம்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படல் வேண்டும். அவர்களது எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப அல்ல.
2. முஸ்லீம்களுக்கென தனித்தொகுதிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும்.
3. அரசாங்கப் பணிகளில் முஸ்லீம்களுக்கெனப் போதிய இட ஒதுக்கீடு செய்யப்பட வேண்டும்.
4. புதிதாக முஸ்லீம் பல்கலைக்கழகங்களை ஏற்படுத்த போதிய நிதியை அரசு தர வேண்டும்.
5. வைசிராயின் ஆட்டிசிக்குழுவிற்கு உறுப்பினர்கள் நியமிக்கும்போது முஸ்லீம்களுக்கு முன்னுரிமை தர வேண்டும்.
6. முஸ்லீம் தூதுக்கு குழுவினரின் இக்கோரிக்கைகளுக்கு மிண்டோ பிரபு உற்சாகமான வரவேற்பும், நம்பிக்கையும் கொடுத்தனர்.

முஸ்லீம் லீக் துவக்கப்படுதல்

இந்திய வைசிராயைச் சந்தித்த தூதுக்குழுவினரில் டாக்கா நவாப் சலிமுல்லா இடம் பெற்றிருந்தார். அவர் வெளியிட்ட ஒரு சுற்றறிக்கையில் அகில

இந்திய முஸ்லீம் மாநாடு அமைப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தியிருந்தார். இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து முஸ்லீம் பிரதிநிதிகள் திங்கள் 30-ம் நாள் அகில இந்திய முஸ்லீம் லீக் துவக்கப்பட்டது. அக்கட்சியின் நோக்கங்கள்

1. ஆங்கில ஆட்சியாளர்களிடம் அரசு விசுவாசம் கொண்டு செயல்படுதல்.
2. முஸ்லீம்களின் தேவைகளையும், விருப்பங்களையும் அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துக்கூறல்.
3. இந்திய முஸ்லீம்களின் அரசியல் உரிமைகளைப் பெறுதலும், பாதுகாத்தலும்.
4. முஸ்லீம்களுக்கும் பிற இன சமுதாயத்திற்கும் இடையே நட்புறவை வளர்த்தல்.

இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் வளர்ச்சியைத் தடுத்திட ஆங்கில ஆட்சியாளர்கள் மேற்கொள்விருந்த பணிகளை இனி இந்திய முஸ்லீம் லீக் கட்சியினரே மேற்கொண்டு முடித்து வைப்பர் என ஆங்கிலேயர்கள் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர். அவர்களது பிரித்தாளும் கொள்கைக்குக் கிடைத்திட்ட மகத்தான வெற்றியாக அதனைக் கருதினர்.

முஸ்லீம் லீக்கின் முதல் மாநாடு 1907-ஆம் ஆண்டு அமிர்தசரசில் கூடியது. சர் சையது அலி இமாம் அதற்குத் தலைமை தாங்கினார். லீக்கின் அரசியல் அமைப்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அரசாங்க பணிகளிலும் சட்டமன்றங்களிலும் முஸ்லீம்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு வைசிராயின் ஆட்சிக்குழுவில் பெரும்பான்மை சமூகத்திற்குச் சமமான இடங்கள் முஸ்லீம்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை அம்மா நாட்டில் கலந்துக் கொண்ட லீக் தலைவர்கள்

வற்புறுத்தினர். ஆகாகான் முஸ்லீம் லீக்கின் நிரந்தரத் தலைவர் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. முஸ்லீம் லீக் கட்சியின் கிளைகள் பல மாநிலங்கள் துவக்கப்பட்டன. இலண்டனிலும் அதன் கிளை துவக்கப்பட்டது. 1909-ஆம் ஆண்டின் சுவான்சில் சட்டம் முஸ்லீம்களுக்குத் தனியான தேர்தல் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கியது முஸ்லீம் லீக்கின் முதல் வெற்றியாக கருதப்பட்டது.

முஸ்லீம் லீக்கும் காங்கிரசும்

முஸ்லீம் லீக் துவக்கப்பட்ட போது அது காங்கிரசின் அரசியல் விரோத அமைப்பாகவே காட்சியளித்தது. ஆனால் விரைவில் லீக் தனது போக்கை மாற்றிக் கொண்டது. அரசாங்கம் வங்கப்பிரிவினை 1911-ம் ஆண்ட வாபஸ் வாங்கியது. முஸ்லீம் லீக்குப் பேரிடியாக இருந்தது. மேலும் தேசிய முஸ்லீம்கள் முஸ்லீம் லீக்கிற்கு எதிராக 'ஜனமாத்-உல்-உலாமா-ஹிந்த்' என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தியதால், முஸ்லீம் லீக் தன்னுடைய நோக்கத்திலும் போக்கிலும் சில மாற்றங்களைச் செய்துக் கொண்டது. லீக்கின் அரசியல் அமைப்பில் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. தன்னாட்சியே இந்தியாவின் குறிக்கோள் என்பதை லீக் ஏற்றுக்கொண்டது. மேலும் துருக்கி-இத்தாலிய போரிலும், பால்கன் போரிலும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் போக்கில் அதிருப்தி அடைந்த லீக் காங்கிரசுடன் நெருங்கி வந்தது. இதுகாறும் செயல்படுத்தி வந்த ஆங்கில ஆதரவுக் கொள்கையைக் கைவிட்டு ஆங்கில எதிர்ப்பு உணர்வு கொண்டு செயல்பட ஆரம்பித்தது. முஸ்லீம் லீக் இதுவே காங்கிரசும், முஸ்லீம்களுக்கும் 'ஆங்கில ஆட்சி எதிர்ப்பு' என்னும் ஒரே கொள்கையின் கீழ் இணைந்து செயல்பட 1916-ம் ஆண்டு 'லக்கோ உடன்பாடு' ஏற்பட வழிவகுத்தது. மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின்

ஒத்துழையாமை இயக்கம் துவக்கப்பட்டபோது இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமை அதன் உச்ச கட்டத்தை எட்டியது,

முஸ்லீம் லீக்கும் ஆங்கிலேயரும்

முஸ்லீம் லீக் அமைக்கப்பட்டது ஆங்கிலேயரின் பிரித்தாளும் கொள்கைக்குக் கிடைத்த முதல் வெற்றி என்று கூறப்படுகிறது. அலிகார் கல்லூரியின் முதல்வராக இருந்த ஆர்ச் பால்டு என்பவரும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிதான் அப்படிக்கூறப்படுவதற்குக் காரணமாகும். ஆகாகான் தலைமையில் முஸ்லீம் தலைவர்களின் தூதுக்குழு வைசிராயை கூறப்படுவதற்குக் காரணமாகும். ஆகாகான் தலைமையில் முஸ்லீம் தலைவர்களின் தூதுக்குழு வைசிராயை சிம்லாவில் சந்தித்தது. வைசிராய் தூதுக்குழுவின் கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவாக இருந்தார். அதிகார வர்க்கத்தினர் முஸ்லீம் இந்துக்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு விடுவர் என்று மகிழ்சியடைந்தனர். ஜான், மார்வி, ராம்சே, மக்டோனால்டு போன்ற பிரிட்டிஷ் விவேகிகள் கூட இந்து முஸ்லீம்கள் இரு கூறாகப் பிரிந்து விடுவார் என்பதில் திருப்தியடைந்தனர். ஆனால் சில வரலாற்று வல்லுநர்கள் பிரிட்டிஷாரின் தூண்டுதலால் முஸ்லீம் லீக் தோற்றுவிக்கப்படவில்லை என்ற கருத்து தெரிவித்துள்ளனர். இந்து முஸ்லீம்களிடையே நிலவிய அடிப்படையான கலாச்சார, சமய, வரலாற்று, அரசியல் வேறுபாடுகளின் விளையே லீக்கின் தோற்றம் என்று கருதப்படுகிறது. இயல்பாக உருவாகி இருந்த இந்து-முஸ்லீம் முரண்பாட்டையும், மாறுபாட்டையும் ஆங்கிலேயர் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனரேயன்றி அவர்கள் உருவாக்கவில்லை.

சூரத் காங்கிரஸ் பிளவு 1907

1905 காசி காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்குப் பிறகு காங்கிரஸ் ஒரு புரட்சிகரமான இயக்கமாக மாறியது. 'இத்தகைய மாறிய சூழ்நிலையில் 1906-ல் காங்கிரஸ் மாநாடு தாதாபாய் நௌரோஜியின் தலைமையில் கல்கத்தாவில் கூடியது. இந்த மாநாட்டில் கோகலேயின் தலைமையிலான மிதவாதிகளுக்கும், திலகரின் தலைமையிலான தீவிரவாதிகளுக்குமிடையே கருத்து வேற்றுமைகள் தீவிரமடைந்தன. எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய 'முதுபெரும் கிழவரான்' தாதாபாய் நௌரோஜி தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 'சுயராஜ்யமே இந்தியாவின் குறிக்கோள்' என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அடுத்த ஆண்டில் காங்கிரசில் புயல் வீசத் துவங்கியது. 1907-ல் நாகபுரியில் கூடவிருந்த மாநாடு சூரத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. காரணம் திலகரின் சொந்த ஊரான நாகபுரியில் தங்களுக்குச் சாதகமான சூழ்நிலையிருக்காது என்று கருதிய மிதவாதிகள் சூரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். தேசியவாதிகள் என்று தங்களை அழைத்துக் கொண்ட தீவிரவாதிகள் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டால் திசை தெரியாத பாதையில் காங்கிரஸ் செல்ல நேரிடும் என்று மிதவாதிகள் அஞ்சினர். ஆனால் தீவிரவாதிகளோ ஆங்கிலேயர்களிடம் அரசியல் பிச்சை எடுத்துப் பயன் இல்லை. நமது உரிமையை நாமே தட்டிக் கேட்க வேண்டும் என்று மனதார நம்பினர். கல்கத்தாவில் நிறைவேற்றிய தன்னாட்சி தீர்மானத்தை மிதவாதிகள் சூரத் மாநாட்டில் கைகழுவி விடுவர் என அஞ்சினர். எனவே மிதவாதிகளை தீவிரவாதிகள் கடுமையாகத் தாக்கிப் பேசினர்.

1907 டிசம்பர் 27-ம் தேதி ராஷ் பீஹாரி என்பவர் தலைமையில் சூரத் மாநாடு ஆரம்பமானது. ஆனால் தீவிரவாதிகள் லாலா லஜபதிராயை தலைவராக்க விரும்பினார். மேலும் சுய ஆட்சி ஆங்கிலப் பொருட்கள் பகிஷ்கரிப்பு, தேசியக்கல்வி ஆகிய தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றுவதில் கருத்து வேற்றுமை ஏற்றப்பட்டது. எனவே ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிப் பேசினர். குழப்பமும் கூச்சமும் நிலவியது. எனவே கூட்டம் மறுநாளுக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டது. மறுநாளும் தீவிரவாதிகள் குழப்பம் செய்தனர். திலகர் தான் முதலில் பேச வேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்பட்டது. மறுபடியும் குழப்பம், நாற்காலி, மைக், செருப்பு, கம்பு ஆகியவை பறந்தன. எனவே தீவிரவாதிகள் தனியாகவும், மிதவாதிகள் தனியாகவும் கூடினர். ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதில்லை என்று தீர்மானித்தனர். அதற்கேற்றபடி காங்கிரஸின் அமைப்பையும் மாற்ற முற்பட்டனர். காங்கிரஸின் இந்தப் பிளவு 1916 வரை நீடித்தது. மிதவாதிகள் என்போதும் போலவே விண்ணப்பங்களையும், வேண்டுகோளையுமே நம்பினர். திலகரின் தலைமையிலான தீவிரவாதிகள் விடுதலையைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு மறியல், சாத்வீக மறுப்பு, சுதேசி இயக்கம் ஆகிய முறைகளை ஆதரித்தன.

அலகு V

முதல் உலகப் போரும், இந்திய விடுதலைப் போராட்டமும்

1907 சூரத் பிளவிலிருந்து முதல் உலகப் போர் ஆரம்பிக்கும் வரையில் மிதவாதிகளையும், தீவிரவாதிகளையும், முஸ்லீம்களையும் தங்கள் அரசியல் தந்திரங்கள் மூலம் பிரித்தாண்டு வெற்றி கண்டது. எனவே இந்திய தேசிய போராட்டத்தில் ஒரு மந்தமான சூழ்நிலை காணப்பட்டது. மிதவாதிகள் தீவிரமாக செயல்படாமல் இருக்க, காங்கிரசுடன் தோழமையாகப் பழகியது அரசு. வங்கப் பிரிவினை நீக்கப்பட்டது. இச்சூழ்நிலையில் 1914-ல் முதல் உலகப் போர் ஆரம்பமானது. இந்தியர்களின் உதவி ஆங்கிலேயர்களுக்குத் தேவைப்பட்டதால் அரசு காங்கிரசின் உதவியை நாடியது. டில்லியில் பேரரசர் ஐந்தாம் ஜார்ஜ் தர்பார் நடத்தி இந்திய மக்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பெற்றார். முதல் உலகப் போரில் இங்கிலாந்துக்கு உதவியாக பணம், பொருள், படைவீரர்கள் ஆகியன அளிக்க இந்தியர்கள் முன்வந்தனர். போரின் இறுதியில் சாதகமான அரசியல் அனுகூலங்கள் கிடைக்கலாம் என்று கருதப்பட்டது.

உலகப்போர் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்த போது இங்கிலாந்து முஸ்லீம் நாடான துருக்கியை கடுமையாகத் தாக்கியதால் இந்தியாவிலுள்ள முஸ்லீம்கள் ஆங்கிலேயர்கள் மீது வெறுப்படைந்தனர். கிலாபத் இயக்கத்தை ஆரம்பித்து ஆங்கிலேயரை தீவிரமாக எதிர்த்தனர். எனவே காங்கிரசுடன் சேர்ந்து அரசை எதிர்க்க முற்பட்டது. முஸ்லீம் லீக், இதற்கிடையில் தீவிரவாதிகளும் மிதவாதிகளுடன் சேர்ந்து ஆங்கில அரசை எதிர்க்க ஆரம்பித்தனர். இதன் அடிப்படையில் 1916-ல் இலட்சுமணபுரியில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாடு மிகவும்

முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக மாறியது. ஏனெனில் இந்த மாநாடு மிதவாதிகள், தீவிரவாதிகள், முஸ்லீம் லீகினர் ஆகிய மூன்று பிரிவினரையும் ஒன்றாக இணைத்தது.

முதல் உலகப்போர் இந்திய மக்களிடையே தேசிய உணர்வைப் பெரிதும் வளர்த்தது என்று கூறலாம். உலகப் போரில் இந்தியர்களின் பங்கு அதிகமாக இருந்தது. போரில் பல முனைகளில் இந்தியர்கள் காட்டிய வீரமும், திறமையும் பற்றிய செய்திகள் வெளிவந்தன. ஆங்கிலேயர்கள் கூட அவற்றைப் பெரிதும் புகழ்ந்தனர். 'இந்திய உதவியில்லை எனில் வெற்றிகரமான முடிவைப் பெற்றிருக்க முடியாது' என்று கூறினர். போரின் போது 1915-ல் சிறிய நாடான ஜப்பான் ரஷ்யாவை வெற்றி பெற்றது. இந்திய மக்களுக்கு சுதந்திரம் பெறுவதில் நம்பிக்கையூட்டியது. ரஷ்யாவில் 1917-ல் ஏற்பட்ட புரட்சியும் மக்களிடையே ஒரு புத்துணர்வை ஏற்படுத்தியது. போரில் இந்தியர்களின் பணிக்கு ஊதியமாகவாவது சுதந்திரம் வேண்டும் என்று வாதிட்டனர். ஆனால் அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் போன்ற தலைவர்கள் 'சுதந்திரம் கேட்பது இந்தியர்களின் உரிமையே அன்றி ஆற்றிய பணிக்கு ஊதியம் அல்ல' என்றார்.

முதல் உலகப் போரின் முடிவுக்குப் பின்னர் காங்கிரஸ் ஏமாற்றமடைந்தது. 'போரில் வெற்றிக்காக இந்தியா எவ்வளவோ தியாகங்கள் செய்தும் அதற்குக் கிடைத்தது பலன் அல்ல. பட்டாக்கத்தியோ முதல் உலகப் போரினால் ஏற்பட்ட விலையேற்றங்களும், கட்டாயம் படைதிரட்டல், நிதி வசூல் ஆகியவைகளும் ஆங்கில அரசு 1919-ல் அறிவித்த மாண்டேகு செம்ஸ்போர்டு அரசியல் சீர்திருத்தங்களும் இந்தியர்களை ஆங்கில அரசை கடுமையாக எதிர்க்கச் செய்தன.

காங்கிரசும் கடுமையாக கண்டித்தது. அச்சீர்திருத்தங்கள் மூலம் கிடைத்த அரைகுறை உரிமைகளை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. இவ்வாறு போர் ஆரம்பித்த போது பெரும்பாலும், படித்த பகட்டான தொழிலில் ஈடுபட்ட நடுத்தர வகுப்பாரின் அமைப்பாகவும், சீர்திருத்தங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்ட மிதவாத அமைப்பாகவும், சீர்திருத்தங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்ட மிதவாத அமைப்பாகவும், காங்கிரஸ் விளங்கியது. ஆனால் போர் முடிவதற்குள் மக்கள் பலரின் ஆதரவைப் பெற்று தன்னுரிமையைத் தன்னாட்சியைத் தட்டிக்கேட்கும் ஸ்தாபனமாக காங்கிரஸ் மாறியது. எனவே “முதல் உலகப் போரானது இந்தியாவில் தேசிய உணர்வு வளர்ச்சியில் முக்கியப் பங்கை வகித்தது. பழமைக்கும், புதுமைக்குமிடையே ஒரு பாலமாக அமைந்தது. “போருக்கு பிறகு இந்திய சுதந்திரம் எப்போது வரும், எப்படி வரும் என்பதே பிரச்சனையாக இருந்தது” என்று கூறுகிறார் பேராசிரியர் ஸ்பியர் (Spear).

தன்னாட்சி இயக்கம் (Home Rule Movement) : 1916

முதல் உலகப்போர் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே இந்தியாவில் அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் தலைமையில் ‘தன்னாட்சி இயக்கம்’ உருவெடுத்தது. 1892-லேயே இந்தியா வந்த அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு தனது சக்தி முழுவதையும் செலவு செய்தார். 1913-ல் ஆன்மீகத் துறையிலிருந்து அரசியல் துறையில் குதித்தார். 1916-ல் அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரும், திலகரும் சேர்ந்து இந்த இயக்கத்தை பம்பாயில் முறைப்படி துவக்கி வைத்தார்கள். ஒரு சில நாள்களிலேயே தன்னாட்சிக் கழகங்கள் கான்பூர், அலகாபாத், அகமதாபாத், சென்னை, கள்ளிக்கோட்டை போன்ற நகரங்களில் அதன் கிளைகள் தோன்றின.

காமன்வீல், நியூஇந்தியா ஆகிய பத்திரிக்கைகள் மூலம் தன்னாட்சி இயக்கம் வேகமாக வளர்ந்தது. காமன்வீல் பத்திரிக்கை 1914 ஜனவரி 2-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

‘இந்தியர்களின் அடிமைத் தூக்க நிலையிலிருந்து விழிப்புறச் செய்திடவே இந்த இயக்கம்’ என்று அன்னிபெசன்ட் கூறினார். தீவிரவாதிகள் பயங்கரவாதிகளுடன் சேர்ந்து விடாமல் தடுத்து, மிதவாதிகளுடன் இணையச் செய்து ஒன்றுபட்ட இணைந்த காங்கிரஸின் மூலம் பேரரசுக்குட்பட்ட தன்னாட்சிக்கு வழிவகுக்க முயன்றார். அன்னிபெசன்ட் கிராம பஞ்சாயத்து முதல் தேசிய நாடாளுமன்றம் வரை தன்னாட்சி அமைய வேண்டும் என்றும். இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்திற்கு நேரடியாக இந்தியர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறினார். தன்னாட்சி உரிமை பெறுவது என்பது இந்தியர்களின் பிறப்புரிமை என்றும், இங்கிலாந்தின் போர் நடவடிக்கைகளுக்கு இந்தியர்கள் துணை புரிந்ததாலோ அல்லது இங்கிலாந்து மன்னருக்கு விசுவாசமுள்ள மக்களாக விளங்குவதாலோ அளிக்கப்பட வேண்டிய ஊதியம் அல்ல’ என்பதைத் தெளிவுபடுத்தினார்.

தன்னாட்சிக் கருத்துக்கள் குறுகிய காலத்தில் காட்டுத் தீ போல நாட்டு மக்களிடையே பரவியது. 1917-ல் தன்னாட்சி இயக்கம் உச்ச கட்டத்தை அடைந்தது. அதைக் கண்டு அரண்டு போன அரசாங்கம் அடக்குமுறைகளை அள்ளி வீசியது. அன்னிபெசன்டின் நடமாட்டங்களுக்கு தடை விதிக்கவும் அவரது ஏடுகளின் குரல் வளையை, நெறிக்கவும் முயன்றது அரசு. அன்னிபெசன்ட் கைது செய்யப்பட்டார். ஆனாலும் அந்த இயக்கம் தங்கு தடையின்றி வளர்ந்தது. அதன்

தலைவர்கள் மக்களிடையே பேராதரவைப் பெற்றனர். தன்னாட்சி இயக்கம் இந்திய தேசிய விடுதலை இயக்கத்தில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது இதன் விளைவுகள் ஏராளம். இந்த இயக்கத்தினாலே மிதவாத அமைப்பாக மாறி மக்களிடையே சிறிது சிறிதாக செல்வாக்கினை இழந்து செயலற்ற நிலைக்கு வந்து கொண்டிருந்த காங்கிரஸ், தன்னாட்சிக் கொள்கையை ஏற்று, தீவிரவாதிகள் ஒத்துழைப்பையும் பெற்று மீண்டும் மக்கள் மதிக்கும் அமைப்பாக மாறியது.

மகாத்மா காந்தி (1869-1948)

மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி 1869-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் இரண்டாம் நாள் போர்பந்தர் என்னுமிடத்தில் பிறந்தார். அவர் ஒரு தலைசிறந்த அரசியல்வாதியாகவும், சமுதாய சீர்திருத்தவாதியாகவும், ஆன்மீகவாதியாகவும் தொண்டாற்றி அழியாப் புகழ் பெற்றார். சத்தியம், அஹிம்சை வழியில் சென்று இந்திய விடுதலைக்குப் புறப்பட்டார்.

காந்தி ராஜ்காட்டிலுள்ள அல்பீரட் உயர்நிலைப்பள்ளியில் கல்வி கற்றார். பதின்மூன்று வயதிலேயே கஸ்தூரிபா என்ற பெண்ணை மணந்துக் கொண்டார். தன்னுடைய பத்தொன்பதாவது வயதில் இங்கிலாந்து சென்று வழக்கறிஞர் பட்டத்திற்கு கல்வி பயின்றார். அவருடைய தாயின் தூய வாழ்க்கையும் போதனைகளும் அவரை ஒரு ஆன்மீகவாதியாக மாற்றியது. வாழ்க்கையின் உண்மைத் தத்துவத்தை அறிய பகவத் கீதை, பைபிள், குரான் முதலானவற்றைக் கற்றார். மேலும் டால்ஸ்டாப், ரஸ்கின் போன்றோரின் நூல்களையும் கற்றார். இதனால் அவருடைய வாழ்க்கையிலும், எண்ணங்களிலும் புரட்சிகரமான

மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. அவைகள் பிற்காலத்தில் அஹிம்சை வழியில் நின்று ஆங்கிலேயருடன் போரா அடித்தளமாய் அமைந்தன.

காந்தியும் இந்திய விடுதலை இயக்கமும்

தனது தென்னாப்பிரிக்கச் சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக முடித்து போதிய அனுபவத்துடன் 1915-ஆம் ஆண்டு இந்தியா திரும்பினார். அவர் 1915-ஆம் ஆண்டு நடந்த பம்பாய் காங்கிரஸ் கூட்டத்திலும், 1916-ஆம் ஆண்டு லக்னோ கூட்டத்திலும் கலந்துக் கொண்டார். பின்னர் சாம்பரான், கெட்டா, அகமதாபாத் ஆகிய இடங்களில் அவரிச் சாகுபடியாளர்கள், விவசாயிகள், மில் தொழிலாளர்கள் ஆகியோருக்காக நடத்தப்பட்ட சத்தியாகிரகப் போராட்டங்களில் கலந்துக் கொண்டார். வாய்மை, அகிம்சை, தூய்மை ஆகிய நடத்தப்பட்ட சத்தியாகிரகப் போராட்டங்களில் கலந்துக் கொண்டார். வாய்மை, அகிம்சை, தூய்மை ஆகிய அறநெறிகளின்படி படிப்பிணையை அனுபவத்தை இந்திய சூழலுக்கு ஏற்பக் குறிப்பிட்ட இடங்களில் சோதனை செய்து பார்த்த பின்னர் தேச அளவில் பயன்படுத்தத் துணிந்தார். நான்காண்டு கால சத்தியாகிரகப் பரிசோதனைக்குப் பின்னர் காந்தி அகில இந்தியத் தலைவராக அங்கீகரிக்கப்பட்டார்.

இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் காந்தியின் பிரவேசம் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அவரது வருகை இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் போக்கையே மாற்றி அமைத்தது. முதல் உலகப்போருக்குப் பின் ஆங்கிலேயர் வெளியிட்ட ரௌலட் சட்டங்கள் காந்தி விடுதலை இயக்கப் போராட்டத்தில் பங்குக் கொள்ள வாய்ப்புக் கொடுத்தது. இந்திய தேசியவாதிகளை ஒடுக்க

கொண்டுவரப்பட்ட ரௌலட் சட்டங்கள் மனித உரிமைக்கும் நீதிக்கும் உலை வைக்கும் சட்டங்கள் என்று காந்தி கருதினார். எனவே 1919-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 30-ஆம் நாளை சத்தியாகிரக நாளாக நாடெங்கிலும் அனுசரிக்கப்பட வேண்டும் என்று காந்தி கேட்டுக் கொண்டார். மக்கள் வன்முறையில் ஈடுபட்டதால் காந்தி ரௌலட் சத்தியாகிரகத்தை நிறுத்திக் கொண்டார். ஆனால் அரசு தன் அடக்குமுறையை நிறுத்தவில்லை. அதனால் ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை நடந்தது. நாடெங்கிலும் அதற்குக் கடுமையான எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது.

VII. முகமது அலி ஜின்னா

இந்திய விடுதலை இயக்கத்தோடு பின்னிப் பிணைந்து பிரிவினை இயக்கம் ஒன்று செயல்பட்டு வந்தது. காந்தி விடுதலை இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய போது, முகமது அலி ஜின்னா பிரிவினை இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கினார். ஜின்னா இந்தியப் பிரிவினைக்குக் காரணகர்த்தாகவே இருந்தார். காந்தியும், ஜின்னாவும் நேர் எதிர் எதிராகச் செயல்பட்டனர். காந்தி 'வெள்ளையனே வெளியேறு' என்று குரல் எழுப்பிய போது ஜின்னா 'பிரித்துவிட்டு வெளியேறு' என்று குரல் எழுப்பினார். கடைசியில் பிரித்தானும் சூழ்ச்சியில் வல்லவர்களான ஆங்கிலேயர் இந்திய உபகண்டத்தை இந்தியா, பாகிஸ்தான் என இரு நாடாகப் பிரித்துவிட்டு வெளியேறினார்.

1906-ஆம் ஆண்டு சிம்லாவில் அரசப்பிரதிநிதி ஆகாகான் தலைமையில் முஸ்லீம் பிரதிநிதிகள் குழு சந்தித்த நிகழ்ச்சி இந்திய வரலாற்றில் புதியதொரு சகாப்தத்தின் தொடக்கம் எனக் கூறப்படுகிறது. ஏனெனில் அன்றுதான் முஸ்லீம்கள் தேசிய நீரோட்டத்தில் சேரா வண்ணம் தடுக்கப்பட்டனர். அன்றுதான் தனித்தொகுதி

முறைக்கு உறுதிமொழி அளிக்கப்பட்டது. சுருங்கக் கூறின் பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்கு அன்றுதான் வித்து ஊன்றப்பட்டது. அந்தப் பெருமை மிண்டோவிற்கே உரியது என்றாலும், ஏற்கனவே சர் சையது அகமது கான், முஸ்லீம் கல்லூரி முதல்வர் பெக் போன்றோர் முஸ்லீம் சமுதாயத்தில் வகுப்புவாத உணர்வை ஏற்படுத்தியிருந்தனர்.

ஜின்னாவிற்கு பதினான்கு அம்சதிட்டம்

மோதிலால் நேரு தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட குழு ஒன்று இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் ஒன்றை 1928-ஆம் ஆண்டு உருவாக்கியது. இந்தியர்களால் முதன் முதல் வகுக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சட்டமான அது 'நேரு அறிக்கை' என்று அழைக்கப்பட்டது. தனித்தொகுதி முறையை அது நிராகரித்தது. எனவே முஸ்லீம் லீக் அதனை ஏற்க மறுத்தது. அந்நிலையில் 1928-ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில் நடைபெற்ற கல்கத்தா மாநாட்டில் காங்கிரசும் முஸ்லீம் லீக்கிற்கும் ஓர் இணைப்பினை ஏற்படுத்தும் நோக்கிலே, ஜின்னா, நேரு அறிக்கையில் பல திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்தார். அதுவே ஜின்னாவின் பதினான்கு அம்சத் திட்டம் ஆகும். அதில் இடம் பெற்றிருந்த அம்சங்களாவன

1. ஒரு கூட்டாக அரசியலமைப்புச் சட்டம் உருவாக்கப்பட வேண்டும். மாநில அரசுகளுக்கே மிகுதியான அதிகாரங்கள் அளிக்கப்பட வேண்டும்.
2. எல்லா மாநிலங்களுக்கும் தன்னாட்சி உரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும்.
3. சட்ட மன்றங்களிலும், உள்ளாட்சி நிறுவனங்களிலும் சிறுபான்மையோருக்கு உரிய பிரதிநிதித்துவம் அளித்தல்.

4. மையச் சட்டமன்றத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு இடங்கள் முஸ்லீம்களுக்கென ஒதுக்கப்படல் வேண்டும்.
5. எல்லா வகுப்பினருக்கும் தனித்தொகுதி தேர்தல் முறையே இருத்தல் அவசியம்.
6. மாநிலங்களின் எல்லைகள் மாற்றி அமைக்கப்படும் போது பஞ்சாப், வங்காளம், வடமேற்கு எல்லை மாநிலங்களில் முஸ்லீம் பெரும்பான்மை நிலை நீடிக்க வேண்டும்.
7. எல்லோருக்கும் சமயச் சுதந்திரம் அளிக்கப்பட வேண்டும்.
8. ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினர் சம்பந்தப்பட்ட மசோதாவை அவ்வகுப்பினரைச் சார்ந்த உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரு பங்கினர் எதிர்த்தால் அம்மசோதா நிறைவேற்றப்படக் கூடாது.
9. பம்பாயிலிருந்து சிந்து மாநிலம் தனியே பிரிக்கப்பட வேண்டும்.
10. எல்லாச் சீர்திருத்தங்களும் வடமேற்கு எல்லை மாநிலம், பலுசிஸ்தானம் போன்ற பகுதிகளுக்கும் விரிவாக்கப்பட வேண்டும்.
11. எல்லா வகையான அரசுப் பணிகளிலும் முஸ்லீம்களுக்கு உரிய பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டும்.
12. முஸ்லீம்களின் பண்பாடு, சமயம், மொழி, கல்வி, சட்டம், சமய நிறுவனங்களுக்கும் அரசுப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட வேண்டும்.
13. மைய, மாநில அரசுகளின் அமைச்சர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கினர் முஸ்லீம்களாக இருத்தல் அவசியம்.

14. மாநிலங்களின் அனுமதியின்றி அரசியல் சட்டத் திருத்தம் நடைபெறுதல் கூடாது.

முஸ்லீம்களின் குறைந்தபட்ச தேவை இதுவே என ஜின்னாவின் அறிவிக்கப்பட்ட இச்சலுகைகளைக் காங்கிரஸ் கட்சி ஏற்க மறுத்துவிட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து காங்கிரசும் முஸ்லீம்களும் முற்றிலும் மாறுபட்ட தங்கள் அரசியல் கோட்பாடுகளை அடைந்திட தனிவழியே செல்லலாயின.

பாகிஸ்தான் கோரிக்கை

பாகிஸ்தான் கோரிக்கை எழுந்திட மூலக்காரணமாக இருந்தவர் சர் முகமது இக்பால் என்பவராவார். ஆவர் 1930-ஆம் ஆண்டு அலகாபாத்தில் நடைபெற்ற முஸ்லீம் லீக் மாநாட்டில் பேசும் போது இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியை முஸ்லீம்களின் தனி நாடாகப் பெறுவது அவசியம் என வற்புறுத்தினார். இவருடைய சிந்தனையை மனதில் கொண்ட ரகமத் அலி என்ற கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம் மாணவர் 'பாகிஸ்தான்' என்ற சொல்லை உருவாக்கினார். பஞ்சாப் என்பதன் ஆங்கில வார்த்தை (Punjab) முதல் எழுத்தான P என்ற எழுத்தையும் ஆப்கானிய மாநிலம் (Afghan Province) என்பதில் A என்ற எழுத்தையும், காஷ்மீர் (Kashmir) என்பதில் K என்ற எழுத்தையும், பலுசிஸ்தான் (Baluchistan) என்பதில் கடைசி எழுத்தான istan என்பதையும் இணைத்துப் பாகிஸ்தான் (Pakistan) என்ற சொல்லை உருவாக்கினார்.

ஜின்னாவின் இருநாட்டுக் கொள்கை

1937-ஆம் ஆண்டு வரை முஸ்லீம்கள் பாகிஸ்தான் பிரிவினைக் கோரிக்கைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. 1938-ஆம் ஆண்டு தான்

முசுமது அலி ஜின்னா தனது இருநாட்டுக் கொள்கையை வெளியிட்டார். இந்துக்களுக்கும், முஸ்லீம்களுக்கும் தனிநாடு அமைக்கப்படுவது அவசியம் என்பதை 1940-ல் வலியுறுத்தினார். முஸ்லீம்களும், இந்துக்களும் சமயத்தால், பண்பாட்டால், கலாச்சாரத்தால், நாகரீகத்தால், சமுதாய அமைப்பில் இரு வேறு இனத்தினர். எனவே பாகிஸ்தான் கோரிக்கை நியாயமானதே என்று வாதிட்டார். 1940-ஆம் ஆண்டு லாகூரில் நடைபெற்ற முஸ்லீம் லீக் மாநாட்டில் பாகிஸ்தான் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

கிரிபஸ் தூதுக்குழு (1942)

இந்திய அரசியல் சிக்கலுக்கு முடிவு காண கிரிபஸ் தூதுக்குழு இந்தியாவுக்கு 1942-ஆம் ஆண்டு வந்தது. அக்குழுவின் அறிக்கையில் பாகிஸ்தான் இல்லை என்றாலும் பிரிவினைக் கொள்கைக்கு அங்கீகாரம் இருந்தது. என்பது வரவேற்கத்தக்கது என்று ஜின்னா கருத்து தெரிவித்தார். காந்தி அதனை 'மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் வங்கி பின் தேதியிட்டு வழங்கிய காசோலை' என்று வர்ணித்து நிராகரித்தனர்.

இராஜாஜி திட்டம் (1944)

முஸ்லீம்களின் தனிநாடு கோரிக்கைக்கு ஆதரவை அளித்தவர்களில் ராஜாஜியும் ஒருவராவார். அதில் பாகிஸ்தான் பிரிவினை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இத்திட்டத்தை காந்தி ஏற்கவில்லை. பிரிவினை குறித்து அப்பகுதிகளில் வாழும் மக்களனைவரிடமும் வாக்கெடுப்பு நடத்துவதை ஜின்னா விரும்பவில்லை. எனவே, ஜின்னாவும் இராஜாஜி திட்டத்தை நிராகரித்தார்.

காந்தி – ஜின்னா பேச்சுவார்த்தை

அரசியல் முட்டுக்கட்டையை அகற்றி நாட்டை விடுதலைப் பாதையில் விரைந்து செல்ல வைப்பதற்காக காந்தியடிகள் 1944-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் ஜின்னாவைச் சந்தித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். ஆனால் ஜின்னா தன் கொள்கையை விட்டுக் கொடுக்காததால் இந்தப் பேச்சு வார்த்தையில் எவ்விதப் பயனும் ஏற்படவில்லை.

சிம்லா மாநாடு (1945)

வேவல் பிரபு 1945-ஆம் ஆண்டு சிம்லாவில் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்டினார். காங்கிரசும், முஸ்லீம் லீக்கும் அதில் பங்கேற்றன. காங்கிரஸ் நிர்வாக சபைக்கு முஸ்லீம்களை நியமிக்கக் கூடாது என்று ஜின்னா வலியுறுத்தினார். காங்கிரஸ் இந்துக்கள் அமைப்பு என்றும், முஸ்லீம் லீக் முஸ்லீம்களின் அமைப்பு என்றும் கூறினார். இதனால் சிம்லா மாநாடு தோல்வியடைந்தது.

அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு (1946)

1946-ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிற்கு வருகை தந்த அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு இரு தரப்பினரையும் திருப்திபடுத்தும் வகையில் ஒரு திட்டத்தை வெளியிட்டது. ஆயினும் அதில் பாகிஸ்தான் என்ற சொல் இல்லாததால் ஜின்னா அதனை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினார். எனினும் அதில் வலிமையற்ற மைய அரசும் பிரிந்து செல்லும் உரிமையுள்ள மாநிலப் பிரிவுகளும் இருந்ததால்தான் ஜின்னா அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். எனினும் நிர்வாக சபையில் உள்ள அனைத்து முஸ்லீம்களையும் லீக் கட்சியே நியமிக்கும் என்பதில் ஜின்னா பிடிவாதமாக இருந்தார்.

நேரடி நடவடிக்கை தினம்

காங்கிரஸ் இடைக்கால அரசு அமைக்க ஒப்புக் கொண்டது. சுதந்திர இந்தியாவிற்கு புதியதொரு அரசியலமைப்பினை வகுக்க அரசியல் நிர்ணய சபை கூட்டப்பட்டது. நிகழ்ச்சிகள் தன் திட்டத்திற்கு எதிராக வருவதைக் கண்டு அதிர்ச்சியுற்ற ஜின்னா 1946-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 16-ம் நாளை பாகிஸ்தான் லட்சியத்திற்கான நேரடி நடவடிக்கை நாளாக அறிவித்தார். இதனால் இந்து முஸ்லீம் வகுப்பு கலவரம் வெடித்தது. கல்கத்தாவில் மட்டும் மூவாயிரம் இந்துக்கள் கொல்லப்பட்டனர். கல்கத்தா படுகொலைகள் பீகாரிலும் பரவியது. கலவரங்கள் பஞ்சாப், டில்லி பகுதிகளிலும் வேகமாகப் பரவியது.

இடைக்கால அரசில் லீக்

1946-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் வேவல் பிரபு ஜவஹர்லால் நேரு தலைமையில் இடைக்கால அரசு ஒன்றினை அமைத்தார். அதில் பங்கு கொள்ள மறுத்த ஜின்னா பின்னர் தனது ஆதரவாளர்கள் ஐவரை அதில் பங்கு கொள்ளச் செய்தார். நிதி அமைச்சரான லியாகத் அலிகானும், ஏனைய முஸ்லீம் லீக் அமைச்சர்களும் அரசு நன்கு செயல்படாதவாறு இன்னல்கள் பல அளித்தனர். இனி மேலும் இந்துக்களும், இஸ்லாமியர்களும் இணைந்து வாழ்வது என்பது இயலாது காரியம் என்பது தெளிவுப்படுத்தப்பட்டது.

மௌண்ட் பேட்டன் திட்டம் (1947)

பிரிவினை தவிர்க்க முடியாதது என்பதை உணர்ந்த மௌண்ட் பேட்டன் 1947, ஜூன் 3-ஆம் நாள் வானொலி மூலம் தன் திட்டத்தை அறிவித்தார். பிரிவினையுடன் கூடிய விடுதலைத் திட்டத்தை காந்தி அத்திட்டத்திற்கு ஏற்ப பாகிஸ்தான்

இந்தியாவிடமிருந்து தனியே பிரிக்கப்பட்டு முஸ்லீம்களின் தனி நாடாயிற்று. பாகிஸ்தான் 1947, ஆகஸ்ட் 14-ஆம் நாள் தனிநாடாக விடுதலை பெற்றது. பாகிஸ்தானின் முதலாவது தலைமை ஆளுநராக முகமது அலி ஜின்னாவும், தலைமை அமைச்சராக லியாகத் அலிகானும் பதவியேற்றனர். ஒன்றுபட்ட இந்தியாவை உயிருக்கும் மேலாக நேசித்த காந்தியே தேசப்பிரிவினை என்ற யதார்த்த உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

காந்திய சகாப்தம்

1920-ஆம் ஆண்டு பாலகங்காதர திலகரின் மறைவுக்குப் பின் இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் தலைமையை ஏற்ற காந்தி இந்தியா விடுதலை பெறும் வரை தனது வாழ்வை தேசிய இயக்கத்தோடு இணைத்துக் கொண்டனர். விடுதலை போராட்ட நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் காந்தி என்ற தனிப்பட்ட நபரை மையமாக வைத்தே நடைபெற்றன. எனவே 1920-ஆம் ஆண்டு முதல் 1947-ஆம் ஆண்டு வரையிலான விடுதலை இயக்கக் காலம் காந்திய சகாப்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அண்ணல் காந்தியடிகள் அரசியல் உலகில் அது காறும் எவரும் செயல்படுத்தாத போராட்ட முறைகளை வன்முறைக்கு இடமின்றி அஹிம்சையை அடிப்படையாகக் கொண்ட போராட்ட செயல்முறைகளைச் செயல்படுத்திக் காட்டினார். அவர் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக கீழ்க்கண்ட மூன்று இயக்கங்களை செயல்படுத்தி இந்திய விடுதலைக்கு வழிவகுத்தார்.

1. ஒத்துழையாமை இயக்கம் 1920
2. சட்டமறுப்பு இயக்கம் 1930
3. வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் 1942

தனது தென்னாப்பிரிக்கச் சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துக் கொண்டு 1915-ஆம் ஆண்டு இந்தியா திரும்பிய காந்தி குஜராத்தில் சப்ரமதி நதிக்கரையில் சத்தியாகிரக ஆசிரமத்தை நிறுவித் தனது அரசியல் பணியைத் தொடரலானார். தென்னாப்பிரிக்காவில் தான் பெற்ற பயிற்சியை, படிப்பிணையை அனுபவத்தை இந்திய சூழ்ச்சிக்கேற்ப மாற்றி சில இடங்கள் சோதனை செய்து பார்த்து வெற்றி கண்டார். பீகாரில் சம்பரான் (1917) அஷிரித் தோட்ட விவசாயிகளின் இன்னல்களைக் களைவதிலும், அகமதாபாத்திலும் 1918-ல் தொழிலாளர்களின் குறைகளை நீக்குவதிலும் சத்தியாகிரக போராட்ட முறைகளை பயன்படுத்தி வெற்றி கண்டார். நான்காண்டு கால பரிசோதனைக்குப்பின் அகில இந்திய அளவில் தன் போராட்ட முறைகளை ஆரம்பித்தார். ரௌலட் சட்ட எதிர்ப்பு அவரை அகில இந்தியத் தலைவராக அங்கீகரிக்கப்பட்ட வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியது.

1. ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை

1919-ஆம் ஆண்டு பஞ்சாபில் அமிர்தசரஸ் நகரில் நடந்த அரக்கத்தனமான துப்பாக்கி சூடு ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு நீங்கா களங்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பஞ்சாப் படுகொலை என்று அழைக்கப்படும் அந்நிகழ்ச்சி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வது அவசியம்.

ரௌலட் சட்டம்

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தொடக்கத்தில் கர்சன் பிரபுவின் ஏகாதிபத்திய நடவடிக்கைகளும் குறிப்பாக வங்கப் பிரிவினையும் பஞ்சமும், கொள்ளை நோயும் மக்களிடையே அரசு மீது வெறுப்பையும், ஆத்திரத்தையும் அதிகரித்திருந்தது.

அதனால் ஆங்காங்கே வன்முறைகளும் புரட்சி இயக்கங்களும் தலைதூக்கின. இந்திய மக்களை ஒடுக்க கடுமையான அடக்கு முறைச் சட்டங்களை இயற்றியது. முதல் உலகப்போர் சமயத்தில் இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை (Defence of India Acts) நிறைவேற்றி தீவிரவாதிகளை ஒடுக்கியது.

முதல் உலகப்போர் முடிவுற்றதும் இந்தியத் தீவிரவாதிகளையும் பயங்கரப் புரட்சிக்காரர்களையும் அடக்கும் நோக்கத்துடன் காலாவதி விட்ட இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்திற்குப் பதிலாக புதிய சட்டத்தைக் கொண்டு வர அரசு முயன்றது. எனவே 1917-ஆம் ஆண்டு சிட்னி ரௌலட் சட்டம் என்ற ஆங்கிலேய நீதிபதியைத் தலைவராக கொண்ட ஒரு குழுவை அமைத்து இந்தியாவில் அரசு விரோத நடவடிக்கைகள் பற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. அக்குழு 1918-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 15-ஆம் நாள் ஒரு அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. அவ்வறிக்கையில் கூறப்பட்ட சிபாரிசுகளின் அடிப்படையில் இரு மசோதாக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. அவ்விரு மசோதாக்களும் மத்திய சட்டமன்றத்தில் 1919-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 21-ஆம் நாள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு 'அராஜக புரட்சி குற்றச் சட்டம்' என்ற பெயரில் சட்டம் ஆக்கப்பட்டது. இச்சட்டம்தான் 'ரௌலட் சட்டம்' என அழைக்கப்படுகிறது.

ரௌலட் சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

1. நாட்டின் அமைதிக்கும் சட்ட ஒழுங்கிற்கும் கேடு விளைவிக்கும் குற்றங்களை குறித்து விசாரிக்க உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் மூவரைக் கொண்ட குழு ஒன்று நிறுவப்படும்.

2. அம்மூவர் குழுவின் தீர்ப்பே இறுதியானது. அதன் விசாரனை பகிரங்கமாக நடைபெறாது. தீர்ப்பை எதிர்த்து மேல் முறையீடு செய்ய இயலாது.
3. சிலரது செயல்கள் குறித்து சந்தேகம் ஏழுமாயின் அவர்களை பணயத் தொகை கட்டுமாறு கட்டாயப்படுத்தவும், குறிப்பிட்ட இடத்திலேயே வசிக்குமாறு ஆணையிடவும் அரசுக்கு அதிகாரம் உண்டு.
4. சோதனைக்கான ஆணை ஏதுவுமின்றி ஒரு நபரையோ அவரது இருப்பிடத்தையோ சோதனையிடலாம்.
5. எத்தகைய விசாரணையுமின்றி எவரையும் சிறையில் அடைக்கலாம்.

ரௌலட் சட்ட எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சி

மக்களின் உயிருக்கும், உடைமைக்கும் எத்தகைய உத்திரவாதமும் அளிக்காத ரௌலட் சட்டத்தினை மக்கள் வன்மையாகக் கண்டித்தனர். காந்தி மனித உரிமைக்கும் நீதிக்கும் உலை வைக்கும் அச்சட்டத்தை எதிர்க்கத் தீர்மானித்தார். 1919-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 30-ஆம் நாளை சத்தியாகிரக நாளாக நாடெங்கும் அனுசரிக்குமாறு காந்தி மக்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். இதன் பின் அது ஏப்ரல் 6-ஆம் நாளுக்கு தள்ளி வைக்கப்பட்டது.

காந்தியின் குரலுக்கு செவிமடுத்த நாடு அமைதியாக அகிம்சை வழியில் சத்தியாகிரக நாளை அனுஷ்டித்து, ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், கடையடைப்பு, உண்ணாவிரதம், பொது கூட்டங்கள் ஆகிய அனைத்தும் எவ்வித அசம்பாவிதமுமின்றி நடைபெற்றன. ஆனால் அரசாங்கத்தின் விவேகமற்ற போக்கால் வன்முறை வெடித்தது. காந்தி டில்லிக்குச் செல்லும் வழியில் கைது செய்யப்பட்டார். இதனால் பம்பாய், அகமதாபாத், டில்லி, அமிர்தசரஸ் ஆகிய

இடங்களில் வன்முறை வெடித்தது. ஆங்கிலேயர்கள் தாக்கப்பட்டனர். பொதுச் சொத்துக்கள் அழிக்கப்பட்டன. துப்பாக்கிச் சூடுகள் நடந்தன. இராணுவச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. வன்முறையில் மனம் வருந்திய காந்தி, ரௌலட் சத்தியாகிரகத்தை நிறுத்திக் கொண்டார்.

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை

காந்தி ரௌலட் சட்டத்தை எதிர்த்து சத்தியாகிரகத்தை நிறுத்திக் கொண்ட போதிலும் ஆங்கில அரசு அதன் அடக்குமுறையை நிறுத்தவில்லை. அமிர்தசரஸ் மக்களின் செல்வாக்கு பெற்றிருந்த டாக்டர் கிச்சாலு, டாக்டர் சத்யபால் ஆகிய காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். இதனால் அமிர்தசரஸ் மக்கள் சீறி எழுந்தனர். அங்கு மீண்டும் வன்முறை வெடித்தது. எனவே ஆளுநர் தடை உத்தரவுப் பிறப்பித்தார். அதனை செயல்படுத்தும் பொறுப்பை ஜெனரல் டயர் என்பவரிடம் ஒப்படைத்தார்.

ஜெனரல் டயர், அமிர்தசரஸ் நகரில் பொதுமக்கள் கூட்டம் கூட்டவும், கூட்டம் நடத்தவும் கூடாதென்று தடையாணை ஒன்றை 1919-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 11-ஆம் நாள் வெளியிட்டார். அதனால் அத்தகைய ஆணையை மக்கள் அறிந்திட உரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவில்லை. ஏற்கனவே முன்னறிவித்தப்படி ஏப்ரல் 13-ஆம் நாள் மாலை அமிர்தசரஸ் நகரில் ஜாலிநன் வாலாபாக் என்னும் வளாகத்தில் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. அக்கூட்டம் ஆங்கிலேயரின் அடக்குமுறையைக் கண்டிக்கவும், அடக்குமுறைக்குப் பலியானோருக்கு அஞ்சலி செலுத்தவும் கூட்டப்பட்டிருந்தது. அப்பொழுது கூட்டத்தைத் தடுக்க எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. அன்றுதான் சீக்கியர்களுக்குப் புனிதமான பைசாகி தினம்.

எனவே தங்கள் கோவிலில் வழிபடப் பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் வந்திருந்தனர். அவர்களும் அக்கூட்டத்தில் பங்கு கொண்டனர். ஜாலியன் வாலாபாக் என்பது உயரமான சுவர்களால் சூழப்பட்ட ஒரு நீண்ட சதுர மைதானம். அதற்குள் நுழைவதற்கும், வெளியேறுவதற்கும் ஒரே ஒரு குறுகிய நுழைவாயிலே இருந்தது.

முன் அறிவித்தபடி இரங்கல் கூட்டம் சரியாக மாலை 4.30 மணிக்குத் துவங்கியது. சுமார் 20.000 பேர் அங்கே கூடியிருந்தனர். அங்கு கூடியிருந்தோருக்கு ஜெனரல் டயர் பிறப்பித்த தடை உத்தரவு பற்றி எதுவும் தெரியாது. ஆனால் தனது ஆணையை மீறி கூடி விட்டனரே என்று கோபமுற்ற டயர் சுமார் 150 படை வீரர்களுடன் கவச வண்டிகளும் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளுடனும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். மக்கள் வெளியேறிவிடாதபடி நுழைவாயில் கவச வண்டிகளை நிறுத்தி எவ்வித எச்சரிக்கையும் காலக்கெடுவும் அளித்திடாது மக்களை நோக்கி வெடிமருந்து தீருமளவும் சுடுமாறு ஆணை பிறப்பித்தான். அந்த கெடுமதியாளன் டயர் படைவீரர்கள் கூட்டத்தை நோக்கி பத்து நிமிடங்கள் நிறுத்தாமல் 1650 சுற்றுகள் கொல்லப்பட்டனர். பத்து நிமிடங்களில் சிறுவர், பெரியவர், ஆண்கள், பெண்கள் உள்பட 1500 பேர் கொல்லப்பட்டனர். அதைவிட அதிக எண்ணிக்கையில் படுகாயமுற்றும் கருதிக் களத்தில் குற்றுயிராய்க் கிடந்தனர். ஆனால் அரசு அதிகாரபூர்வமாக 379 பேர் பலியானதாக அறிவித்தது. காயப்பட்டுக் கிடந்தவர்களுக்கு மருத்துவ உதவி செய்யவோ மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லவோ, எவ்வித ஏற்பாடுகளும் செய்யப்படவில்லை. இரங்கல் கூட்டத்துக்குச்

சென்றோர் இறந்துப்பட்ட அந்தக் கோரச் சம்பவம் இந்தியருக்கு தாங்க முடியாத துயரத்தை அளித்தது.

பஞ்சாபில் இராணுவச் சட்டக் கொடுமைகள்

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை போதாதென்று, வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவது போல அமிர்தசரசிலும், லாகூரிலும் இராணுவச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. அமிர்தசரசில் மக்கள் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் கை தூக்கி வணக்கம் செய்யுமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். மறுப்போர் கசையடிக்குள்ளாயினர். புகை வண்டியில் பயணம் செய்ய மக்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. மாணவர்கள் யூனியன் ஜாக்கொடிக்கு வணக்கம் செய்யுமாறு வலியுறுத்தப்பட்டனர். இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் ஜோடியாக சேர்ந்து விலங்கிடப்பட்டனர். இரவில் தெருவில் நடமாடியோர் சுடப்பட்டனர். இந்தியர்களின் போக்குவரத்து வாகனங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. இந்தியர் வீடுகளுக்கு தண்ணீர் மற்றும் மின்சாரத் தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டன. அமிர்தசரசில் ஆங்கிலப் பெண்மணி செர்வுட் சைக்கிளில் சென்ற போது பலர் அவளை அவமானப்படுத்த முனைந்தனர். ஆனால் மக்களே அச்செயல் நிகழாதவாறு தடுத்துவிட்டனர். ஆயினும் அதனை ஆங்கிலேயருக்கு விடப்பட்ட அறைகூவலாக எண்ணி டயர் அத்தெருவில் செல்லும் அனைவரும் தரையோடு தரையாய்த் தவழ்ந்தும், ஊர்ந்தும் கடந்து செல்ல வேண்டுமென ஆணையிட்டனர்.

மேலும் அத்தெருவில் சவுக்கடிச்சதும் (Whipping Square) ஒன்று கட்டப்பட்டு அதில் குற்றவாளிகள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுக் கசையடி கொடுக்கப்பட்டது. செர்வுட் பெண்மணியைத் தாக்கியதாகச் சந்தேகிக்கப்பட்ட ஆறு இளைஞர்கள்

அச்சதுக்கத்துக் கொண்டு வரப்பட்டு ஆளுக்கு 30 கசையடிகள் கொடுக்கப்பட்டன. இராணுவச் சட்ட நடவடிக்கைகள் அரக்கத்தனமாக அமல் செய்யப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக லாகூரில் இராணுவச் சட்டம் பற்றிய சுவரொட்டிகளை வீட்டுச் சுவர்களில் ஒட்டுவதோடு மட்டுமின்றி, அவற்றைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு வீட்டுச் சொந்தக்காரர் ஏற்குமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். இராணுவச் சுவரொட்டிகளை கிழித்ததற்காக ஒரு கல்லூரி ஆசிரியர்கள் அனைவரும் மூன்று நாட்கள் லாகூர் கோட்டையில் அடைக்கப்பட்டனர். இராணுவ நீதிமன்றம் 298 பேரை விசாரணை செய்து 51 பேருக்கு மரணதண்டனை கொடுத்தது. 46 பேர் நாடு கடத்தப்பட்டனர். ஆர்ப்பாட்டங்களினால் ஏற்பட்ட இரண்டு மில்லியன் ரூபாய் இழப்புகளை அமிர்தசரஸ் மாநகராட்சி ஈடு செய்ய வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. சுருங்கக் கூறின் பஞ்சாப் புதிதாக வெல்லப்பட்ட பகைவர் நாட்டைப் போல வெற்றியாளரின் கொடுஞ் செயல்களுக்குள்ளானது. எல்லாக் கொடுமைகளுக்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல் டயருக்கு பதவி உயர்வு அளிக்கப்பட்டது. ஆளுநர் ஒருவர் அவரது செயலை ஆதரித்துப் பாராட்டினார்.

ஹண்டர் விசாரணைக்குழு

பஞ்சாப் படுகொலை நாட்டில் பதட்டத்தை ஏற்படுத்தியது. கண்டனக் குரல்கள் கிளம்பின. ஆகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டி பஞ்சாப் படுகொலை பற்றி விசாரிக்க ஒரு குழுவை நியமித்தது. அக்குழு ரௌலட் சட்டம் விலக்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றும், ஆளுநர் ஓட்வியல், டயர் போன்றோர் விலக வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்தியது. எதிர்ப்பு உருவாவதைக் கண்ட பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் நீதிபதி ஹண்டர் தலைமையில் ஒரு விசாரணைக் குழுவை நியமித்தது.

அக்குழுவில் நான்கு ஆங்கிலேயர்களும், மூன்று இந்தியர்களும் இடம் பெற்றிருந்தனர். அக்குழு 1920-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் இறுதியில் அதன் அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தது.

அக்குழுவின் அறிக்கை, எச்சரிக்கையின்றி டயர் சுட்டதற்காகவும், தோட்டாக்கள் தீருமட்டும் சுட்டதற்காகவும், தோட்டாக்கள் தீரு மட்டும் சுட்டதற்காகவும் டயரைக் கண்டித்தது. ஆயினும் டயர் பஞ்சாபில் புரட்சி தோன்றும் சூழ்நிலை இருந்ததால் இராணுவச் சட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டது சரிதான் என்று கூறி அக்குழு பூசி மெழுகும் பணியைச் செய்தது. மக்களைத் தரையோடு தரையாக ஊர்ந்து செல்ல வைத்ததையும் அக்குழு கண்டித்தது.

ஹண்டர் விசாரணைக் குழு அறிக்கையைப் பரிசீலித்த அரசு பஞ்சாபில் நடைபெற்ற பல நிகழ்ச்சிகள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று கூறியது. கண்டத்திற்குள்ளாக டயர் 1920-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 27-ஆம் நாள் பதவி விலகினார். அதனால் அவருக்கு ஒரு வீரனுக்குரிய மரியாதையுடன் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவிலிருந்து வழியனுப்பு விழா நடத்தினர். இந்தியாவிலிருந்த ஐரோப்பிய மாதர்கள் டயருக்கு 20,000 ரூபாய் கொண்ட பண முடிப்பையும், வீரவாளையும் பரிசாகக் கொடுத்தனர். மேலும் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் டயரைப் பாராட்டியது இந்நிகழ்ச்சிகளால் காந்தி பெரும் மனமாற்றம் அடைந்தார். அதன் விளைவாக ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார்.

II. ஒத்துழையாமை இயக்கம்

1920-ஆம் ஆண்டு காந்தி சகாப்தத்தின் தொடக்க ஆண்டாகக் கருதப்படுகின்றது. அவ்வாண்டில் தான் காந்தி இந்திய அரசியலில் தீவிரமாக

பங்குக் கொள்ள முன்வந்தார். தென் ஆப்பிரிக்காவில் இருந்து இந்தியா திரும்பிய காந்தி குஜராத்தில் சபர்மதி நதிக்கரையில் சத்தியாகிரக ஆசிரமத்தை நிறுவித் தனது அரசியல் பணிகளைத் தொடரானார். அவரித் தோட்ட விவசாயிகள், ஆலைத் தொழிலாளர்கள் ஆகியோரின் இன்னல்களைக் களைந்திட தனது சத்தியாகிரக முறையில் போராடி வெற்றி பெற்றார். குறுகிய வட்டத்தில் தனது போராட்ட முறைகளில் வெற்றி பெற்ற காந்தி பரந்த அளவில் நாடு முழுவதிலும் செயல்படுத்தத் துணிந்தார். அவர் செயல்படுத்திய முதல் போரட்ட இயக்கம் ஒத்துழையாமை இயக்கமாகும்.

ஒத்துழையாமை இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காரணங்கள்

1. ரௌலட் சட்டம்
2. ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை

கிலாபத் இயக்கம்

முதல் உலகப்போரின் முடிவில் தூக்கி சுல்தான் மீது அவமானமான செவ்ரஸ் உடன்படிக்கை திணிக்கப்பட்டது. சுல்தானின் அதிகாரங்கள் பறிக்கப்பட்டதோடு துருக்கிய பேரரசும் தூண்டப்பட்டது. துருக்கி சுல்தானை இந்திய முஸ்லீம்கள் தீர்க்கதரிசி முகமதுவின் வழித்தோன்றல் என போற்றி வந்தனர். எனவே அவருக்கு ஏற்பட்ட அவமானமாகக் கருதினர். எனவே இதுவரை ஆங்கிலேயருக்கு ஆதரவாக இருந்த அவர்கள், அவர்களுக்கு, எதிராக போராடத் தீர்மானித்தார்கள். அவர்கள் கிலாபத் இயக்கத்தை ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக ஆரம்பித்தனர். காலம் கனிந்து விட்டது என்பதை அறிந்த காந்தி முஸ்லீம்களின் ஆதரவுடன் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார்.

ஒத்துழையாமை இயக்கத் தீர்மானம்

1918-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்திலேயே பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துக்கெதிரான இந்திய முஸ்லீம்களின் மனக்கசப்பில் இந்திய சுயராஜ்யத்துக்கான திறவுகோலைக் கண்டார் காந்தி என்று ஜெயில் மினால்ட் என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமையை உறுதி செய்து கொண்டு ஆங்கிலேய ஆட்சியோடு மோத வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தான் காந்தி கிலாபத் இயக்கத்தை தீவிரமாக ஆதரித்தார். 1920-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 10-ம் நாள் கிலாபத் மாநாடு பின்பற்றுவதற்கான செயல்திட்டம் பற்றிய அறிக்கையை காந்தி வெளியிட்டார். அந்த அறிக்கையிலே தான் காந்தி முதன் முதலாகத் தனது ஒத்துழையாமை இயக்கம் பற்றிய திட்டத்தை விரிவாக கூறியிருந்தார். காந்தியின் அறிக்கையைக் குறிப்பிட்டிருந்தபடி ஒத்துழையாமைத் திட்டம் ஆகஸ்ட் திங்கள் முதல் நாளன்று செயல்படுத்தப்பட்டது.

1920-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 14-ம் நாள் காங்கிரசின் சிறப்புக் கூட்டம் கல்கத்தாவில் கூடியது. அக்கூட்டத்தில்தான் காந்தி தனது ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைப் பின்பற்றிய தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தார். அத்தீர்மானத்தை சிலர் எதிர்த்தாலும் பெருவாரியான உறுப்பினர்களின் ஆதரவோடு அது நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்த சிறப்புக் காங்கிரசில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் 1920-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் கூடிய நாக்புரி காங்கிரஸ் மாநாட்டில் தான் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. நாக்புரி காங்கிரசில் தான் அரசியல் விடுதலைக்கான அகில இந்திய ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் தன்னிகரற்ற தலைவராக காந்தி அங்கீகரிக்கப்பட்டார்.

ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

காந்திஜியின் ஒத்துழையாமை இயக்கம் அஹிம்சையின் அடிப்படையாக கொண்டது. அரசாங்கத்துடன் மக்கள் கட்டுப்பாடாக ஒத்துழைக்க மறுத்தால் அரசு பணிந்துவிடும் என்ற அடிப்படை கோட்பாட்டின்படி இவ்வியக்கத் திட்டங்கள் காணப்பட்டன. இவ்வியக்கத்தில் இரு கூறுகளைக் காணலாம். ஒன்று எதிர்மறை (Negative) திட்டம் மற்றது ஆக்கபூர்வ (Positive) திட்டம்.

ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் எதிர்மறை அம்சங்களாவன

1. வழக்கறிஞர்கள் நீதிமன்றங்களைப் புறக்கணித்தல்
2. அரசு நடத்தும் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் ஆகியவற்றிலிருந்து மாணவர்கள் வெளியேறுதல்.
3. 1919-ஆம் ஆண்டு மாண்டேகு செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தத்தின்படி நடைபெறும் சட்டமன்றத் தேர்தல்களில் கலந்துக் கொள்ளக் கூடாது வாக்களிக்கவும் கூடாது.
4. அரசுப் பதவிகளில் பொறுப்புகளிலிருந்து விலகுதல்
5. அரசு அளித்திருந்த கௌரவப்பட்டங்களையும், விருதுகளையும் திருப்பியளித்தல்.
6. அயல் நாட்டுப் பொருட்கள் புறக்கணித்தல்.
7. அரசு நடத்தும் விழாக்கள், தர்பார்கள், மாநாடுகள் ஆகியவற்றில் கலந்து கொள்ளாது புறக்கணித்தல்.

ஒத்துழையாமை போராட்ட அம்சங்களில் அரசு சுமுகமாக இயங்காதவாறு இடையூறுயளிக்கும் மேற்கண்ட திட்டங்களுடன் கீழ்க்கண்ட ஆக்கரீதியான தேசியத் திட்டங்களும் இடம் பெற்றிருந்தன.

1. சமாதான வழிகளில் வழக்குகளைத் தீர்க்கத் தனியார் நடுவர் நீதிமன்றங்களை நிறுவுதல்.
2. தேசியக் கல்வி நிறுவனங்களை ஏற்படுத்துதல்
3. சுதேசிப் பொருள் உற்பத்தியை அதிகரித்தல், இதற்கான கைராட்டையை மூலம் நூல் நூற்றல்.
4. தீண்டாமை என்னும் சமுகத் தீமையை ஒழித்தல்.
5. மதுபானங்கள் அருந்துவதைத் தவிர்த்தல்.

ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் செயல்பாடுகள்

மக்கள் பெரும் ஆர்வத்துடன், எதிர்ப்புடன் கற்பனைக் கனவுகளுடனும் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் பங்குக் கொண்டனர். மோதிலால் நேரு, சித்தரஞ்சன்தாஸ், ராஜேந்திரபிரசாத், ராஜகோபாலாச்சாரி, ஜவஹர்லால் நேரு போன்ற பிரபல வழக்கறிஞர்கள் தங்கள் தொழிலைப் புறக்கணித்தனர். பல வழக்குகள் பஞ்சாயத்து நீதிமன்றங்களில் தீர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. சுபாஸ் சந்திர போஸ் தனது இந்திய நிர்வாகத் துறை உயர் பதவியை விட்டு வெளியேறினர். அவர்களுக்கு மாற்றுக் கல்வி வசதி அளிக்க காசி வித்யாபீடம், குஜராத் வித்யாபீடம், பனாரஸ் வித்யாபீடம், டில்லியில் ஜமிலா மில்லியா கல்வி நிறுவனம், வங்காள தேசிய கல்லூரி, லாகூர் தேசியக் கல்லூரி, அலிகார் முஸ்லீம் பல்கலைக்கழகம் எனப் பல்வேறு கல்வி நிறுவனங்கள் தொடங்கப்பட்டன. காந்தி

தனது 'கெய்சர் இஹிந்த்' என்னும் விருந்தினை உதறினார். பலர் தங்களது திவான் பகதூர், ராவ் பகதூர் போன்ற பட்டங்களைத் திருப்பி அளித்தனர். திலகர் நிதி நன்கொடைகளால் நிரம்பி வழிந்தது. ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் சேர்ந்த திலகர் நிதியைப் பயன்படுத்தி மக்களுக்கு பல இலட்சம் ராட்டைகள் விநியோகிக்கப்பட்டன.

வேல்ஸ் இளவரசரின் வருகை

1921-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்களில் வேல்ஸ் இளவரசர் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்தார். அவருக்கு பம்பாயில் அளிக்கப்பட்டிருந்த வரவேற்பு விழாவினை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடைபெற்றன. ஆலைத் தொழிலாளர்களும் ஆயிரக்கணக்கில் பங்கேற்றனர். வரவேற்பில் பங்கு பெற விழைந்த பார்விகள், யூதர்கள், ஆங்கிலேயர்கள், இந்தியர்கள் போன்றோர் தாக்கப்பட்டனர். எனவே போலீசார் கும்பலைக் கலைக்க பல இடங்களில் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினர். வேல்ஸ் இளவரசர் சென்னை, கல்கத்தா போன்ற பிற நகரங்களுக்குச் சென்ற போதும் எதிர்ப்பு ஊர்வலங்களும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் நிகழ்ந்தன.

சௌரி சௌரா நிகழ்ச்சி

காந்தியின் ஒத்துழையாமை இயக்கப் போரட்டத்தில் வன்முறை கூடாது என்பதை வலியுறுத்தி வந்தாலும் அரசின் அடக்கு முறை காங்கிரஸ் தொண்டர்களின் பொறுமையைச் சோதித்தது. ஆங்காங்கே வன்முறைகள் தலைதூக்கின. 1922-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 5-ம் நாள் தற்போதைய உத்திர பிரதேச மாநிலத்தில் கோரக்பூர் நகருக்கு அருகில் உள்ள சௌரிசௌரா என்ற இடத்தில் பயங்கர வன்முறை நடைபெற்றது. காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் அவ்வூரில் உள்ள

உயர்நாட்டுத்துணி மற்றும் மதுபானம் விற்பனை செய்து கடைகளை அமைதியாக மறியல் செய்த போது போலீசார் மீது கல் வீசினர். போலீசார் பதிலுக்கு துப்பாக்கி சூடு நடத்தினர். அதில் இருவர் உயிரிழந்தனர். கல்வீச்சும் துப்பாக்கிச் சூடும் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. துப்பாக்கிக் குண்டுகள் தீர்ந்தபின் போலீசார் பின் வாங்கி போலீஸ் நிலையத்தினுள் சென்று பதுங்கிக் கொண்டனர். ஆத்திரமடைந்த மக்கள் கும்பல் காவல் நிலையத்திற்கு தீ வைத்தனர். அதன் விளைவாக ஓர் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் உட்பட 22 போலீசார் உயிரோடு தீக்கிரையாக்கப்பட்டனர்.

போராட்ட நிறுத்தம்

சௌரிசௌராவில் நடந்த பயங்கர வன்முறைச் சம்பவம் அகிம்சாமூர்த்தியான காந்தியை திடுக்கிட வைத்தது. மேலும் வேல்ஸ் இளவரசரின் வருகையொட்டி பம்பாயில் நடைபெற்ற வன்முறைச் சம்பவங்களும் அவரை அதிர்ச்சிக்குள்ளதாகியிருந்தன. 1921-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மார்ச் மாதங்களில் மலபாரில் நடந்த மாப்ளா கலகம் இறுதியில் இந்து, முஸ்லீம் வெறுப்பில் முடிந்திடக் கண்டு காந்தி மனம் குமுறினார். அஹிம்சை எல்லைகள் அகற்றப்பட்டு எங்கும் வன்முறைகள் அதிகம் இடம் பெற்றிடக் கண்ட காந்தி 1922-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் 6-ஆம் நாள் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தினை வைப்பதற்காக திடீரென்று அறிவித்தார்.

காந்தியின் போராட்ட நிறுத்த அறிவிப்பு அனைவரையும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. ஒரு போராட்டம் மக்களிடையே வேருன்றத் தொடங்கிய போது அதனை நிறுத்துவது விவேகம் அல்லவென்று பலர் கருதினர். மக்கள் இன்னும் அஹிம்சை போராட்டத்திற்கு போதிய பயிற்சியோ தகுதியோ பெறவில்லை

என்று கூறி காந்தி அப்போராட்டத்தை நிறுத்தினார். இதனை முதலில் ஒப்புக் கொள்ள மறுத்த பலர் பின்னர் அந்த முடிவு விவேகமானது என ஒப்புக் கொண்டனர். எனினும் வன்முறைக்கு காந்தியின் தூண்டுதலே காரணம் என்று அரசு குற்றஞ்சாட்டி அவரை 1922-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 13-ஆம் நாள் கைது செய்தது. அவர் ஆறு ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை அளிக்கப்பட்டு புனேயிலிருந்து ஏரவடா சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். ஆயினும் அவரது உடல்நலம் கருதி 1924-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

விளைவுகள்

ஒத்துழையாமை இயக்கம் தோல்வி அடைந்தாலும் அவ்வியக்கம் பல நன்மையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை.

1. காங்கிரஸ் கட்சி ஒரு கட்டுக்கோட்பான இயக்கமாகவும் மக்களின் இயக்கமாகவும், நாடு தழுவிய அளவில் செயல்படும் இயக்கமாகவும் மாறியது.
2. மக்கள் தங்களது அரசியல் உரிமைகளையும், சலுகைகளையும் அறிந்திட வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.
3. அந்நியரின் ஆட்சி மீது அவநம்பிக்கையும், வெறுப்பையும் வளர்த்தது.
4. காந்தியின் தலைமையிலும், காங்கிரசின் இயக்கத்தின் மூலமுமே அரசியல் விடுதலை அடைய முடியும் என்ற நம்பிக்கையை வளர்த்தது.
5. அரசின் அடக்குமுறைச் செயல்கள் பயனற்றவை என்பதை அரசுக்கு அவசியம் உணர்த்தியது.

6. தேசிய இயக்கம் வெற்றி பெற ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, தியாகம் ஆகியவை அவசியம் என்பதை தெளிவுப்படுத்தியது.
7. திலகரின் தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றிடும் வலிமை காந்திஜியிடம் உண்டு என்பதை நிரூபித்தது.
8. கதராடை தேசிய இயக்கத்தின் சின்னமாயிற்று.
9. அரசின் அடக்குமுறையை அமைதியாகவும், அஹிம்சை வழியிலும் எதிர்கொள்ளும் வலிமையை மக்களுக்கு அளித்தது.
10. அவ்வியக்கம் தோல்வியுற்றதெனினும் அது ஒரு தொடக்கத் தோல்வியே, வெற்றியின் தொடக்கமே என்பதை எல்லோரும் உணர்த்தியது.

திறனாய்வு

ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் சில குறைபாடுகள் காணப்பட்டாலும், போராட்டம் நிறுத்தப்பட்டது. கடுமையாகக் கண்டிக்கப்பட்டாலும், இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் சிறப்பைக் குறைத்தது மதிப்பிட முடியாது. முதன்முறையாக காங்கிரஸ் காந்தியின் தலைமையில் இந்திய சுதந்திரதிற்காக நாடு தழுவிய தீவிரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டது. நாட்டின் திக்குகளும் ஒரே குறிக்கோளை ஒரே கோஷத்தை எதிரொலித்தது. மக்கள் அரசாங்க எதிர்ப்புப் போராட்டத்திலும் மட்டுமின்றி காந்தியின் ஆக்கப்பூர்வமான தீர்மானத் திட்டங்களிலும் பயிற்சி பெற்றனர். செல்வச் சீமான்கள், வழக்கறிஞர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், வியாபாரிகள், தொழிலதிபர்கள், விவசாயிகள், அரசு அலுவலர்கள் ஆகிய சமுதாயத்தின் அனைத்துப் பிரிவினரும் பொது நோக்கத்துக்காக இப்போராட்டத்தில் பங்குப்

பெற்றனர். மக்களுக்கு பயணமாகக் கருதப்பட்டது. நகர மக்கள், கிராம மக்கள் என்ற வேறுபாடின்றி அரசியல் கல்வியும், பயிற்சியும் பெற்றனர். ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் மூலம் காந்தி ஒரு சக்தியலராக கொள்கைப் பிடிப்புள்ள பிடிவாதக்காரராக, ஈடுயிணையற்ற அஹிம்சைப் போராட்டத் தலைவராக தியாகச் செம்மலாக மக்களின் உள்ளங்களில் என்றும் நீங்கா இடம் பெற்றார்.

III. சைமன் குழு

இந்தியாவில் உருவாகி வந்த அரசியல் சூழ்நிலையைக் கவனித்த பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் இந்தியர்களது விருப்பத்தை ஓரளவாவது பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பியது. காந்தி ஒத்துழையாமை இயக்கம் நிறுத்திய பின் இந்திய அரசியல் வானில் 12-ஆம் ஆண்டு முதல் 1926-ஆம் ஆண்டு வரை சுயராஜ்யக் கட்சியினர் கோலோச்சினர். அவர்கள் இரட்டை ஆட்சிக்கு எதிராகச் சட்டமன்றத்துக்குள் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். சட்டமன்றத்துக்குள்ளே சலசலப்பை ஏற்படுத்தியதின் மூலம் அவர்கள் நாட்டின் விடுதலைப் போராட்ட உணர்வை உலராது காத்து வந்தனர். அந்தக் காலகட்டத்தில் காங்கிரஸ் செயல் திட்டமின்றிப் பின்னணிக்கப் போயிருந்தது. எனவே காங்கிரஸ் ஒருங்கிணைக்கவும், சுயராஜ்யம் பெறுவதற்கான திட்டமொன்றைத் தயாரிக்கவும், 1942-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் காந்தியின் ஆலோசனைப்படி பம்பாயில் ஒரு அனைத்துக் கட்சி மாநாடு கூட்டப்பட்டது. மேலும் இங்கிலாந்தில் விரைவாகப் பரவி வந்த தீவிரவாதத்தை தொழிலாளர் இயக்கத்தில் இந்தியாவுக்கு டொமினியன் அந்தஸ்தை அளிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி வந்தனர். மாண்டேகு செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்த

செயல்படுவதில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளைக் களைய அவசியமாகக் கருதப்பட்டது. இத்தகையச் சூழ்நிலைகளில் கட்டாயத்தால் 1919-ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கச் சட்டபடி பத்தாண்டு முடிவில் அமைக்கப்பட வேண்டிய இந்த ராயல் கமிஷன் 1927-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் 26-ஆம் நாளிலேயே அமைக்கப்பட்டுவிட்டது.

சைமன் குழு அமைக்கப்பட்டதற்கான காரணங்கள்

1. இந்தியாவில் இந்துக்களும், முஸ்லீம்களும் இணைந்து பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சிகளை நடத்திடவே அவர்களை அமைதிப்படுத்தும் நோக்கோடு சைமன் குழு அமைக்கப்பட்டது.
2. பிரிட்டனில் நடைபெறவிருந்த தேர்தலில் தொழிற்கட்சி வெற்றிபெறும் வாய்ப்பிருந்தது. 1919-ஆம் ஆண்டில் தான் புதிய குழு அமைக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறாயின் அக்குழுவினை அமைத்திடும் வாய்ப்பு தொழிற்கட்சியின் அரசுக்கே கிட்டும் தொழிற்புரட்சி அரசுக்கு ஒரு குழுவை அமைக்கும் வாய்ப்பினை அளிக்க விநியோக கன்சர் வேல்வி கட்சியைச் சேர்ந்த இந்திய அமைச்சரான பிரகன் ஹெட் பிரபு 1925-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்திலேயே விரைவில் ஒரு குழு அமைக்கப்படும் என்று அறிவித்தார்.
3. இந்திய அரசியலிலும் சட்டமன்றங்களிலும் அரசுக்கு அதிகமானத் தொல்லைகள் அளித்து வந்த சுயராஜ்ய கட்சியின் வளர்ச்சியைத் தடுத்திட ஒரு குழு அமைப்பது அவசியமாயிற்று. சைமன் குழு 1927-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் அமைக்கப்பட்டது. அக்குழுவின் தலைவராக பிரிட்டிஷ் லிபரல் கட்சியைச் சேர்ந்த சர் ஜான் சைமன் நியமிக்கப்பட்டார்.

அக்குழுவில் மேலும் ஏழு பேர் இடம் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் ஆங்கிலேயர்களாகவே இருந்தனர்.

1. சைமன் குழுவின் நோக்கங்கள்

1. அரசின் செயல்முறை அமைப்பினை ஆராய்தல்.
2. 1919-ஆம் ஆண்டுச் சட்டப்படி உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் அமைப்பு எவ்வாறு செயல்படுகிறதென்பதை ஆராய்தல்.
3. இரட்டை ஆட்சியின் நிறைகுறைகளைப் பற்றி ஆராய்தல்.
4. மக்கள் பிரதிநிதிகள் இடம் பெறும் நிறுவனங்கள், கல்வி நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியை ஆராய்தல்.
5. இந்தியாவிற்கு பொறுப்பாட்சி அளிக்கலாமா கூடாதா? என்பதையும் அவ்வாறு பொறுப்பாட்சி அளிப்பதனால் எத்தகைய அடிப்படையில் அளிப்பது என்பதை ஆராய்தல்.
6. மாநிலச் சட்டமன்றங்களில் இரண்டாவது வகை அமைப்பது அவசியமா அல்லது அவசியமில்லையா? என்பதை ஆராய்தல்.
7. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்கும், இந்திய மன்னர்களின் ஆட்சியில் இருந்த நாடுகளுக்கும் இடையேயுள்ள உறவுகளை ஆராய்தல்.

இந்தியாவில் எதிர்ப்பு

இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்பினை ஆராய்ந்திட பிரிட்டிஷ் அரசு நியமித்திருந்த சைமன் குழுவினை ஏறத்தாழ இந்தியர்கள் அனைவரும் எதிர்க்கலாயினர். ஏனெனில்

1. சைமன் குழுவில் இடம்பெற்ற ஏழு உறுப்பினர்களும் ஆங்கிலேயர்களாகவே இருந்தனர். இந்தியர்கள் எவரும் அதில் இடம்பெறவில்லை.
2. இந்தியாவின் எதிர்கால தலைவிதியை நிர்ணயிக்கும் உரிமை இங்கிலாந்துக்கே உள்ளது என்ற நிலையை இந்தியர்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.
3. பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றமோ, மக்களோ, அரசோ இந்தியர்களின் விருப்பத்துக்கு மாறாக ஓர் அரசியல் சட்டத்தினை உருவாக்க உரிமை இல்லை என்று இந்தியர்கள் கருதினர். இக்கருத்தை மோதிலால் நேரு வலியுறுத்தினர்.
4. இந்தியாவிற்கான ஓர் அரசியல் அமைப்பினை உருவாக்க இந்திய மக்களுக்கே உரிமை உண்டு. அவ்வுரிமைக்கு மாறாக சைமன் குழுவை அமைத்தது தவறு என்று சீனிவாச ஐயங்கார் கருத்து தெரிவித்தார்.
5. எங்களுக்கு சுயராஜ்யம் பெரும் தகுதி உள்ளதா இல்லையா என்பதை அயல்நாட்டுக்குழு ஒன்று ஆராய்வதை ஏற்க இயலாது என்று பலர் கருத்து தெரிவித்தனர்.
6. இந்தியச் சுதந்திரம் குறித்து இந்திய மக்களும், பிரிட்டிஷ் அரசும் கூடிப் பேசி தீர்வுக் காண இயலும். இடையில் ஒரு குழு அவசியமில்லை என்று பலரும் கருதினர்.

மேற்கூறிய காரணங்கள் சைமன் குழுவை எதிர்த்துப் பலர் தங்கள் வன்மையான கண்டனத்தை வெளியிட்டனர். இந்திய தேசியத்துக்கு எதிராக எப்போதுமே இது போன்ற அறைகூவல் விடுவிக்கப்பட்டதில்லை என்று லிப்பரல் கட்சித் தலைவரான சர்தேஜ் பகதூர் சாப்ரு கருத்து தெரிவித்தார். இந்து

மகாசபையும், அக்குழுவை வன்மையாகக் கண்டித்தது. டாக்டர். அன்சார் தன்மானமுள்ள எந்த இந்தியரும் அக்குழுவை ஆதரிக்க இயலாது என்று கூறினார். 1927-ஆம் ஆண்டு அவரது தலைமையில் கூடி காங்கிரஸ் மாநாட்டில் சைமன் குழுவை எதிர்த்து சில தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அவையாவன,

1. இந்தியாவின் சுய நிர்ணய உரிமைக்கு எதிராக அமைக்கப்பட்ட சைமன் குழுவைப் புறக்கணித்தல்.
2. அக்குழு எங்கு சென்றாலும் எல்லா நிலைகளிலும் எல்லா வழிகளிலும் அதனைப் புறக்கணித்தல்.
3. இந்தியாவின் முழு அரசியல் விடுதலையே ஒரே குறிக்கோளாகும்.

எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சிகள்

இந்தியாவின் அனைத்துக் கட்சியினரும் சைமன் குழுவைப் புறக்கணிப்பது என முடிவு செய்ததையொட்டி நாடெங்கிலும் கிளர்ச்சிகள் ஆரம்பமாயின. அக்குழு 1928-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி திங்கள் 3-ம் நாள் பம்பாய்க்கு வந்த போது இந்தியா முழுவதும் பார்த்தால் வெற்றிகரமாக நடந்தேறியது. அக்குழு எங்கெங்கு சென்றிடனும் அங்கெல்லாம் சைமனை திரும்பிச் செல் என்ற குரல் வாளை எட்டிட ஆர்ப்பாட்டங்களும் கிளர்ச்சிகளும் நடைபெற்றன. அக்குழுவின் வருகையை எதிர்த்து சென்னையிலும் கலவரம் ஏற்பட்டது. ஆட்சியாளர்கள் வன்முறையை மட்டுமே நம்பகமாக ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தினர். சென்னையில் துப்பாக்கிச் சூட்டில் சிலர் இறந்தனர். பலர் காயமுற்றனர். சென்னை உயர்நீதிமன்றக் கட்டிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு தியாகியின் உடலைப் பார்த்து அஞ்சலி செலுத்தச் சென்ற டி. பிரசாத்தைப் போலீஸ் தடுத்தபோது அவர் போலீஸ்

துப்பாக்கி முன் தனது திறந்த மாப்பை தீர்த்தோடு காட்டி நின்றார். எனவே ஆந்திரச்சேரி என்று அழைக்கப்பட்டார். கல்கத்தாவில் சிரத்தானந்தர் பூங்காவில் கூடிய பிரம்மாண்டமான கூட்டத்தில் பிரிட்டிஷ் பொருட்கள் புறகணிப்பு மூலம் சைமன் குழுவுக்காகத் தங்களது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். மாணவர்களுக்கும் போலீசார்களுக்குமிடையே அங்கு மோதல் ஏற்பட்டது. டில்லியிலும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடந்தன. காரணமின்றி லாலா போலீசார் அதிகாரி சாண்டர்ஸ் என்பவரால் கொடூரமாகத் தாக்கப்பட்டனர். அத்தாக்குதலால் படுகாயமுற்ற லாலா லஜபதிராய் மரணத்தைத் தழுவ நேர்ந்தது. லக்னோவில் நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டத்தின் போது ஜவஹர்லால் நேரு, கோவிந்த வல்லபந்து போன்றோரும் பிற தொண்டர்களும் கடுமையான தாக்குதலுக்கு இலக்காயினர். சென்னை, டில்லி, லாகூர், பாட்னா, லக்னோ ஆகிய இடங்களில் ஏற்பட்ட வன்முறை நிகழ்ச்சிகள் தவிரப் பிற இடங்களில் சைமன் குழு அமைதியாகவே சென்று வந்தது. 1929-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 31-ம் நாள் சைமன் குழு இந்தியாவை விட்டு புறப்பட்டுச் சென்றது.

சைமன் குழு அறிக்கை

பலத்த எதிர்ப்புக்கும், பெரும் ஆர்ப்பாட்டங்களுக்குமிடையே சைமன் குழு இந்தியா முழுவதும் பயணம் செய்து தனது அறிக்கையை 1930-ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் இரண்டு தொகுதிகளாக வெளியிட்டது. முதல் தொகுதியில் சைமன் குழுவுக்கு முக்கியமாகப்பட்டவற்றைப் பற்றிய மதிப்பீடு காணப்பட்டது. இரண்டாவது தொகுதியில் அக்குழுவின் பரிந்துரைகளும், அவைகளுக்குப் பின்னணியாக இருந்த கொள்கைகளும் விவரிக்கப்பட்டிருந்தன.

சைமன் குழுவின் பரிந்துரைகள்

1. மாநிலங்களில் இரட்டை ஆட்சியை ஒழித்து மாநில சுயாட்சி கொண்டு வரப்பட வேண்டும்.
2. இந்தியாவுக்கு கூட்டரசு என்னும் அமைப்பே பொருத்தமானதாகும். அப்போதுதான் அனைத்து இந்தியப் பகுதிகளும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுடன் இணைந்திட இயலும்.
3. மாநிலங்களில் சட்டமன்றங்கள் மட்டுமே பொறுப்புள்ளதாக அமைச்சரவைகளிடம் நிர்வாகப் பொறுப்பினை அளித்திட வேண்டும்.
4. சட்டமன்றங்களில் இடம் பெறும் பெரும்பான்மைக் கட்சி உறுப்பினர்களையே ஆளுநர் அமைச்சர்களாக நியமிக்க வேண்டும்.
5. அமைச்சர்களை நியமிக்க ஆளுநர் முதலமைச்சரின் ஆலோசனைகளை பெற வேண்டியதில்லை.
6. நாட்டுப்பாதுகாப்பு சிறுபான்மையோர் நலன் நீக்கி அமைச்சரவையின் முடிவுகளில் ஆளுநர் தலையிடலாகாது.
7. சட்டமன்றங்களின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கையும், வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்க வேண்டும்.
8. முஸ்லீம்களுக்குச் சிறப்பான போதிய வகுப்புவாரியப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும்.
9. உயர்நீதிமன்றங்கள் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்க வேண்டும்.
10. இந்தியாவிலிருந்து பர்மாவைத் தனிநாடாகப் பிரித்துவிட வேண்டும்.
11. வடமேற்கு எல்லை மாநிலத்தில் சட்டமன்றம் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

12. மைய அரசில் எத்தகைய மாற்றமும் அவசியமில்லை. அது வலிமை வாய்ந்த நிலையான அரசாகச் செயல்பட வேண்டும்.

மதிப்பீடு

சைமன் குழுவின் நோக்கம் நன்றாக இருந்தாலும் அதில் இந்தியர் எவருக்கும் இடம் கொடாமல் போவது மாபெரும் அரசியல் தவறாகும். அதனால்தான் அனைத்துக் கட்சிகளும் சைமன் குழுவைப் புறக்கணித்தன. சைமன் குழுவின் அறிக்கையும் எதிர்பார்த்த அளவுக்குத் தலைவர்களைத் திருப்தி செய்யவில்லை. கவர்னருக்கு வைசிராய்க்கும் கொடுக்கப்பட்ட அநீதி அதிகாரங்கள் மாநில சுயாட்சி திட்டத்தை கேலி கூத்தாகிவிட்டது. ஒத்துழையாமை இயக்கம், சுயராஜ்யக் கட்சியினரின் போராட்டம் ஆகியவற்றால் ஏற்பட்ட புதிய சூழ்நிலைகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள சைமன் குழு தவறிவிட்டது. அதன் காரணமாக இந்தியத் தலைவர்கள் பூரண சுயராஜ்யக் கோரிக்கையை எழுப்புவதற்கான கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் புதுவேகத்துடன் நடப்பதற்கு வழி ஏற்பட்டது.

IV.சட்ட மறுப்பு இயக்கம்

காந்தியின் போராட்டத் திட்டங்களில் சட்ட மறுப்பு இயக்கமும் ஒன்றாகும். அதன் ஒரு பகுதியாக அமைந்தது தான் சத்தியாகிரகமாகும். ஒத்துழையாமை இயக்கத்திற்குப் பின்னர் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தினை ஆரம்பிப்பதற்கான சூழ்நிலை உருவாயிற்று. ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் தோல்வி, சைமன் குழுவின் வருகை, ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் தேசியத் தலைவர்களை மற்றுமொரு மக்கள் போராட்டத்தினைத் தொடங்கிடத் தூண்டின. அரிய சாதனைகளை அடைந்திட

வேண்டுமாயின் பெரும் போராட்டங்களே உரிய வழி என்றார். இந்தியா முழு அரசியல் விடுதலை அடைந்திட எத்தகைய இன்னல்களையும் ஏற்றிட முடிவு செய்யப்பட்டது. போராட்ட வழிகளை வகுக்கும் அதிகாரம் காங்கிரஸ் செயற்குழு வழங்கப்பட்டது.

காங்கிரஸ் செயற்குழு கூட்டமும் உப்புச்சத்தியாகிரகமும்

1930-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் 14ம் நாள் சபர்மதி ஆசிரமத்தில் காங்கிரஸ் செயற்குழு கூட்டம் நடைபெற்றது. அக்கூட்டத்தில் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தைத் தலைமையேற்று நடந்துவதற்கான முழு அதிகாரமும் காந்திக்கு கொடுக்கப்பட்டன. காந்தி உப்புச் சட்டத்தை மீற சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை நடத்தபோவதாக அறிவித்தார். சமுதாயத்தில் அடித்தளத்து மக்களின் அடிவயிற்றைத் தொட்ட உப்பு வரி எதிர்ப்பை ஆயுதமாகக் கோலியாத்தை எதிர்க்க வந்த டேவிட் போல காந்தி காட்சியளித்தார். மாட்டின் லூதரின் மறுப்பை மதிக்காத புயல் (Storm in a Tea cup) எனக் கருதினர். அதிகார வர்க்கம் அதை கிண்டர் கார்ட்டன் கிளர்ச்சி என்று கேலி பேசியது. ஒரு கோப்பையில் கடல் நீரைக் காய்ச்சுவதால் பிரிட்டிஷ் பேரரசரைப் பதவியிரக்கம் செய்ய முடியாது எனக் கூறினர். காங்கிரஸ் தலைவர்களில் பலரும் உப்புக்கு நாட்டு விடுதலைக்கும் என்ன தொடர்பு எனக் கேட்டனர். ஆனால் காந்தி அப்படி நினைக்கவில்லை. உப்பு சத்தியாகிரகத்தை மிகவும் வலிமை வாய்ந்த அறப்போர் ஆயுதமாகக் கருதினார்.

தண்டி யாத்திரை

உப்புச் சத்தியாகிரகத்தின் ஒரு அம்சமாக காந்தி தண்டியாத்திரையை மேற்கொண்டார். சபர்மதி ஆசிரமத்தை சேர்ந்த தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 78 ஊழியர்களுடன் 1930-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 12-ம் நாள் வரலாற்று புகழ் மிக்கத் தண்டியாத்திரையைத் தொடங்கினார். சபர்மதி ஆசிரமத்திலிருந்து குஜராத் கடற்கரையிலுள்ள தண்டி என்னும் இடத்துக்குமிடையே இருந்த சுமார் 385 கிலோமீட்டர் தூரத்தை பாதயாத்திரை மூலம் கடப்படு எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்தச் சத்தியாகிரக யாத்ரீகர் சென்ற இடமெல்லாம் போராட்ட பொறி உண்டாயிற்று என ஜவஹர்லால் நேரு கூறினார். காந்தி மேற்கொண்டது வெறும் பாதயாத்திரை மட்டுமல்ல அது பெரும் போராட்டப் பயணம் என்பது போகப்போத்தான் தெளிவாயிற்று. காந்தியின் தண்டியாத்திரை இராமபிரான் இலங்கைப் பயணத்திற்கு ஒப்பானது என்ற மோதிலால் நேரு கருத்து தெரிவித்தார். யாத்திரையின் போது காந்தி கடந்து சென்ற கிராமங்களிலெல்லாம் அவருக்கு உற்சாக வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. நாளுக்கு நாள் காந்தியின் பின்னால் சென்ற கூட்டம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. காந்தி சுயராஜ்யம் கிடைக்காதவரை ஆசிரமத்திற்கு திரும்ப போவதில்லை எனச் சூளுரைத்தார். 24 நாட்கள் நடைப்பயணத்திற்குப் பின்னர் 1930-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 5-ஆம் நாள் காலை காந்தி தண்டி கடற்கரையை அடைந்தார். அடுத்த நாள் காலை பிரார்த்தனைக்குப் பிறகு காந்தி ஒரு கை உப்பை அள்ளி, உப்புச் சத்தியாகிரகத்தைத் துவக்கினார்.

சட்டமறுப்பு இயக்கத்தின் திட்டங்கள்

காந்தி ஒரு அறிக்கை மூலம் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தின் ஏனைய திட்டங்களை வெளியிட்டார். உப்புச் சத்தியாகிரகத்தில் பங்குக் கொள்ள முடியாதவர்கள் சுதேசித் துணிப்புறக்கணிப்பு, கதரைப் பயன்படுத்துதல் பற்றிய பிரசாப் பணி போன்ற செயல்களில் ஈடுபட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். சட்டமறுப்பு இயக்கத்தின் ஏனைய திட்டங்களாவன,

1. 1930-ஆம் ஆண்டு திங்கள் 6-ம் நாள் முதல் 13-ம் நாள் வரையுள்ள காலத்தைத் தேசிய வாரமாகக் கொண்டாட வேண்டும்.
2. இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் உப்புவரிச் சட்டங்களை மீறி உப்புச் சத்தியாகிரகம் நடத்த வேண்டும்.
3. மதுபானக் கடைகள் முன் மறியல் போராட்டம் நடத்த வேண்டும்.
4. அபின் போன்ற போதைப் பொருட்களை விற்பனை செய்யும் கடைகள் முன்பாகவும் மறியல் செய்தல்.
5. அயல்நாட்டுத் துணி விற்பனைக் கூடங்கள் முன்பாகவும் மறியல் செய்தல்.
6. மாணவர்கள் கல்வி நிறுவனங்களிலிருந்து வெளியேறுதல்.
7. அரசுப் பணியாளர்கள் பதவிகளை விட்டு வெளியேறுதல்.
8. விவசாயிகள் வரி கட்டாமலும், கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தாமலும் இருத்தல்.

இயக்கம் செயல்படுதல்

சட்ட மறுப்பு இயக்கம் மாபெரும் மக்கள் இயக்கமாக மாறியது. உப்புச் சட்டம், பல இடங்களில் மீறப்பட்டது. பம்பாயில் மக்கள் உப்பை காய்ச்சியதோடு நில்லாது உப்பை வரியின்றி விற்பனர். உப்பு கிடங்குகளைத் தாக்கினர்.

சுதேசித் துணி புறகணிக்கப்பட்டது. கள்ளுக்கடைகள் முன் மறியல் செய்யப்பட்டது. வங்காளத்திலும் குஜராத்திலும் வரிகொடா இயக்கம் துவங்கப்பட்டது. மோதிலால் நேருவும் ஜவஹர்லால் நேருவும் வீதிகளில் உப்பு விற்றுச் சட்டத்தை மீறினர்.

தமிழ்நாட்டில் சி. ராஜகோபலாச்சாரியும் நூறு தொண்டர்களும் திருச்சியிலும், வேதாரண்யத்துக்குப் பாத யாத்திரையாகச் சென்று அங்கு உப்புவரிச் சட்டத்தை மீறினர். இவர்கள் வேதாரண்யம் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கையில் டி. பிரகாசமும், கே. நாகேஸ்வரராவும் சென்னை மெரினா கடற்கரையில் உப்புக் காய்ச்சினார். ராஜகோபலாச்சாரி கைது செய்யப்பட்டார். பிரகாசத்துக்கும், நாகேஸ்வரராவுக்கும் அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. பெண்களும் பெருவாரியாகப் போராட்டத்தில் கலந்துக் கொண்டனர். அவர்கள் அனைவரும் போலீஸின் தடியடிப் பிரயோகத்திற்கு ஆளாயினர். சென்னை கடற்கரையில் நடைபெற்ற அனைத்துக் கட்சி கூட்டம் ஆயுதம் தாங்கிய காவலர்களால் கலைக்கப்பட்டது. துப்பாக்கிச்சூடு நடந்தது. அதில் மூன்று பேர் கொல்லப்பட்டனர். அனைத்துக் கட்சிகளும் போலீஸ் அத்துமீறியதைக் கண்டித்தனர். சென்னை உயர்நீதிமன்ற வழக்கறிஞர்கள் அடங்கிய தூதுக்குழு ஊட்டிக்குச் சென்று கவர்னரிடம் கண்டன மனுவைச் சமர்பித்து துப்பாக்கிச்சூடு பற்றி நகராட்சி மன்றம் துப்பாக்கிச் சூட்டைக் கண்டித்து தீர்மானமொன்றை நிறைவேற்றியது. இவ்வாறு உப்புச் சத்தியாகிரகம் மாபெரும் மக்கள் இயக்கமாக விரிவடைந்தது.

ஹர்த்தல் அனுஷ்டித்தல்

உப்பு சத்தியாகிரகம் உப்புச்சப்பற்ற கிளர்ச்சியாகிவிடும் என்று எதிர்பார்த்த அரசாங்கம் போராட்டம் தீவிரமடைந்ததைக் கண்டு கலக்கமடைந்தது. காந்தி 1930-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 4-ம் நாள் நள்ளிரவில் கைது செய்யப்பட்டதை அறிந்த மக்கள் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடலாயினர். பம்பாயில் முழு ஹர்த்தல் அனுசரிக்கப்பட்டது. ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்து போராட்டத்தில் கலந்துக் கொண்டதால் சுமார் 40 மில்கள் மூடப்பட்டன. புனேயில் அடுத்து முழு வெற்றி பெற்றது. ஷொலாப்பூரில் போலீஸ் நிலையம் கொழுத்தப்பட்டதை அடுத்து நிகழ்ந்த துப்பாக்கிச் சூட்டில் 25 பேர் இறந்தனர். நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் காயமுற்றனர். கல்கத்தாவிலும் தலைமையேற்ற அப்பாஸ் தியாப்ஜி கைது செய்யப்பட்டார். சூரத் மாவட்டத்திலுள்ள தர்சனா என்ற இடத்தில் இருந்த அரசாங்க உப்புமண்டியை சரோஜினி நாயுடுவின் தலைமையில் தொண்டர்கள் தாக்கினர். சரோஜினி கைது செய்யப்பட்டனர். தொண்டர்கள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டார்கள். இவ்வாறு நாடே சட்ட மறுப்பு இயக்கம் என்னும் கரிநெருப்பால் கொந்தளிக்கலாயிற்று.

சுதேசி துணிப் புறக்கணிப்பு

சட்டமறுப்பு இயக்கத்தின் ஒரு அம்சமாக சுதேசித் துணிப்புறகணிப்பு சில இடங்களில் தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. பம்பாயில் இப்புறகணிப்பு மக்களின் பேராதரவைப் பெற்றது. தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு மாவட்டங்களில் நெசவாளர்கள் சுதேசித் துணிக் கடைகளுக்கு முன் மறியல் செய்தனர். சேலத்தில்

ஆயிரக்கணக்கான நெசவாளர்கள் வீடுவீடாகச் சென்று சுதேசித் துணிக்கெதிராகப் பிரச்சாரம் செய்தனர். இப்புறக்கணிப்பு தமிழ்நாட்டில் சென்னை, வேலூர், மதுரை, வேதாரண்யம், ஆந்திரப் பகுதியில் பெர்காமபூர், ராஜமகேந்திரவரம், காக்கினாடா, எல்லூர் கேரளாவில் பாலக்காடு, கள்ளிக்கோட்டை, கர்நாடகப் பகுதியில் மங்களூர், பெல்லாரி, உடுப்பி ஆகிய இடங்களில் தீவிரமாக நடைபெற்றது.

வரிகொடா இயக்கம்

குஜராத்திலும், ஐக்கிய மாகாணத்திலும் வரிகொடா இயக்கம் உத்வேகத்துடன் நடத்தப்பட்டது. 1928-ஆம் ஆண்டு வல்லபாய் படேல் பர்தோலின் வரிகொடா இயக்கத்தை வெற்றிகரமாக நடத்திய பின்னர் அப்போராட்டம் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தின் போது பிற மாவட்டங்களுக்கு பரவியது. அகமதாபாத், கெடமடா, புரோச், சூரத் ஆகிய இடங்கள் வரிகொடாக் கிளர்ச்சியின் சேந்திரங்களாகத் திகழ்ந்தன. அக்கிளர்ச்சியை அடக்க அரசாங்கம் அடக்குமுறையைக் கையாண்டது. விவசாயிகளிடமிருந்து நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டன. கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டோர் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டனர். ஐக்கிய மாகாணத்தில் வரிகொடுக்க மறுத்த ஜமீன்தார்களும், விவசாயிகளும் அரசாங்கத்தால் கொடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு அடக்குமுறைகளைச் சளைக்காமல் அள்ளி வீசி சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை அரசாங்கம் அடக்கியது. 1930-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மே மாதங்களில் மட்டும் துப்பாக்கிச் சூட்டில் 110 பேர் பலியாயினர். 400-க்கும் மேற்பட்டோர் படுகாயமடைந்தனர். அரசு சுமார் 75,000 பேர்களைக் கைது செய்து சிறையிலடைத்தது.

மதிப்பீடு

காந்தியின் உப்புச் சத்தியாகிரகம் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சியாகும். குறிப்பாக காந்தி மேற்கொண்ட தண்டியாத்திரை இந்தியாவின் இதயத்தையே தொட்டது எனலாம். இந்தியாவே அடித்தளத்திலிருந்து கிளர்த்தெழுந்தது என கே. எம். மன்ஷி குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வியக்கத்தின் மூலம் இந்தியாவை இங்கிலாந்து அடக்கி ஆளுகிறது என ஆங்கிலேயர்கள் உணரலாயினர். மேலும் இவ்வியக்கம் காங்கிரசுக்கும் மகத்தான வெற்றியை அளித்தது என அரசே ஒப்புக் கொள்ள நேர்ந்தது. இப்போராட்டத்தின் போது காந்தியின் தீர்மானத்திட்டம் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் செயல்படுத்தப்பட்டது. சுதேசித் துணிப்புறகணிப்பு, கள்ளுக்கடை மறியல், வரிகொடாக் கிளர்ச்சி ஆகியவை போராட்டத்தைக் கிராமங்களிலெல்லாம் கொண்டு வந்தன.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம்

மோதிலால் நேரு இர்வினுடன் உரையாடியதைத் தொடர்ந்து காந்தி விடுதலை செய்யப்பட்டார். சர்தேஜ்பகதூர் சாப்ரு, ஜவஹர்லால் நேரு, சீனிவாச சாஸ்திரி ஆகியோரின் முயற்சியால் அரசுப் பிரதிநிதி இர்வின் பிரபுவும் காந்தியும் சந்தித்துப் பேசி, 1931-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 5-ம் நாள் ஓர் உடன்பாடு கண்டனர்.

ஒப்பந்தத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

1. காங்கிரஸ் தனது சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை உடனடியாக நிறுத்திவிட வேண்டும்.
2. வரிகொடா இயக்கம், சட்டமீறல் செயல்களையும் நிறுத்திவிட வேண்டும்.

3. அரசுப் பணியாளரையே, படைப்பணியில் இருப்போரையும் பதவி விலகுமாறு கோரக்கூடாது.
4. எல்லாவகையான மறியல்களையும் நிறுத்திவிட வேண்டும்.
5. சட்டமறுப்பு இயக்கத்தினை ஒடுக்கிட வெளியிடப்பட்ட ஆணைகள் திரும்பப் பெறப்படும்.
6. சட்டமறுப்பு இயக்கம் சம்பந்தமாகத் தொடரப்பட்ட வழக்குகள் திரும்பப் பெறப்படும்.
7. தண்டனைத் தொகை விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படாமல் இருந்தால் இனி வசூலிக்கப்படமாட்டாது.
8. பறிமுதல் செய்யப்பட்ட நகரம் நகராத உடைமைகள் விற்பனையாகாதிருந்தால் உரியோரிடம் திருப்பி அளிக்கப்பட வேண்டும்.
9. அரசுப் பணியாளர்கள் பதவி விலகியதால் அவை நிரப்பபடாதிருந்தால் பழைய பணியாளர்களே மீண்டும் அவற்றில் அமர்த்தப்படுவர்.
10. வட்ட மேஜை மாநாட்டில் காங்கிரஸ் கலந்துக் கொள்வதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் முதன் முறையாக ஆங்கிலேய அரசாங்கம் காங்கிரசைத் தனக்கச் சமமாக மதித்து, அதன் பிரதிநிதியாக காந்தியுடன் செய்து கொண்ட சமரச உடன்படிக்கையாகும். இவ்வுடன்படிக்கை காந்திக்கு கிடைத்த வெற்றி என்று பலரும் கூறினர். ஆனால் காந்தியோ இது இருவருக்கும் கிடைத்த வெற்றி என்றார். இந்திய அரசியல் சட்ட வளர்ச்சி வரலாற்றில் இவ்வொப்பந்தம் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க மைல்கல்லாகும். இந்த

ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக அரசாங்க அடக்கு முறை தற்காலிகமாக நின்றது. சட்டமறுப்பு இயக்கம் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. காங்கிரஸ் போராடுவதற்காக புதுபலம் பெற்றது. காங்கிரஸின் ஏகப் பிரதிநிதியாகக் காந்தி இரண்டாவது வட்ட மேஜை மாநாட்டில் கலந்துக் கொண்டார்.

V. வட்ட மேஜை மாநாடுகள்

1930ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட சைமன் குழுவின் அறிக்கையை அனைவரும் ஒரு முகமாகக் கண்டித்தனர். ஆயினும் இந்தியாவுக்கான அரசியல் சட்டம் எவ்வகையில் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பது குறித்து இந்தியப் பிரதிநிதிகளுடன் கலந்துரையாடி முடிவு காண விரும்பிய அரசு ஒரு வட்டமேஜை மாநாடு கூட்ட முடிவு செய்தது. சைமன் குழுவின் அறிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அம்மாநாடு நடைபெறவிருந்ததால் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் அதில் கலந்துக் கொள்ளவில்லை. இந்திய விடுதலைப் போராட்டக் காலத்தில் ஆங்கிலேயரால் நடத்தப்பட்ட ராஜதந்திர நாடகங்களும் வட்ட மேஜை மாநாடும் ஒன்றாகும். அந்நாடகத்தில் பிரித்தானும் சூழ்ச்சி வெகு திறமையாக கையாளப்பட்டது. சட்டமறுப்பு இயக்கம் முழு வேகத்துடன் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போது 1930-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் 12-ஆம் நாள் லண்டனில் முதல் வட்ட மேஜை மாநாடு தொடங்கியது.

முதல் வட்ட மேஜை மாநாடு

முதல் வட்ட மேஜை மாநாடு 1930-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் 12-ஆம் நாள் முதல் 1931-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 19-ஆம் நாள் வரை லண்டனில் நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டில் பிரிட்டிஷ் இந்திய கட்சி பிரதிநிதிகள் 57 பேரும்,

மன்னர்களின் பிரதிநிதிகள் 16 பேரும், பிரிட்டிஷ் அரசியல் கட்சிகளிலிருந்து 16 பேரும் ஆக மொத்தம் 89 பேர் கலந்து கொண்டனர். மிர்சா இஸ்மாயில், அக்பர் ஹைதரலி, பிக்காஸிர் மன்னர், தேஜ்பகதூர், சாப்ரு முகமது, அலி ஜின்னா, சீனிவாச சாஸ்திரி போன்றோர் அம்மாநாட்டில் கலந்துக் கொண்டவர்களில் முக்கியமானவர்கள் ஆவர். இங்கிலாந்து பிரதமர் ராம்சே மக்டொனால்டு அம்மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கினார். அம்மாநாட்டில் கீழ்க்கண்ட அம்சங்கள் பரிசீலனைக்கு வைக்கப்பட்டன.

1. மத்தியில் மாநிலங்களும் சுதேச அரசுகளும் அடங்கிய இந்தியக் கூட்டாக அமைத்தல்.
2. மைய அரசும், மாநில அரசும் சட்டமன்றங்களும் பொறுப்பாகச் செயல்படுதல்.
3. மாநிலங்களில் முழு சுயாட்சி இவ்விஷயங்கள் குறித்து பொதுக் கருத்து உருவாகி இருந்தாலும்

காங்கிரஸ் மாநாட்டில் கலந்துக் கொள்ளாதது ஒரு குறைபாடாகவே உணரப்பட்டது. நாட்டின் பெரும்பான்மைக் கட்சியான காங்கிரஸின் ஒப்புதலின்றி எந்தவித சீர்திருத்தமும் இந்தியாவில் அமுல் செய்யப்பட முடியாது என்று பிரதமர் ராம்சே மக்டொனால்டு கருதினார். மேலும் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் குறித்து ஒரு உடன்பாடு காண இயலவில்லை. எனவே அம்மாநாடு ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது வட்ட மேஜை மாநாடு

இரண்டாவது வட்ட மேஜை மாநாடு 1931-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 7-ஆம் நாள் முதல் டிசம்பர் திங்கள் 1-ஆம் நாள் வரை நடைபெற்றது. மாநாடு துவங்கி ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு செப்டம்பர் திங்கள் 12-ஆம் நாள் காந்தி

அதில் கலந்து கொண்டார். மொத்தம் 107 பிரதிநிதிகள் அம்மாநாட்டில் பங்கேற்றனர். பிரிட்டிஷ் பிரதமர் ராம்சே மெக்டொனால்டு மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கினார். இந்தியாவின் வருங்கால அரசியல் சட்ட அமைப்பும் சிறுபான்மையினரின் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் பிரதானமாக விவாதிக்கப்பட்டன. இவ்விரண்டில் வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவம் பற்றி விவாதிப்பதிலேயே பெரும்பான்மையான பிரதிநிதிகள் ஆர்வத்துடன் இருந்தனர். இந்தியாவிற்குச் சுயாட்சி வழங்குவதற்கு முன் சிறுபான்மையினரின் வகுப்புவாத பிரச்சனை தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் சார்பில் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆனால் காந்தி அந்த வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறாத வரை வகுப்புவாதப் பிரச்சனையை மேலும் சிக்கலுடையதாக மாற்றியது. அப்படியாயின் தீண்டாமை நிரந்தரமாக்கப்பட்டு விடும் என்ற கருதிய காந்தி இத்திட்டத்தை அடியோடு எதிர்த்தார். மேலும் ஆகாகான், ஜின்னா, ஜபருல்லாக்கான், அம்பேத்கார் போன்றோர் காந்தியின் இந்தியா ஒரு நாடு இந்தியர் ஓரினம் என்ற கொள்கையை ஏற்க மறுத்தனர். அவர்கள் தனித்தொகுதி திட்டத்தை ஆதரித்தனர். அனைத்து தரப்பினருடனும் திரைமறைவில் கலந்துரையாடியும், வகுப்புவாதக் கேள்விக்கு ஒருமித்த முடிவேதும் காணமுடியவில்லை என்று காந்தி வருந்தினார். ஜின்னா, அம்பேத்கார் இந்திய அமைச்சரான சாமுவேர் ஹோர் போன்றோரின் அடாத பிடிவாதம் காரணமாகச் சிறுபான்மையோர் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண இயலவில்லை.

இந்திய தலைவர்களிடையே சிறுபான்மையினரின் தனித்தொகுதி திட்டம் குறித்து கருத்து உடன்பாடு ஏற்படாததால் சிறுபான்மையினருக்கு அளிக்க

வேண்டிய பாதுகாப்புகள் பற்றி பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமே முடிவு செய்யும் என்று பிரதமர் ராம்சே மக்டொனால்டு அறிவித்தார். அதன் விளைவே வகுப்புவாதத் தீர்வு ஆகும். பிரிட்டிஷ் அரசும் சிறுபான்மையினரும் இணைந்து செயலாற்றியதால் பெற்றது. ஏகாதிபத்தியத்தின் அரவணைப்பில் அணிவகுத்து நின்ற சுயநலவகுப்புவாத கோஷ்டிகள், முன் தேசிய நலன்களைக் காக்க தனியொருவராய் காந்தி அங்கு காட்சியளித்தார். அரசியல் சூழ்ச்சிகளை திரைமறைவு சதிகளையும் ஆன்மிக பலத்தால் முறியடிக்க முயன்று காந்தி தோல்வியைச் சந்தித்தார். எனவே நாம் வெவ்வேறு திசைகளில் பிரிந்து செல்கிறோம் எனக் கூறிய காந்தி ஏமாற்றத்துடன் நாடு திரும்பினார். காந்தியின் இத்தோல்வியை மகத்துவமான தோல்வி என்று சி.என். ஆண்ட்ரூஸ் வர்ணித்துள்ளார். இரண்டாம் வட்டமேஜை மாநாட்டில் தேசியம், ஏகாதிபத்தியம் சுதேச அரசு, வகுப்புவாதம் என்ற நான்கு சத்திகள் கலந்துக் கொண்டன. இவற்றில் பிந்திய மூன்றும் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டதால் தேசியம் தோற்றுப் போனது.

மூன்றாம் வட்ட மேஜை மாநாடு

இந்தியத் தலைவர்கள் வகுப்புவாதச் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதிலும், பலவீனப்பட்டுப் போன சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை நடத்துவதிலும் ஈடுபட்டிருந்தபோது மூன்றாவது வட்ட மேஜை மாநாடு கூட்டப்பட்டது. அது 1932-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் 17-ஆம் நாள் முதல் 24-ஆம் நாள் வரை நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டிற்கு 46 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் அரசாங்க விசுவாசிகள் மட்டுமே பிரதிநிதிகளாக அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். இங்கிலாந்தின் தொழிற்கட்சியும், இந்திய தேசிய காங்கிரசும் அதில் பங்கேற்கவில்லை. இரண்டாவது வட்ட மேஜை

மாநாட்டின் போது அழைக்கப்பட்ட துணைக்குழுக்களின் அறிக்கைகள் பற்றியே விவாதம் நடைபெற்றது. குறிப்பாகப் பாதுகாப்பு விதிகள் கூட்டாட்சியில் அறிக்கைகள் பற்றிய விவாதம் நடைபெற்றது, குறிப்பாகப் பாதுகாப்பு விதிகள் கூட்டாட்சியில் மன்னர் மாநிலங்கள் இணைக்கப்படுவதற்கான நிபந்தனைகள் எஞ்சியுள்ள அதிகாரங்களை எவ்வாறு பகிர்ந்தளிப்பது ஆகிய பிரச்சனைகள் விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டன.

மூன்றாம் வட்டமேஜை மாநாடுகளும் வீண்முயற்சிகள் என்று கூறமுடியாது. இந்தியக் கூட்டாட்சி, கூட்டாட்சி சட்டமன்றம், நீதிமன்றம் மன்னர் மாநிலங்கள் இணைவது போன்ற பல அரசியல் சட்டப் பிரச்சனைகள் பற்றிய முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. இம்முடிவுகளையெல்லாம் உள்ளடக்கிய வெள்ளை அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டு 1933-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் பிரிட்டிஷ் பராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அந்த வெள்ளை அறிக்கையின் அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட்டதுதான் 1935-ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கச் சட்டமாகும்.

VI. வகுப்புத் தேர்வுகள்

வட்டமேஜை மாநாடுகளின் மூலம் இந்தியாவிலிருந்த இந்து, முஸ்லீம், சீக்கியர்கள், ஆங்கிலேயர், இந்தியர் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் போன்ற பல வகுப்பினரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் தேர்தல் தொகுதி குறித்து தீர்வு எதுவும் காண முடியாது போயிற்று. அம்பேத்காரும், ஜின்னாவும் வகுப்புவாதப் பிரதிநிதித்துவம் குறித்து பிடிவாதமானக் கொள்கையுடையவராய் வாதிட்டார். இந்தியர்கள் தங்களுக்குள் ஒரு முடிவுக் காணாது பிரிந்துவிட்ட நிலையில் சிறுபான்மையினருக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டிய பொறுப்பை பிரிட்டிஷ் அரசே

எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனவே 1932-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் 16-ஆம் நாள் பிரிட்டிஷ் பிரதமரான ராம்கே மக்டொனால்டு தனது புகழ் பெற்ற வகுப்புத் தேர்வு என்னும் திட்டத்தை வெளியிட்டார்.

வகுப்புத் தேர்வு திட்டத்தின் அம்சங்கள்

1. மாநிலச் சட்டமன்றத் தேர்தல்களில் முஸ்லீம்கள், சீக்கியர்கள், ஐரோப்பியர்கள் ஆகியோருக்கு தனித்தொகுதிகள் ஒதுக்கப்படும்.
2. பொதுத் தொகுதிகளின் எல்லையில் இவர்கள் இருந்தால் பொதுத் தொகுதி வேட்பாளர்களுக்கே வாக்களிப்பார்கள்.
3. தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு தனி தொகுதிகள் ஒதுக்கப்படும்.
4. பம்பாயில் பலவகை உறுப்பினர் தொகுதிகள் சிலவற்றில் மராத்தியர்களுக்கென ஏழு இடங்கள் ஒதுக்கப்படும்.
5. இந்திய கிறிஸ்தவர்களுக்கும், ஆங்கிலேய இந்தியர்களுக்கும் தனித்தொகுதிகள் ஒதுக்கப்படும்.
6. வர்த்தகம், தோட்டத்தொழில் ஆகியவற்றுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படும்.

மதிப்பீடு

பிரிட்டிஷ் பிரதமர் ராம்கே மக்டொனால்டு வழங்கிய வகுப்புத் தீர்வு இந்திய சமுதாயங்களுக்கிடையே பரஸ்பர வெறுப்பையும் அவநம்பிக்கையும் வளர்க்கக் கூடிய தீர்வாக இருந்தது. இத்தீர்வின்படி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இந்துக்களிடமிருந்து நிரந்தரமாகப் பிரிக்கப்பட்டு விடுவார்கள். சமயம், வகுப்பு, இனம், தொழில், ஆகியவற்றில் நாடு பிரிக்கப்பட்டால் இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடும்,

பல வகுப்பாரிடையே நிலவ வேண்டிய ஒற்றுமையும் சீர்குலைந்துவிடும். தனிப்பிரதிநிதித்துவம் கோராத இந்தியக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும், பெண்களுக்கும் கூட இடஒதுக்கீடு செய்தது விஷமத்தனமானது. முஸ்லீம்களுக்கும், ஐரோப்பியர்களுக்கும் தனித் தொகுதிகள் அளிக்கப்படுவதால் வங்காளத்தின் மண்ணின் மைந்தர்கள் வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுவார்கள். இத்தகைய அச்சங்கள் இந்தியர்களிடையே எழுந்தன. வங்காளத்திலும், பஞ்சாபிலும் சிறுபான்மையினராக இருந்த இந்துக்களுக்கு இந்த வகுப்புத் தீர்வு மாபெரும் அநீதியை இழைத்துவிட்டது என சி.ஓ. சிந்தாமணி குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த வகுப்பு தீர்வு நடைமுறைப்படுத்தப்படுமானால் சிறுபான்மையினருக்கும் பிறருக்குமிடையே பெரிய பிளவை ஏற்படுத்தி விடும் என்று அஞ்சப்பட்டது. சுருங்கக் கூறின், பிரதமர் மக்டொனால்டின் வகுப்புத் தீர்வு நாட்டுப் பிரிவினையின் விதைகளைத் தன்னகத்தே தாங்கிக் கொண்டிருந்தது எனலாம்.

VII. புனே உடன்பாடு

பிரிட்டிஷ் பிரதமர் ராம்சே மெக்டொனால்டின் வகுப்பு தீர்வு காந்திக்கும் இந்துக்களும் பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. தீண்டாமை நிரந்தரமாக்கப்பட்டு விடும் என்று காந்தி பயன்தார். எனவே ஏரவடா சிறையிலிருந்த காந்தி தன் உயிரைப் பணயம் வைத்தாவது வகுப்புத் தீர்வை எதிர்ப்பதென்று முடிவு செய்தார். காந்தி மக்டொனால்டருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் வகுப்புத் தீர்வை மாற்றாவிட்டால் தான் சாகும் வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கப்போவதாக எச்சரித்திருந்தார். ஆனால் அக்கடிதத்திற்கு வந்த பதில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை பற்றி காந்தி எடுத்திருக்கும் முடிவு உள்நோக்கமுடையது என்று

குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இந்துக்களிடம் இருந்து தாழ்த்தப்பட்டோரை நிரந்திரமாக பிரிக்கும் நோக்கத்துடன் அவர்களுக்கு தனித்தொகுதிகள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன என காந்தி கருதினார். மனங்குமுறிய காந்தி 1932-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 20-ஆம் நாள் முதல் சாகும் வரை உண்ணாவிரதத்தைத் துவக்கினார். அவரது உடல் நாளுக்கு நாள் நலிவடைந்து வந்தது. காந்தியின் உண்ணாவிரதம் இந்தியர்களின் உள்ளங்களை உருக்கியது. மாளவியாவின் முயற்சியால் முக்கியமானத் தலைவர்கள் புனையில் கூடினர். மாளவியர், சாப்ரு, ராஜேந்திர பிரசாத், ராஜகோபாலாச்சாரி, பிர்லா, வல்லபாய்படேல், சரோஜினி நாயுடு, அம்பேத்கார் போன்றோர் விரிவாக விவாதித்த பின்னர் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்தனர். அதன் உடன்பாடே புனே உடன்பாடு என்று அழைக்கப்படுகிறது. காந்தி, தாழ்த்தப்பட்டோர் தலைவர்கள், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தினர் ஆகியோருக்கு உடன்பாடான புனே உடன்பாடு ஒரே சமயத்தில் லண்டனிலும் டெல்லியிலும் 1932-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 26-ஆம் நாள் அறிவிக்கப்பட்டது. அன்று சரியாக மாலை 5.15 மணிக்கு காந்தி தனது உண்ணாவிரதத்தை முடித்துக் கொண்டார்.

புனே உடன்பாட்டின் அம்சங்கள்

1. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கென தனித்தொகுதிகள் இருக்காது.
2. அவர்கள் பிற இந்துக்களைப் போலவே பொதுத்தொகுதிகள் வாக்களிப்பார்கள்.
3. பொதுத் தொகுதிகள் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கான குறிப்பிட்ட இடங்கள் ஒதுக்கப்படும்.

4. ஒவ்வொரு ஒதுக்கப்பட்ட இடத்துக்கும் தாழ்த்தப்பட்டோர் நன்கு வேட்பாளர்கள் தங்களுக்குள்ளிருந்து தேர்ந்தெடுப்பர். அந்த நால்வருள் ஒருவரைப் பொதுத்தொகுதி வாக்காளர்கள் தேர்ந்தெடுப்பர்.
5. தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு அளிக்கப்படும் வேட்பாளர் தேர்வு பற்றிய தொடக்கத் தேர்தல்கள் ஐந்தாண்டுகளுக்கு நீடிக்கும்.
6. தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு உள்ளாட்சி மன்றங்களிலும், பொதுப்பணிகளிலும் போதிய இடங்கள் அளிக்கப்படும்.

மதிப்பீடு

புனே உடன்பாடு அப்போதையச் சூழ்நிலையில் பாராட்டத்தக்க ஒரு சமரச சாதனமாகக் கருதப்பட்டது. நாட்டு மக்களிடையே அது பரவலான வரவேற்பைப் பெற்றது. காந்தி மரணத்தின் பிரியிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உயர்வுக்காக காந்தி எழுப்பிய குரலுக்கு இந்துக்கள் செவி சாய்த்தனர். தீண்டத்தகாதோர் என்று கருதப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்டோர் இந்தியாவில் அரிஜன், கடவுளின் குழந்தைகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். நூற்றுக்கணக்கான கோயில்கள் அவர்களுக்குத் திறந்துவிடப்பட்டன. அவர்களது உயர்வுக்காகப் பாடுபடுவதற்கென அரிஜனசேவா சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. தீண்டாமை ஒழிப்பு பணி தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. அரிஜன் என்ற பெயரில் காந்தி ஒரு பத்திரிக்கையைத் தொடங்கினார்.

எனினும் புனே உடன்பாட்டில் காணப்பட்ட சில குறைபாடுகள் சுட்டிக்காட்டப் பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக வகுப்புவாதத் தீர்வின்படி தாழ்த்தப்பட்டோருக்கான 71 இடங்கள்தான் கிடைக்க வேண்டும். தனித்தொகுதிகளுக்கு முடிவு

காட்டப்படவில்லை. மாறாக, அவை ஏதோ ஒரு வடிவில் நிலை பெறவே செய்தன. இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு நேரடித் தொடர்பு இல்லாமல் வகுப்புப் பிரதிநிதித்துவத்துக்காகக் காந்தி சாகும் வரை உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டு போராட்டத்தைத் திசை திருப்பியிருக்க வேண்டாம் என்று சிலர் கருத்து தெரிவித்தனர். தாழ்த்தப்பட்டோருக்குத் தனித்தொகுதிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால் இந்துக்களின் அரசியல் சக்தி குறைந்துவிட்டது. எனவே நோயைவிட அதற்கு அளிக்கப்பட்ட மக்களைத் திருப்திபடுத்துவதற்காகச் செய்துக் கொள்ளப்பட்ட சமனற்ற சமரசம் என்று குற்றச்சாட்டுக்குள்ளானது. வங்காளத்திலும், பஞ்சாபிலும் பெரும்பான்மையினராக இருந்த இந்துக்கள் இந்த உடன்பாட்டால் மோசமாக பாதிக்கப்பட்டனர். இந்த சமுதாயம் முழுவதுமே இவ்வுடன்பாட்டால் பாதிக்கப்பட்டது. காந்தியின் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக இது பயன்பட்டதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை என்று டி.ஜி. டெண்டுல்கர் கருத்து தெரிவித்துள்ளார்.

இரண்டாம் உலகப் போரும் இந்திய விடுதலைப் போராட்டமும்

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்து அரசியலமைப்பு வளர்ச்சியின் இறுதிக் கட்டத்தைக் கடந்து விடுதலை நோக்கி விரைந்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் இரண்டாம் உலகப்போர் வெடித்தது. அப்போர் ஒரு முழுமையான போர் எனப்படுகிறது. வல்லரசுகள் தங்கள் அறிவியல் திறன், உற்பத்தி திறன், நிர்வாக வலிமை ஆகிய அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி முழு மூச்சுடன் நடத்திய அப்போரை 'முழுமையான போர்'(Total War) என்று கூறுவதில் தவறில்லை. அப்போரினால் இந்தியாவிலிருந்து கூறும் அளவிற்கு உலகளாவிய நிலையில்

அப்போர் நடைபெற்றது. அப்போரினால் இந்தியாவிலிருந்து பிரிட்டிஷ் பேரரசும் முழுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டது. அப்போர் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திற்காக ஒரு மாறுபட்ட சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்தது. உண்மையில் அது அப்போராட்டத்தில் புதியதொரு திருப்புமுனையாய் அமைந்தது. அதன் காரணமாய் பல விபரீத நிகழ்ச்சிகளும் விரும்பத்தகாத விளைவுகளும் ஏற்பட்டாலும் விடுதலை நோக்கி பயணம் தடைபடவில்லை. மாறாக அது விரைவுப்படுத்தப்பட்டது.

போர் பிரகடனம்

1939-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் முதலாம் நாளில் ஹிட்லர் போலந்தின் மீது படையெடுத்தபோது இரண்டாவது உலகப்போர் துவங்கியது. இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு பிரிட்டனும், பிரான்சும் ஜெர்மனிக்கெதிராகப் போரிலிறங்கின. ஐவசிராய் லினலித்தோ பிரபு இந்தியத் தலைவர்களைக் கலந்தாலோசிக்காமலேயே இந்தியாவும் போரில் ஈடுபட்டுள்ளதாக ஒரு சார்பாக அறிவித்தார். காங்கிரஸ் செயற்குழு செப்டம்பர் மாதம் 14-ஆம் நாள் வைசிராயின் ஒரு தலைப்பட்ச அறிவிப்பை வன்மையாகக் கண்டித்தது. அத்தோடு பிரிட்டன் போரில் ஈடுபட்டதற்கான நோக்கங்களையும் தெளிவுப்படுத்த வேண்டுமெனக் கோரியது. இல்லையெனின் இந்தியர் பிரிட்டனில் போர் முயற்சிகளுக்கு ஒத்துழைக்க மாட்டார்கள் என்றும் செயற்குழு அறிவித்தது. செயற்குழுவின் தீர்மானத்தை வார்தாவில் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி உறுதி செய்தது.

வைசிராயின் வெள்ளை அறிக்கை

வைசிராய் லின்லித்தோ பிரபு பல்வேறு அரசியல் அமைப்புகளைச் சேர்ந்த 56 பிரதிநிதிகளைக் கலந்தாலோசித்த பின்னர் ஒரு வெள்ளை அறிக்கையை அக்டோபர் மாதம் 17-ஆம் நாள் வெளியிட்டார். அதன்படி,

1. இந்தியா பிற டொமினியன்களுக்குகிடையே உரிய இடத்தைப் பெறுவதற்கேற்ப பிரிட்டிஷ் பேரரசுக்கு பிரிட்டனுக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையேயான பிணைப்பைப் பலப்படுத்துவதே அரசுக் கொள்கையாகும்.
2. போர் முடிந்த பின்னர் இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்பு முறையை முழுமையாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மறுபரிசீலனை செய்யும்.
3. உடனடியாக இந்தியாவுக்கு அதிக அளவுக்கு அதிகார மாற்றம் செய்வதென்பது இயலாது.
4. அனைத்து அரசியல் அமைப்புகள் வழங்கும் ஆலோசனைகளுக்கும் உதவிகளுக்கும் உரிய மதிப்பளிக்கப்படும்.
5. போர்க் காலத்தில் வைசிராய்க்கு உதவியாக இருக்க ஒரு 'ஆலோசனைக் குழு' நியமிக்கப்படும்.

காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் பதவி விலகல்

வைசிராயின் வெள்ளை அறிக்கை அறிவிப்பு காங்கிரசுக்கு திருப்தியளிக்கவில்லை. 'கேட்டதோ ரொட்டி, கிடைத்ததோ கல்' எனக் காங்கிரஸ் வெறுப்படைந்தது. யதார்த்த நிலைக்கும் இந்த அறிவிப்புக்கும் எந்தவித தொடர்புமில்லை என ஜவஹர்லால் நேரு கண்டனம் தெரிவித்தார். பொதுவாக வைசிராயின் வெள்ளை அறிக்கையில் புதிதாக ஏதுமில்லை. இது புதிய

மொந்தையில் பழைய கள் போன்றிருந்தது. எனவே போர் முயற்சியில் காங்கிரஸ் கலந்து கொள்ளவதில்லை என்று தீர்மானித்தது. அனைத்துக் காங்கிரஸ் அமைச்சர்களும் அக்டோபர் மாத இறுதிக்குள் பதவி விலகினார்கள். உடனே காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்த மாநிலங்களிலெல்லாம் கவர்னரின் ஆலோசகரை அரசு ஏற்படுத்தியது. அங்கெல்லாம் கவர்னரின் அடக்குமுறை ஆட்சி தங்குதடையின்றி செயல்படத் துவங்கியது. காங்கிரஸ் அரசாங்கத் தொடர்பை இழந்தது. இது முஸ்லீம் லீக்குக்கு பெரும் மகிழ்ச்சியை அளித்தது. பிரிட்டனின் போர் முயற்சிகளுக்கு அது முழு ஆதரவை அளிக்க முன் வந்தது. காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் பதவி விலகியதைக் கொண்டாடும் பொருட்டு 1939-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 22-ஆம் நாளை அக்கட்சி விடுதலை நாளாகவும், நன்றி கூறும் நாளாகவும் கொண்டாடி மகிழ்ந்தது.

லின்லித்தோவின் ஆகஸ்டு அறிவிப்பு

1940-ஆம் ஆண்டு மத்தியில் இங்கிலாந்து மிகவும் இக்கட்டான நிலையில் இருந்தது. போரில் பிரிட்டன் தொடர்ந்து தோல்விகளைச் சந்தித்தவாறு இருந்தது. டன்கர்க் தோல்வி அதன் மீது விழுந்த பேரிடி போன்றிருந்தது. எனவே போர் முயற்சியில் இந்தியர்களை பரிபூரண ஒத்துழைப்பு இங்கிலாந்துக்கு இன்றியமையாததாயிற்று. எனவே இந்தியர்களின் ஆதரவைப் பெறும் பொருட்டு 1940-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் 8-ஆம் நாள் அரசாங்கத்தின் கொள்கை பற்றி லின்லித்தோ அறிவித்தார். அதுவே 'ஆகஸ்டு அறிவிப்பு' என்ற அழைக்கப்படுகிறது. அந்த அறிவிப்பின்படி,

1. இந்தியாவுக்கு டொமினியன் தகுதியை வழங்குவதே பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் பிரதான நோக்கமாகும்.
  2. இந்தியர்களே அவர்களது அரசியல் அமைப்பு முறையை வகுத்துக் கொள்வதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்படுதல்.
  3. போர் முடிந்த உடனேயே அத்தகைய அரசியல் அமைப்பு வகுத்துக் கொள்வதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்படுதல்.
  4. புதிய அரசியல் அமைப்பு பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த் பகுதியாகச் செயல்படும்.
  5. அரசியல் அமைப்பு மாற்றம் செய்யும் போது சிறுபான்மையினரின் கருத்துக்களுக்கு முழு கவனம் செலுத்தப்படும்.
  6. இந்தியப் பிரதிநிதிகளுக்கு இடமளிக்கும் வகையில் வைசிராயின் ஆட்சிக்குழு விரிவுப்படுத்தப்படும்.
  7. இந்தியப் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு ஆலோசனைக் குழு அமைக்கப்படும்.
  8. ஒரு கட்சிக்கு அதிகார மாற்றம் செய்வதை அடுத்த பெரிய கட்சி ஆட்சேபிக்குமானால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் எந்தக் கட்சிக்கும் அதிகாரம் மாற்றம் செய்யாது.
  9. போர் முடிவுற்றதும் எவ்வளவு விரைவில் அமைக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் பல்வேறு இந்திய அரசியல் பிரிவினர்களங்கிய அரசியல் நிர்ணய சபை அமைக்கப்படும்.
- வெள்ளை அறிக்கையைவிட ஆகஸ்டு அறிவிப்புச் சிறந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. முதன்முறையாக இந்தியா பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த் நாடுகளுக்கு

இணையானது என்று அறிவிக்கப்பட்டது. இந்திய அரசியல் அமைப்பைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை இந்தியர்களுக்கே வழங்கப்படுவதாக உறுதியளிக்கப்பட்டது. போர் முடிந்த உடனேயே இந்தியாவுக்கு டொமினியன் தகுதி வழங்கப்படுவதற்கான உத்தரவாதம் கொடுக்கப்பட்டது. எனினும் ஆகஸ்டு அறிவிப்பு கீழ்க்கண்ட காரணங்களால் இந்தியத் தலைவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை.

1. போர் முடிந்த பின் இந்தியாவுக்கு டொமினியன் தகுதி வழங்குவதற்கான காலக்கெடு குறிப்பிடவில்லை.
2. அரசியல் அமைப்பைத் தீர்மானிப்பதற்காக அரசியல் அமைப்புச் சட்டமன்றம் அமைக்கப்படுமா அல்லது வட்டமேஜை மாநாடு கூட்டப்படுமா என்பது தெளிவுப்படுத்தப்படவில்லை.
3. புதிய அரசியல் அமைப்புத் திட்டம் இந்தியப் பாதுகாப்பு பற்றிய பொறுப்புகள், பொதுப்பணிகள் பற்றிய உரிமைகள் போன்றவற்றைப் பற்றியதாக இருந்ததேயன்றி முழுமையான சுயாட்சிக்கான அமைப்பாக இல்லை.
4. எந்த அரசியல் அமைப்பு மாற்றமும் முஸ்லீம் லீக்கின் சம்மதமின்றி செய்யப்படமாட்டாது என்ற லீக்கின் கோரிக்கையை அரசாங்கம் தெளிவில்லாமல் இருந்தது.
5. வைசிராய் ஆட்சிக்குழு விஸ்தரிப்பும் போர் ஆலோசனைக் குழு அமைப்பும் வெறும் கண்துடைப்பு முயற்சியாகவோ இருந்தது. எனவே காங்கிரஸ் இந்த ஆகஸ்ட் அறிக்கையை நிராகரித்தது.

முஸ்லீம் லீக்கின் இரு தேசக் கொள்கை

போரினால் பிரிட்டனுக்கு நெருக்கி நிலையை காங்கிரஸ் பயன்படுத்தியோ இல்லையோ முஸ்லீம் லீக் அதனை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டது. பஞ்சாப், சிந்து, வங்காளம் ஆகிய மாநிலங்களில் உள்ள முஸ்லீம் கூட்டு அமைச்சரவைகள் பிரிட்டிஷாரின் போர் கொள்கைக்கு குழு ஆதரவளித்தன. இதனால் முகமது ஜின்னா முஸ்லீம்கள் சார்பாகப் பேசும் உரிமை தானம் ஒருவருக்கே உண்டு என்ற சலுகைகளையும் உரிமையையும் பெற்றார். மேலும் உற்சாகமடைந்த அவர் தனது பாகிஸ்தான் கோரிக்கையை அதிகாரப்பூர்வமாக வெளியிட்டது. இந்தப் பிரிவினை கோரிக்கை கண்ணோட்டத்தில்தான் இந்திய அரசியல் பிரச்சனைகளை ஜின்னா அணுகினார். இதனால் பல சிக்கல்கள் தோன்றின.

பிரதம அமைச்சராக சர்ச்சில்

ஐரோப்பாவில் போரின்போக்கு பிரிட்டிஷாருக்கு பாதகமாக இருந்தது. ஹிட்லரின் மின்னல் வேகத் தாக்குதலுக்கு ஹாலந்து, பெல்ஜியம், டென்மார்க், பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகள் அனைத்தும் இலக்காயின. டன்கர்க் என்னுமிடத்தில் ஆங்கிலப்படைகள் படுதோல்வியைச் சந்தித்த பின் பதவி விலகினார். வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் பிரதமராகப் பொறுப்பேற்றார். அவர் போர் முயற்சிகளை உத்வேகத்துடன் தொடங்கினார். அவர் ஒரு ஏகாதிபத்தியவாதியாகச் செயல்பட்டவுடன் இந்தியாவிற்கு சுயாட்சி உரிமை கொடுக்க விரும்பவில்லை. எனவே தான் அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவருடன் சேர்ந்து வெளியிட்ட அட்லாண்டிக் சாசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சுயஆட்சி உரிமை இந்தியாவிற்குப் பொருத்தமானது என்று

தெளிவாக கூறிவிட்டார். தாம் பிரதமரானது பிரிட்டிஷ் பேரரசின் சிதைவிற்குத் தலைமை தாங்குவதற்கு அல்ல என்று அறிவித்தார்.

தனிநபர் சத்தியாகிரகம்

வைசிராய் லின்லித்தோ பிரபுவின் ஆகஸ்டு அறிவிப்பு காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு நம்பிக்கையைத் தரவில்லையென்றாலும், அவர்களுக்குப் போர் சூழ்நிலையில் போராட்டம் தொடங்க விருப்பமில்லை. பிரிட்டனின் அழிவில் நாங்கள் சுதந்திரம் பெற முயல மாட்டோம் எனக் காந்தியடிகள் அறிவித்தார். ஜவஹர்லால் நேரு இரண்டாம் உலகப் போரை மக்களாட்சி உரிமைக்கும் பாசிச ஆக்கிரமிப்புக்கும் இடையே நடைபெறும் போர் என்றே கருதினார். நியாயமான காரணத்திற்காகப் போரிலிறங்கி தொல்லைகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் பிரிட்டனை எதிர்த்துப் போராட்டம் தொடங்குவது கௌரவமாதல்ல என்று கருதப்பட்டது. எனினும் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற காரணத்திற்காக காங்கிரஸ் காந்தியை மற்றொரு போராட்டத்தைத் துவக்குவதென காந்தி தீர்மானித்தார். இந்தியாவின் எதிர்ப்பைத் தெரிவிப்பதற்காகவும் இந்தியர்களின் விடுதலை உணர்வை உலகுக்குக் காட்டவும் மேற்கொள்ளப்படும் அடையாளப் போராட்டமாகவே காந்தி தனிநபர் சத்தியாகிரகத்தை கருதினார். அதன்படி தனிநபர் அதிகாரிகளுக்கு விட்டு அரசின் போர் முயற்சிகளுக்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டும். தனிநபர் சத்தியாகிரகத்தை நடத்த முதன் முதல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் வினோபாவ பாவே ஆவார்.

தனிநபர் சத்தியாகிரகத்தின் செயல்பாடுகள்

1947-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 17-ஆம் நாள் வினோபா பாவே வர்தாவுக்குகருகேயுள்ள பெனார் என்ற கிராமத்தில் போர் எதிர்ப்புப் பிரசாரம் செய்து தனிநபர் சத்தியாகிரகத்தைத் துவங்கினார். இவர் கைது செய்யப்பட்டு மூன்று மாதம் சிறைத்தண்டனை பெற்றார். அடுத்து ஜவஹர்லால் நேரு சத்தியாகிரகத்தில் ஈடுபட்டு களத்தில் இறங்கினார். அவருக்கும் நான்காண்டுச் சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டது. பின்னர் வல்லபாய் பட்டேலும் சுபாஷ் சந்திர போசும் கைதானார்கள். எல்லா மாநிலங்களிலும் காங்கிரஸ் முன்னாள் அமைச்சர்கள் பராளுமன்ற செயலர்கள், முன்னாள் மத்திய மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆகியோரும் தனிநபர் சத்தியாகிரகத்தில் ஈடுபட்டு கைதாயினர். 1941-ஆம் ஆண்டு இறுதிக்குள் சுமார் 30,000 பேர் கைது செய்யப்பட்டனர்.

தனிநபர் சத்தியாகிரகம் பிரிட்டனின் போர் முயற்சியை ஒன்றும் பாதிக்கவில்லை. அதற்கு அமோகமான மக்கள் ஆதவும் கிடைக்கவில்லை. இந்திய விவகாரச் செயலர் ஏமெனி என்பவர் அப்போரட்டத்தை வருந்ததக்கது. அறிவுக்கொவ்வாதது என்று விமர்சித்தார். பி. ஆர். நந்தா என்பவர் அப்போரட்டத்தை போர்க்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வித்தையான பலவீனமான கிளர்ச்சி என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இருப்பினும் போர் முயற்சிகளுக்கெதிராகத் துவக்கப்பட்ட கிளர்ச்சி அல்ல தனிநபர் சத்தியாகிரகம் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இந்தியரின் சம்மதம் பெறாமல் இந்தியாவைப் போரில் ஈடுபடுத்தியதைக் கண்டிப்பதற்காகக் காந்தி துவங்கிய அடையாளப் போராட்டமே தனிநபர் சத்தியாகிரகம் ஆகும்.

வைசிராயின் தாராள நடவடிக்கைகள்

தனிநபர் சத்தியாகிரகம் விட்டுவிட்டு ஆமை வேகத்தில் நடைபெற்று கொண்டிருந்தாலும் வைசிராய் கீழ்க்கண்ட சில தாராள நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்.

1. வைசிராய் லின்லித்தோ பிரபு தமது நிர்வாக சபையில் புதிதாக ஐந்து இந்தியர்களை நியமித்து அதை விரிவுப்படுத்தினார்.
2. 1941-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 3-ஆம் நாள் கைது செய்யப்பட்ட சத்தியாகிரகிகள் அனைவரையும் விடுதலை செய்ய ஆணை பிறப்பித்தார்.
3. போர் ஆலோசனைக்குழு ஒன்று நிறுவப்பட்டது.

இரண்டாம் உலகப்போர் மிகவும் மோசமான விளைவுகளை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு வந்ததால் பர்தோலியில் கூடிய காங்கிரஸ் செயற்குழு தனிநபர் சத்தியாகிரகத்தை விலக்கிக் கொண்டதாக அறிவித்தது. காந்தியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி சத்தியாகிரகத் தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்த அவர் விடுவிக்கப்பட்டார்.

நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக மக்களைத் திரட்டும் பொறுப்பு ஜவஹர்லால் நேருவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. போர் முயற்சியில் காங்கிரஸ் பங்கேற்க முன்வந்தால் ஆங்கிலேய அரசு இந்தியர்களுக்கு உடனடியாக சில அரசியல் சலுகைகளை வழங்கத் தீர்மானித்தது. அதன் விளைவாக கிரிப்ஸ் தூதுக்குழு அமைக்கப்பட்டது.

கிரிபஸ் தூதுக்குழு

இந்திய அரசியல் நிலை குறித்து பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை விவாதித்தது. அதன் அடிப்படையில் கிரிபஸ் தூதுக்குழுவை இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதென 1942-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 23-ஆம் நாள் டில்லி வந்து சேர்ந்தார். இந்தப் பணிக்கு கிரிபஸைத் தேர்ந்தெடுத்து எல்லா வகையிலும் பொருத்தமாக இருந்தது. முறைகளில் கை தேர்ந்தவர். அண்மையில் மாஸ்கோ சென்று ரஷ்ய அரசுடன் ஓர் உடன்பாடு காண்பதில் வெற்றி கண்டார். இந்தியாவிற்கும் அவர் புதியவரல்ல. ஏற்கனவே இருமுறை இந்தியாவிற்கு வருகை புரிந்தவர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவர் நேருவின் நண்பர். எனவே இந்திய அரசியல் கட்சித் தலைவர்களுடன் கலந்துரையாடவும், இந்திய அரசு அமைப்பில் இந்தியர்கள் இடம் பெறச் செய்ய உரிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளவும் கிரிபஸ் இந்தியா வந்து சேர்ந்தார்.

கிரிபஸ் தூதுக்குழு அனுப்பப்படுவதற்கான காரணங்கள்

1. காங்கிரசின் எதிர்ப்பை சமாளிக்க

இரண்டாம் உலகப்போர் துவக்கியதிலிருந்தே பிரிட்டனின் போர் முயற்சிகளுக்கு காங்கிரஸ் எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வந்தது. தனிநபர் சத்தியாகிரகம் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டாலும் கூட இந்திய விடுதலைக்கு இங்கிலாந்து முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறது என்ற குற்றச்சாட்டு பரவலாகப் பேசப்பட்டது. சத்தியாகிரகிகள் அனைவரும் விடுதலை செய்த பின்னரும் கூட காந்தி தனது எதிர்ப்பை நிறுத்தவில்லை. போர் முயற்சிக்கு ஒத்துழைப்புக்குப் பரிசாகவும் கிரிபஸ் தூதுக்குழுவை அனுப்பி முஸ்லீம் லீக்கின் கோரிக்கையையும் கவனிக்க

வேண்டியது. பிரிட்டிஷ் அரசின் கடமையாயிற்று. இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

2. முஸ்லீம் லீக்கின் கோரிக்கையை கவனிக்க

முஸ்லீம் லீக் தன்னுடைய தனிப் பாகிஸ்தான் கோரிக்கையை தீவிரமாக வலியுறுத்தி வந்தது. முஸ்லீம்களின் சிறுபான்மை இனப் பிரச்சனையைத் தீர்க்காமல் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கொடுத்தால் முஸ்லீம்களின் நலன் பெரிதும் பாதிக்கப்படும் என்று லீக் அஞ்சியது. முஸ்லீம்களின் நலனைக் காக்க எந்தவித வழியையும் பின்பற்ற முஸ்லீம் லீக் தயங்காது என்று ஜின்னா அரசாங்கத்தை எச்சரித்தார். மேலும் 1940-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு அறிவிப்பிலிருந்து எந்த விதத்தில் விலகிச் சென்றாலும் அதை முஸ்லீம் லீக் முழு மூச்சுடன் எதிர்க்கும் என்றும் ஜின்னா எச்சரித்தார். எனவே கிரிப்ஸ் தூதுக்குழு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

3. லிபரல் கட்சியின் வேண்டுகோள்

இந்திய தேசிய லிபரல் பெடரேசன் என்ற அமைப்பு பிரிட்டிஷ் பிரதமர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தது. அது சாப்ரு திட்டம் என்று அழைக்கப்பட்டது. போர் முயற்சிக்கு இந்தியர்களின் பூரண ஒத்துழைப்புப் பெறுவதற்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தீர்க்கதரிசனத்தோடு கூடிய துணிகரமான முடிவை மேற்கொள்ள வேண்டுமென சாப்ரு திட்டம் சர்ச்சிலைக் கேட்டுக்கொண்டது. எனவே கிரிப்ஸ் தூதுக்குழு அமைக்கப்படுவதற்கு தேஜ் பகதூர் சாப்ரு, ஜெயகர் போன்ற செல்வாக்கு மிக்க லிபரல்களின் பங்கு கணிசமானது.

4. அட்லியின் வேண்டுகோள்

இரண்டாவது உலகப்போர் துவங்குவதற்கு முன்னரே கிளமெண்ட் அட்லி இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்பில் அடிப்படை மாற்றம் செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். லின்லித்தோ இந்தியாவைப் போரில் ஈடுபடுத்தியதைப் பெரிய தவறு எனக் கண்டித்தார். மேலும் அட்லி போர்க்கால அமைச்சரவைக்கு சமர்ப்பித்த நினைவூட்டும் அறிக்கையில் (Memorandum) லின்லித்தோ, ஏமெரி ஆகியோரின் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத அணுகுமுறையைக் குறை கூறியிருந்தனர். இந்தியத் தலைவர்களோடு மீண்டும் பேச்சு வார்த்தையைத் துவக்கித் தேக்க நிலையைப் போக்குமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார். ஒரு உயர்மட்ட அதிகாரியிடம் போதிய அதிகாரங்களைக் கொடுத்து இந்தியர்களுடன் ஒரு உடன்பாடு காணவேண்டுமென யோசனை கூறினார். டர்ஹாம் பிரபு கனடாவைப் பிரிட்டிஷ் பேரரசிடமிருந்து பிரித்து விடாமல் பாதுகாத்ததைப் போல இந்தியாவைப் பாதுகாக்க ஒருவர் வேண்டும் என்று அட்சி கூறினார். அந்த ஒருவராக அனுப்பப்பட்டவரே கிரிபஸ்.

5. போர்க்கால அமைச்சரவையில் கருத்து வேறுபாடு

பிரிட்டிஷ் போர்க்கால அமைச்சரவையில் டோரிகள், லிபரல்கள், தொழிற்கட்சியினர் இடம் பெற்றிருந்தனர். அரசாங்கத்தினர் போர்க் கொள்கையில் அவர்கள் கருத்து வேறுபாடு கொண்டிருந்தனர். அட்லி,பெதிக் லாரன்ஸ் பிரபு, எர்னாஸ்டு பெவின் போன்றோர் சர்ச்சில், ஏமெரி, லின்லித்தோ ஆகியோரின் இந்திய விவகார அணுகுமுறையைக் குறை கூறினர். அவர்கள் போர் முயற்சியில் இந்தியர்களின் முழு ஆதரவையும் பெற்று இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சிக்கலை

விரைவில் தீர்க்குமாறு சர்ச்சிலை வற்புறுத்தினர். அவர்களின் வற்புறுத்தலுக்கு பிரிட்டிஷ் பிரதமர் செவி சாய்க்க வேண்டியதாயிற்று.

6. பன்னாட்டு தலைவர்களின் ஆதரவு

சர்வதேசத் தலைவர்கள் இந்தியாவுக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். அவர்கள் நிர்பந்தங்கள் சர்ச்சிலின் பிடிவாதத்தை தளர்த்தின. 1942-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் சீனாவின் அதிபர் ஷியாங் கே ஷேக் இந்தியாவிற்கு வருகை புரிந்தார். அவர் இந்திய ஆட்சித் தலைவர்களை மட்டுமின்றி தேசியத் தலைவர்களான நேரு, ஆசாத், காந்தி ஆகியோரையும் சந்தித்தார். அதன்படி பிரிட்டிஷ் பிரதமருக்கும், அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவருக்கும் செய்தி அனுப்பினார். அதில் பிரிட்டிஷ் அரசு தனது இந்தியக் கொள்கையின் அடிப்படையில் மாறுதல்கள் செய்ய வேண்டியதின் அவசியத்தைக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இந்தியாவுக்கே உண்மையான அரசியல் அதிகாரத்தை உடனே வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆஸ்திரேலிய வெளிவிவகார அமைச்சர் டாக்டர். ஈவாட் பாராளுமன்றத்தில் பேசும்போது முழு அளவிலான போர் ஒத்துழைப்பு அளிப்பதற்கு ஏதுவாக இந்தியாவிற்கு சுய ஆட்சி அளிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்.

அமெரிக்க ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட் இந்திய சுயாட்சிக் கோரிக்கையை இங்கிலாந்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று சர்ச்சிலைக் கேட்டுக் கொண்டார். அவர் சர்ச்சிலுக்கு அனுப்பிய கேபிள் செய்தியில், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் அமைவதற்கு முன்பு 13 அமெரிக்க காலனிகளும் சேர்ந்து இணைப்பாட்சி ஏற்படுத்திக் கொண்டதைப் போன்ற ஒரு நிலையை இந்தியாவில் உருவாக்க வேண்டுமென்றுக் கேட்டுக் கொண்டார். அத்தகையதொரு ஏற்பாடு இந்தியரின்

மனக்கசப்பைக் குறைத்து பிரிட்டனுக்கு விசுவாசத்தை தேடித்தரும் என அவர் நம்பினார். எனவே இந்தியாவுக்குச் சாதகமான பன்னாட்டுத் தலைவர்களின் விருப்பத்துக்கு மாறாக சர்ச்சிலால் நடந்து கொள்ள முடியவில்லை.

7. உடனடி காரணம் - ஜப்பானின் வியத்தகு முன்னேற்றம்

அச்ச நாடுகளுள் ஒன்றான ஜப்பான் 1941-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 6-ம் நாள் நள்ளிரவில் எந்தவித முன்னறிவிப்புமின்றி பசிபிக்கில் உள்ள அமெரிக்க ராணுவதளமான போர் துறைமுகத்தை தாக்கி அழித்தது. அதனால் இரண்டாம் உலகப் போர் தூரக்கிழக்கு எனப்பட்ட கிழக்காசியாவிற்கும் பரவியது. அமெரிக்கா நேரடியாக போரில் இறங்கியது. விரைவில் ஜப்பான் வியத்தகு வெற்றிகளைப் பெற்று கிழக்காசியா முழுமையையும் தன் ஆதிகத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தது. சிங்கப்பூர், மலேயா, இந்தோனேசியா, அந்தமான், பர்மா ஆகிய இடங்களில் ஜப்பான் வியத்தகு வெற்றிகளைப் பெற்றது. ஜப்பானின் வெற்றி பிரிட்டன் மீது மக்களுக்கு இருந்த நம்பிக்கையை நலிவடையச் செய்தது. எதிரியின் தாக்குதலை சமாளிக்க மக்கள் ஆங்கிலேய அரசுக்குத் துணை நிற்பார்களா என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. ஜப்பான் கல்கத்தாவையும், சென்னையையும் ஒரே நேரத்தில் தாக்கக்கூடும் என்ற வதந்தி விரைவில் பரவியது. 1942-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 8-ஆம் நாள் ரங்கூன் வீழ்ந்தது. அடுத்த முன்றாவது நாளில் கிரிபஸ் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்படுவார் என்று சர்ச்சில் அறிவித்தார். எனவே ஜப்பானின் இந்திய ஆக்கிரமிப்பு அபாயம் குழு அனுப்பப்படுவதற்கு உடனடி காரணமாக இருந்தது.

கிரிப்சின் ஏற்பாடு (Crippis Proposals)

கிரிப்சு இந்தியாவுக்கு வரும்போதே பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவைத் திட்டம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார். அதை இரகசியமாக வைத்திருந்து மார்ச் மாதம் 30-ஆம் நாள் வெளியிட்டார். அதில் காணப்பட்ட கொள்கை முடிவுகள் கிரிப்சு ஏற்பாடுகள் அதாவது இங்கிலாந்திலிருந்து கிரிப்சு கொண்டு வந்த அமைச்சரவைக் கொள்கை விளக்கங்கள் ஆகும்.

1. போர் முடிந்த உடனேயே இந்திய அரசியல் சட்டத்தை வரைவதற்கான அரசியல் அமைப்புச் சட்டமன்றம் (Constituent Assembly) ஏற்படுத்தப்படும்.
2. இந்தியாவுக்கு பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்தில் இருந்து பிரிந்து போகக்கூடிய அதிகாரத்தோடு கூடிய டொமினியன் தகுதி வழங்கப்படும்.
3. அரசியல் அமைப்பு அவையில் சுதேச மன்னர்களின் பிரதிநிதிகளும் பங்கு பெறலாம்.
4. புதிய அரசியல் சட்டத்தினை ஏற்று இணையாகவும், ஏற்க மறுத்து தனியாட்சி நடத்திடவும் மன்னர்கள் அனுமதிக்கப்படுவர்.
5. சிறுபான்மையினர் நலன்கள் பாதுகாக்கப்படும்.
6. மாநிலச் சட்டமன்றங்களே அரசியல் அமைப்பு அவையின் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்.
7. மக்கள் தொகையின் அடிப்படையில் மன்னர்களின் பிரதிநிதிகள் இடம் பெறுவர்.
8. போர் முடியும் வரை இந்தியப் பாதுகாப்பு இங்கிலாந்தின் பொறுப்பில் இருக்கும் போரில் வெற்றி காண இந்திய மக்கள் எல்லா வகையான உதவிகளையும் அளிக்க வேண்டும்.

மேற்கண்ட கிரிபஸ் ஏற்பாடுகள் இந்தியத் தலைவர்கள் அனைவருக்கும் அளிக்கப்பட்டன. கிரிபஸ் கொண்டு வந்த ஏற்பாட்டின்படி அரசப்பிரதிநிதியின் நிர்வாக சபை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் இந்தியர்களாகவே இருப்பர். போர் முடியும் வரை இது ஓர் இடைக்கால ஏற்பாடாகவே இருக்கும். பாதுகாப்புத் துறையைத் தவிர ஏனைய துறைகள் அனைத்தும் இந்தியர்களிடமே இருக்கும். போர் அமைச்சகத்தில் இந்தியர் ஒருவர் இடம் பெறுவர்.

கருத்து வேறுபாடுகள்

கிரிபஸ் திட்டம் புதுமையான சீர்திருத்தங்கள் எதையும் அளிக்கவில்லை. நிர்வாக சபை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் இந்தியர்களாகவே இருப்பர் என்ற நிலையை லின் லித்தோ ஏற்க மறுத்தார். அவர் தனது அதிகாரம் குறித்து லின் லித்தோ பிரபு மேற்கொண்ட நிலையை பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை ஏற்றது நிர்வாக சபை பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவையைப் போன்று இயங்கும் என்ற கிரிபஸ் நிலையை ஏற்க மறுத்தது. சர்ச்சிலின் நெகிழ்ச்சியில்லாக் கொள்கையை அமெரிக்க ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட் ஆதரிக்க மறுத்தார். இந்தியாவுக்கு தன்னாட்சி உரிமை அளித்திட இங்கிலாந்து மறுப்பதை அமெரிக்கர்கள் ஆதரிக்கவில்லை. மேலும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு கீழ்க்கண்ட கருத்துக்கள் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதவைகளாக இருந்தன.

1. அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு மாநிலப் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அனுப்பப்படும் போது சுதேச அரசுகளின் பிரதிநிதிகள் நியமிக்கப்படுவது.
2. அரசுகளும் மாநிலங்களும் இந்திய ஐக்கியத்தில் இருந்து விரும்பினால் பிரிந்து தனி அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் உரிமை.

3. நாட்டைப் பாதுகாக்கும் உரிமை இந்தியர்களிடம் ஒப்படைக்கப் படாமை.
4. ஊடனடியாக மத்தியில் தேசிய அரசு நிறுவ வழிவகை செய்யப்படாமை.

முஸ்லீம் லீக் கட்சி தனது ஒரே லட்சியமான பாகிஸ்தான் பற்றி கிரிபஸ் ஏற்பாட்டில் எதுவும் இல்லை என்று வருத்தம் தெரிவித்தது. மேலும் முஸ்லீம்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் இல்லை. வகுப்புவாரி முறையில் தேர்தல் நடைபெறும் என்று அறிவிக்கவில்லை. எனவே முஸ்லீம் லீக்கும் கிரிபஸ் உடன்பாட்டை நிராகரித்தது. இந்நிலையில் எல்லா வகையிலும் ஒரு உடன்பாடு காண்பது முடியாது எனக் கண்ட கிரிபஸ் தனது தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு 1942-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 12-ம் நாள் இந்தியாவை விட்டு புறப்பட்டுச் சென்றார். கிரிபஸ் தூதுக்குழு தோல்வியுற்றது என அறிந்ததும் வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் தனது அமைச்சக அறையில் ஆனந்த நடனம் ஆடினார். கிரிபஸ் தூதுக்குழு அனுப்பப்பட்டது. பிறநாட்டுத் தலைவர்களை ஏமாற்ற சர்ச்சில் நடத்திய ராஜதந்திர நாடகம் என்று கருதப்பட்டது.

மதிப்பீடு

கிரிபஸ் தூதுக்குழுவின் ஏற்பாடுகளை எல்லோருமே எதிர்த்தனர். கிரிபஸ் காங்கிரசோடு மட்டும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியது எனக் கூறி முஸ்லீம் லீக் அதனை நிராகரித்தது. கிரிபஸ் ஏற்பாடுகள் இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்கும், பாதுகாப்பும் எதிரானவை எனக்கூறி இந்திய லிபரல்கள் ஏற்க மறுத்தனர். கிரிபஸ் திட்டம் மறைமுகமாகப் பாகிஸ்தான் பிரிவினையை ஆதரிக்கிறது என்று எண்ணிய இந்து மகா சபையினர் அதை எதிர்த்தனர். பஞ்சாபில் பெரும்பான்மையாக உள்ள

முஸ்லீம்கள் தனியாகப் பிரிந்தால் தங்களுக்கு பாதகம் மேற்படும் என்று பயந்த சீக்கியர்கள் அத்திட்டத்திற்காக ஆதரவளிக்கவில்லை. தங்களுக்குப் போதிய பாதுகாப்பு தரவில்லை எனக் கூறி தாழ்த்தப்பட்டோர் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். இந்தியர்கள் கேட்டது ரொக்கம், கிரிபஸ் அளிக்க முன் வந்தது கடன் பத்திரம், கிரிபஸ் திட்டத்தை காந்தி விரைந்து மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு வங்கியின் ஒரு பின் தேதியிட்டு வழங்கிய காசோலை என வர்ணித்தார்.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம்

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் உச்சகட்டம் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கமாகும். அதுவே இந்திய விடுதலைக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட இறுதிப் போராட்டமாகும். முந்திய இயக்கங்களெல்லாம் குறிப்பிட்ட திட்டங்களின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்டவை. ஆனால் ஆகஸ்ட் போராட்டம் வெகு ஜன எழுச்சியாகும். பகிரங்கக் கிளர்ச்சியாகும் அரசாங்கத்தை வன்முறையில் கவிழ்க்கும் முயற்சியாகும். இதில் படித்தோர், பாமரர், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், மாணவர்கள், கைவினைஞர்கள், பெண்கள் ஆகிய சமுதாயத்தின் அனைத்துப் பகுதியினரும் கலந்துக் கொண்டனர். 1857-ஆம் ஆண்டு பெரும் புரட்சிக்காகப் பின் மேற்கொள்ளப்பட்ட மாபெரும் கொந்தளிப்பே வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கமாகும்.

புதிய போராட்டம்

ரௌலட் சத்தியாகிரகம் 1919, ஒத்துழையாமை இயக்கம் 1920 -21, சட்ட மறுப்பு இயக்கம் 1930 – 34, தனிநபர் சத்தியாகிரகம் 1940 ஆகியவை இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் நினைவு கூறத்தக்க முக்கிய நிகழ்ச்சிகளாகும்.

அவையாவும் பிரிட்டிஷ் இந்திய ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட அகிம்சைப் போராட்டங்களாகும். தோல்வியுற்றதைப் போல தோன்றினாலும் அவை மக்களை இந்திய விடுதலைக்கான இறுதிப் போராட்டத்துக்குத் தயார் செய்த ஒத்திகைகளாகும். இரண்டாவது உலகப்போர் முடிந்த உடனேயே இந்தியாவுக்கு டொமினியன் தகுதியை வழங்கி விடுவோமென்று கிரிப்ஸ் தூதுக்குழு வாக்குறுதியாகவே இருந்தது.

மேலும் கிரிப்ஸ் திடீரென இந்தியாவை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் நோக்கத்தில் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியதோடு இந்தியத் தலைவர்களையும் நட்டாற்றில் விட்டது போலாயிற்று. மேலும் ஜப்பான் எந்த நேரத்திலும் இந்தியாவின் மீது படையெடுக்கக் கூடிய அபாயம் இருந்தது. அப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவைக் காப்பாற்றுமா என்பதற்கு எந்தவித உத்திரவாதமும் இல்லை. ஆங்கிலேயர் அகன்றால் ஜப்பான் இந்தியாவைத் தாக்குவதற்கு யாதொரு முகாந்திரமும் இருக்காது. எனவே தான் காந்தியின் தலைமையில் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் என்ற புதிய போராட்டம் துவக்கப்பட்டது.

புதிய இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்குக் காரணங்கள்

1. கிரிப்ஸ் தூதுக்குழுவின் தோல்வி

கிரிப்ஸ் தூதுக்குழுவினர் தோல்வியால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தின் விளைவே வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கமாகும். கிரிப்ஸ் இந்தியாவிற்கு வந்த போது இந்தியத் தலைவர்களிடையே ஏற்பட்ட நம்பிக்கை அவர் திருப்பிச் சென்ற உடன் அவநம்பிக்கையாக மாறியது. சர்ச்சில், ஏமெரி, லின் லித்தோ ஆகியோர் கிரிப்சை

திருப்திபடுத்துவதற்காக அனுப்பப்பட்டதேயன்றி, இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்புப் பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்காக அல்ல. பிரிட்டனின் அரசியல் சதுரங்க விளையாட்டால் சலித்துப் போன காங்கிரஸ் தலைவர்கள் மற்றும் ஒரு புதிய போராட்டத்திற்கு தயராயினர்.

2. பிரிட்டனின் பிடிவாதம்

கிரிபஸ் தூதுக்குழுவின் தோல்வியை அடுத்து பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்தியத் தலைவர்களுக்குத் திருப்தியளிக்கக் கூடிய தீர்வை வழங்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் அப்படி எதுவும் நிகழவில்லை. மாறாக இந்திய விவகாரச் செயலாளர் ஏமரி இனி இந்தியர் பின்னால் ஓட முடியாது என்று கூறி இறுமாப்புக் பேச்சு இந்தியத் தலைவர்களை ஆத்திரமடையச் செய்தது. இந்தியர் ஒரு நாடாக இல்லாமையால் யாரிடம் அதிகாரத்தைக் கொடுப்பதென்று தெரியவில்லை என்ற பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் நிலை காங்கிரஸ் தலைவர்களின் கோபத்தைக் கிளறிவிட்டது. எனவே பிரிட்டனின் பிடிவாதம் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திரியை தூண்டிவிட்டது போலாயிற்று.

3. இனப்பாகுபாடு

ஐப்பானிய ஆக்கிரமிப்பின் விளைவாக பினாங்கு, சிங்கப்பூர், மலேசியா, பர்மா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து பல்லாயிரக்கணக்கான இந்தியர்கள் அகதிகளாக இந்தியா திரும்பினர். அதே போன்று ஆங்கிலேயர்களும் அரக்கான் மலைகள் மற்றும் வடகிழக்குப் பகுதிக் காட்டு வழியே வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் தப்பிச் செல்வதற்கு இரண்டு வழிகள் மட்டுமே இருந்தன. ஆபத்துக் குறைந்த பாதுகாப்பான வழி ஆங்கிலேயருக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. ஆபத்து மிக்க பாதுகாப்பற்ற

வழி இந்திய அகதிகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டது. எனவே இந்தியா திரும்பும் இந்திய அகதிகள் பலர் விரோதிகளின் தாக்குதலுக்கும், பசி பட்டினிக்கும் வியாதிகளுக்கும் பலியாயினர். இந்திய வீரர்கள் ஆங்கிலேயர்களுடன் இணைந்து போரிட்ட போதிலும் கூட இனப்பாகுபாடு காட்டப்பட்டது. ஆங்கிலேய அரசு அகதிகளிடையே இனப்பாகுபாடு காட்டியதை அறிந்த காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கொதித்தெழுந்து அடுத்தக் கட்டப் போராட்டத்திற்குத் தயாராயினர்.

4. ஜப்பான் படையெடுப்பு பற்றிய பயம்

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் ஜப்பான் வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்றது. பிணாங்கு, சிங்கப்பூர், மலேயா, பர்மா ஆகியவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஜப்பானின் தாக்குதலுக்கு இறையாயின. அவற்றைக் காப்பாற்ற முடியாத இங்கிலாந்து அந்நாடுகளை கழுவி விட்டு வெளியேறியது. பர்மா வரை வந்த ஜப்பானிய இராணுவம் இந்தியாவிற்குள் நுழைவதற்கான அபாயம் இருந்தது. கல்கத்தா, விசாகப்பட்டினம், சென்னை ஆகியத் துறைமுகங்கள் ஜப்பானிய விமானத் தாக்குதலுக்கு இலக்காகலாம் எனக் கருதப்பட்டது. இதனால் மக்கள் பீதியடைந்து கிழக்குக் கடற்கரையோரம் பகுதியிலிருந்து வேறு இடங்களுக்கு ஓடினர். இந்தியாவை பிரிட்டன் காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கை இல்லாத நிலை ஏற்பட்டது. இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையை சமாளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இந்தியத் தலைவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. எனவே ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர். ஜப்பான் இந்தியாவைத் தாக்கத் துணியாது என்று காந்தி நம்பினார்.

5. இந்தியாவில் ஜப்பானுக்கு ஆதரவு தரும் நிலை

ஜப்பான் பர்மாவின் எல்லையில் நின்று கொண்டு இந்தியாவின் கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தது. எந்நேரத்திலும் இந்தியாவைத் தாக்கலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. அப்போது சுபாஷ் சந்திர போஸ் பெர்லினில் இருந்தார். அங்கிருந்து கொண்டு வானொலி மூலம் பிரிட்டனுக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுமாறு இந்தியர்களைத் தூண்டினார். கிடைத்தற்கரிய இந்த சந்தர்ப்பத்தைக் பயன்படுத்தி ஆங்கிலேயரை வெளியேற்ற போஸ் எண்ணங் கொண்டார். விரோதிக் கேற்பட்ட நெருக்கடியை இந்தியாவுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்வதில் உறுதியாக இருந்தார். ஜப்பானோடு ஒத்துழைக்குமாறு இந்தியர்களிடையே ஜப்பானிய ஆதரவு எண்ணத்தை உருவாக்கின. ஜப்பானிய வெற்றி கண்டு மக்கள் மகிழ்ந்தனர். இது காங்கிரஸ் தலைவர்களிடையே அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை விட ஜப்பானிய ஏகாதிபத்தியம் கொடுமையானது எனக் கருதிய அவர்கள் இந்தியாவை ஜப்பானிய ஆதிக்கத்தில் விட்டுவிடக் கூடாது என்று எண்ணினார். எனவே தான் காந்தி இந்தியாவை ஜப்பானுக்கு விட்டுவிடாதே. இந்தியர்களிடமே முறைப்படி விட்டுச் செல் என்று பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

6. காங்கிரசின் இக்கட்டான நிலை

ஒரு பக்கம் ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பு அபாயம், மறுபக்கம் பிரிட்டனின் இயலாமை, இதனால் காங்கிரசுக்கு ஒரு தீர்க்கமான திட்ட வட்டமான முடிவெடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஆனால் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் ஒருமித்த முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. சிலர் ஜப்பான் இந்தியா மீது படையெடுத்து வந்து

இந்தியாவை பிரிட்டனின் விடுவிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். போர் எப்படி முடியும் என்று கணிக்க முடியாத நிலையில் எப்பக்கம் சாயவ்தென்று திகைத்து நின்றனர் பலர் மற்றும் பலர் இரு ஏகாதிபத்தியங்களையும் எதிர்க்க வேண்டும் என்றனர். சுபாஷ் சந்திரபோஸ் ஜப்பானுக்கு ஆதரவாக இருந்தார். ஜவஹர்லால் நேரு பிரிட்டனுடன் சமரச பேச்சு துவங்குவதை விரும்பினார். ராஜாஜி தேசிய அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்துவதை வலியுறுத்தினார். இப்படி காங்கிரசின் ஒரு இக்கட்டான நிலையில் காந்தியின் முடிவை எல்லோரும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தனர். காந்தி ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வந்தார். உடனே வெள்ளையர்களை வெளியேற்றினால் ஜப்பான் இந்தியாவைத் தாக்காது என்று எண்ணினார். எனவே தான் வெள்ளையனே வெளியேறு இக்கத்தை ஆரம்பித்தார்.

7. இந்தியாவை விட்டு வெளியேறு தீர்மானம்

ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற வேண்டி அவசியத்தைப் பற்றி காந்தி அரிஜன பத்திரிக்கையில் தொடர்ந்து எழுதினார். இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கும், நேச நாடுகளின் வெற்றிக்கும் ஒரே வழி பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறுவதுதான் என்று வலியுறுத்தினார். எனவே 1942-ஆம் ஆண்டு ஜூலை திங்கள் 14-ஆம் நாள் வார்தாவில் கூடிய காங்கிரஸ் செயற்குழு காந்தியின் கருத்திற்கு ஒரு தீர்மான வடிவம் கொடுத்தது. வெள்ளையனே வெளியேறு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அத்தீர்மானத்தை ஆகஸ்டு 7, 8 தேதிகளில் பம்பாயில் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி அங்கீகரித்தது. அக்கூட்டத்தில் கலந்துக் கொண்ட காந்தி போர் முழக்கம் செய்தார். நான் உங்களுக்கு ஒரு சிறிய மந்திரத்தை சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். 'செய் அல்லது

செத்து மடி' என்பதே அந்த மந்திரமாகும். ஒன்று நாம் இந்தியாவை விட்டு விடுவிக்க வேண்டும் அல்லது நம் 'முயற்சியில் உயிர் துறக்க வேண்டும்' மீண்டும் அடிமை நிலை நீடிப்பதைப் பார்ப்பதற்கு நாம் உயிர் வாழக் கூடாது.

இயக்கத்தின் ஆரம்பம்

இந்தியாவை விட்டு வெளியேறு என ஆங்கிலேயரைக் கோரும் இயக்கம் அமைதியாகவே வன்முறை ஏதுமின்றி நடக்கும் என காந்தி அறிவித்தார். ஆனால் வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பு அபாயத்தில் சிக்கியிருக்கும் பிரிட்டிஷ் அரசு உள்நாட்டில் இத்தகைய எதிர்ப்பு இயக்கத்தை முறியடிக்க உடனே செய்யப்பட்டது. அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி கூட்டம் பம்பாயில் 1942-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 8-ஆம் நாள் இரவு 10 மணிக்கு முடிவுற்றது. மறுநாள் பொழுது புலர்வதற்கு முன்னரே காந்தி, நேரு, ஆசாத் உட்பட செயற்குழு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் எங்கு காவலில் வைக்கப்பட்டனர் என்பது நீண்ட காலத்துக்கு வெளி உலகிற்கு தகவல் இல்லாமலிருந்தது. ஒரு வார காலத்திற்கு கிராம காங்கிரஸ் குழு தலைவர் முதல் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டனர். அரசு பல அதிரடி நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது.

1. அகில இந்திய காங்கிரஸ் குழு மற்றும் மாநிலக் குழுக்களும் சட்ட விரோத நிறுவனங்கள் என அறிவிக்கப்பட்டன.
2. அலகாபாத்தில் உள்ள காங்கிரஸ் தலைமையகம் அரசினால் கைப்பற்றப்பட்டது. அதன் நிதி பறிமுதல் செய்யப்பட்டது.
3. செய்தித்தாள்கள் மீது கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. காந்தியின் அரிஜன் செய்திதாள் போன்றவை வெளிவர இயலவில்லை.

4. கடைகள், ஓட்டல்கள் ஆகியவை மூடுவது தடை செய்யப்பட்டது.

5. சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்ட மாநில அரசாங்களுக்கு முழு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

மேற்கண்ட மின்னல் வேக அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளால் அரசாங்கம் இவ்வியக்கத்தை மூளையிலேயே கிள்ளி விடுவதென்று முடிவு செய்தது. மேலும் அரசு தன் நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்தி பெரியதொரு அறிக்கையை வெளியிட்டது. காங்கிரசின் போராட்டம் சட்டம் ஒழுங்கை கெடுக்கும். செய்தித் தொடர்புகளைப் பாதிக்கும். வேலை நிறுத்தத்தைத் தூண்டும். விசுவாச ஊழியங்களைத் தடுக்கும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. அரசு அடக்குமுறைகளை ஈவிரக்கமின்றி அதிகரித்த போது மக்கள் வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபட்டதால் பயங்கர ஆகஸ்டு புரட்சி வெடித்தது.

ஆகஸ்டு புரட்சி

விடுதலை இயக்கத் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டதை வெளிநாட்டு வானொலி மூலமாகவும், ஆங்காங்குள்ள அதிகாரிகள் வழியாகவும் கேள்விப்பட்ட மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். தலைவர்களின்றி தக்கத் திட்டமின்றி போதிய முன்னேற்பாடு செய்யாமல் மக்கள் தன்னிச்சையாக கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். மக்கள் தாங்கள் விரும்பியவாறு தங்களுக்குத் தெரிந்த முறைகளையெல்லாம் கையாளத் தொடங்கினர். காங்கிரஸ் ஊழியர்கள் பொதுக்கூட்டங்களைக் கூட்டி அரசாங்கத்தின் செயலைக் கண்டித்தனர். வியாபாரிகள் கடையடைப்புச் செய்தார்கள். தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். மாணவர்கள் கல்விக் கூடங்களைப் புறக்கணித்தனர். விவசாயத்தில் வரி கொடா கிளர்ச்சியைத்

துவக்கினார்கள். பல அரசாங்க ஊழியர்கள் பதவிகளைத் துறந்தனர். ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், அர்த்தால்கள் நடைபெற்றன. கள்ளுக்கடைகள், சாராயக்கடைகள், கஞ்சாக் கடைகள், ஜவுளிக் கடைகள், துணைப் பதிவாளர் அலுவலகங்கள், காவல் நிலையங்கள், மாஜிஸ்ட்ரேட், டிவிஷனல் அலுவலகங்கள், முன்சீப் கோர்ட்டுகள் ஆகியவை மறியல் செய்யப்பட்டன. கடலோரப் பகுதிகளில் உப்பு வரிச் சட்டம் மீறப்பட்டது. நீதிமன்றங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு மக்கள் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்த போது இயக்கத்தை அழித்திட அரசு போராட்டம் நடத்தியவர்கள் மீது அடிதடி துப்பாக்கிச்சூடு போன்ற அடக்குமுறை ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தியது. இதனால் ஆத்திரம் அடைந்த இயக்கத்தினர் வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபடலாயினர். இந்தியா முழுவதும் வன்முறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது.

இயக்கத்தினரின் வன்முறை

இயக்கத்தினரின் தாங்கள் விரும்பியவாறெல்லாம் இயங்கலாயினர். புகைவண்டிப் பாதைகள் பெயர்க்கப்பட்டன. தந்தி, டெலிபோன் கம்பிகள் உடைக்கப்பட்டன. காவல் நிலையங்கள் தாக்கப்பட்டுக் கொள்கையிடப்பட்டன. தென்னை, பனைமரங்களை வெட்டிச் சாய்த்தனர். பாலங்கள் தகர்க்கப்பட்டன. ஜமீன்தாரிகள், இமாம்தாரிகளின் தானியக் களஞ்சியங்கள் சூறையாடப்பட்டன. தடை உத்தரவுகள் தாராளமாக மீறப்பட்டன. புகை வண்டிகள் கவிழ்க்கப்பட்டன. புகைவண்டி நிலையங்கள் தாக்கப்பட்டன. தபால் பெட்டிக்குள் கந்தகம் போடப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் பேரரசின் சிலைகள், வண்டிகள், நினைவுச் சின்னங்கள் போன்றவை உடைக்கப்பட்டன. கிராம அதிகாரிகள் ஆசிரியர்கள் ஆகியோர்

வேலையை விடும்படி நிர்வகிக்கப்பட்டார்கள். போலீசார் பயன்படுத்திய வாகனங்கள் கொளுத்தப்பட்டன. சில இடங்களில் போட்டி அரசு நிறுவி நிர்வாகப் பணிகள் மேற்கொண்டனர். நாளுக்கு நாள் அழிவு வேலைகளும் கொரில்லாத் தாக்குதல்களும் அதிகரிக்கத்தக்க வண்ணமிருந்தன. தமிழ்நாட்டிலும் வன்முறை நிகழ்ச்சிகளும் அடக்குமுறையும் நடைபெற்றன.

அரசின் கடுமையான அடக்குமுறை

விரைவாகப் பரவிய போராட்டத்தை அடக்க அரசாங்கம் கொடுமான அடக்கு முறையைக் கையாண்டது. 601 இடங்களில் இராணுவம் நடவடிக்கையில் இறங்கி மக்களைச் சுட்டுப் பொசுக்கியது. கல்கத்தா, சிட்டகாங் ஆகிய இடங்களில் ஆகாய விமானம் மூலம் குண்டு வீசி தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. அரசு பத்தாயிரத்துக்கு மேல் இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. சுமார் 26,000 பேர் தண்டிக்கப்பட்டனர். 18,000 பேர் விசாரணையின்றி சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். நூற்றுக்கணக்கான கிராமங்கள் போலீசாரால் தாக்கப்பட்டு சூறையாடப்பட்டன. பெண்கள் மானபங்கப்படுத்தப்பட்டனர். தொண்டர்களின் கழுத்துகளில் செருப்புகளையும் துடைப்பக் கட்டைகளையும் மாலைகளாகப் போட்டனர். வாய்களில் செருப்பைக் கல்விக்கொள்ளும்படி முஸ்லீம்களை செய்தனர். நகக் கண்களில் ஊசிகள் ஏற்றி சித்தரவதை செய்தனர். கால்களில் லாடங்கள் அடித்தனர். தலைகளை மொட்டையடித்தனர். இவ்வாறு ஈவு இரக்கமின்றி தேசியத் தொண்டர்கள் கொடுமைக்கு ஆளாயினர். இதனால் மாதங்களில் அரசு ஆகஸ்டு புரட்சியை அடக்கி ஒடுக்கி விட்டது.

இயக்கத்தின் வீழ்ச்சி

ஆகஸ்டு புரட்சி நாடெங்கிலும் நடைபெற்ற போதிலும் அது எதிர்பார்த்த வெற்றியினை அளிக்கவில்லை. வெள்ளையன் வெளியேறவில்லை. வெளியேற்றப்படவுமில்லை. முந்தைய போராட்டங்களைப் போலவே இப்போரட்டமும் சாத்வீகமான முறையில் இருக்க வேண்டுமென்று காந்தி விரும்பினார். ஆனால் அது வன்முறைக் கிளர்ச்சியாயிற்று. இறுதியில் கடுமையான அடக்குமுறையால் இயக்கம் தோல்வி அடைந்தது.

1. இயக்கத் தலைவர்கள் அனைவரும் பம்பாய் காங்கிரஸ் கூட்டம் முடிந்த மறுநாளே கைது செய்யப்பட்டு விட்டனர். எனவே இயக்கத்திற்குத் தலைமையும் வழிகாட்டுதலும் இல்லாது போயிற்று.
2. போராட்டக்காரர்களுக்குத் தெளிவானத் திட்டம் எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. திட்டம் இல்லாத கிளர்ச்சி சுக்கான் இல்லாத படகு போலாயிற்று. நேரு கொடுத்த திட்டங்கள் ஐக்கிய மகாணத்துக்கு மட்டுமே பொருந்துவதாக இருந்தது. போராட்டத்திற்கு திட்டம் ஒன்றை கொடுப்பதற்கு முன்பாகவே காந்தி கைது செய்யப்பட்டுவிட்டார்.
3. போராட்டத்தை நடத்த ஒரு மையக் கட்டுப்பாடு இல்லை. எனவே ஒவ்வொரு மாநிலமும் அதை தன் போக்கில் நடத்தியது. அமைப்பாளர்களிடையே ஒருங்கிணைப்பு இல்லாமையால் ஒரு பகுதியில் நடப்பது மறுபகுதிக்குத் தெரியாமல் போயிற்று. இதனால் இயக்கம் வலுக்குன்றியது.
4. போராட்டக்காரர்களிடையே செய்திப் போக்குவரத்துத் தொடர்பு இல்லாது போயிற்று. கிராமங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் இரகசியமாகச் செய்திகளை

அனுப்ப முடியவில்லை. வானொலி போராட்டச் செய்திகளை ஒளிபரப்பவில்லை. எனவே இயக்கம் விறுவிறுப்பாக செயல்படவில்லை.

5. அது ஒரு தேசிய இயக்கமாகக் கருதப்படவில்லை. வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் காங்கிரசின் இயக்கமாகவே கருதப்பட்டது. அவ்வியக்கம் பிரிட்டிஷ் இந்தியா, முஸ்லீம், இந்தியா, பாகிஸ்தான் திட்டம் கலந்துக் கொள்ள வேண்டாமெனக் கேட்டுக்கொண்டார். மேலும் இந்த மகாசபை அப்போராட்டத்தில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. ரஷ்யா நேச நாடுகள் பக்கம் சேர்ந்தால் இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுகள் அரசுக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். போராட்டத்தில் அக்கரை காட்டவில்லை. எனவே ஆகஸ்ட் புரட்சிக்கு அனைத்து அமைப்புகளின் ஆதரவும் கிடைக்கவில்லை.

6. போரின் கெடுபிடிகளுக்குள்ளான பிரிட்டன் இந்தியாவுடன் சமரசத்துக்கு வரும் என்றும், அஹிம்சை முறையில் மேற்கொள்ளப்படும் கிளர்ச்சியை அரசாங்கம் பொறுத்துக் கொண்டு அதைத் துவக்கத்திலே அடக்காதென்றும் காந்தி நம்பினார். ஆனால் அந்த நம்பிக்கை தவறாகப் போயின. காந்தி எதிர்பார்த்தவாறு எதுவும் நடக்கவில்லை.

7. அரசாங்க ஊழியர்களும், போலீசும், இராணுவத்தினரும் அரசாங்கத்துக்கு விசுவாசமாகவே இருந்தனர். போலீசும், இராணுவமும் முனைந்து நின்று போராட்டத்தை அடக்கின.

8. அரசாங்கத்தின் அரக்கத்தனமான அடக்குமுறைக்கு முன்னால் தலைமையும், போதிய திட்டமும் இல்லாது துவக்கப்பட்ட வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் வீழ்ச்சியுற்றது.

இயக்கத்தின் பயன்கள்

ஆகஸ்டு புரட்சி தோல்வியுற்றாலும் அதனால் பல பயன்களும் கிடைத்தது.

1. அஹிம்சை முறை பயனளிக்காது போயின. வன்முறையினையும் இந்தியர்கள் பயன்படுத்த தவறமாட்டார்கள் என்பதை அவ்வியக்கம் வெளிப்படுத்தியது.
2. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை இந்தியர்கள் முழுமையாக விரும்பவில்லை என்பதை தெளிவுபடுத்தியது.
3. அமைதியான வழியில் அரசு நிர்வாகம் மாற்றப்படவில்லையானால் புரட்சி ஏற்படக்கூடும் என்ற உண்மை தெரியவந்தது.
4. இது காறும் இல்லாத அளவுக்கு இதய சேயம் வெளிப்படையாக உலகுக்கு உணர்த்தப்பட்டது.
5. லீக் தவிர ஏனைய கட்சிகள் அனைத்தும் ஒன்று சேர வாய்ப்பு அளித்தது.
6. ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்க மக்கள் ஆயத்தமாகி விட்டனர் என்பதை நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் சுட்டிக் காட்டின.
7. அரசு மாற்றத்திற்கு உரிய நடவடிக்கைகளை ஆங்கிலேயர் மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்தியது.
8. முஸ்லீம்கள் தனிநாடு பெறுவது தவிர்க்க இயலாது என்பதை வெளிப்படுத்தியது.
9. போரட்டத் தலைவர்கள் மக்களின் இதயங்களில் இடம் பெற்றுவிட்டனர் என்பதை இவ்வியக்கத்தின் செயல்பாடுகள் வெளிப்படுத்தின.

திறனாய்வு

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் உச்சக் கட்டமே வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கமாகும். அதுவே இந்திய விடுதலைக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட இறுதிப் போராட்டமாகும். அது 1857-ஆம் ஆண்டு புரட்சிக்கும் பின் நடத்தப்பட்ட மாபெரும் கிளர்ச்சியாகும். ஆகஸ்டு புரட்சியை ஜெயப்பிரகாஷ் என்பவர் பிரஞ்சுப் புரட்சியோடு ரஷ்யப் புரட்சியோடும் ஒப்பிடுகிறார். இந்திய இரு புரட்சிகளும் வெற்றி பெற்ற போது முந்தியது தோல்வியடைந்ததற்குக் காரணம் மக்கள் மனவெழுச்சியை ஒருமுகப்படுத்தி நடந்து செல்ல தலைமையும் திட்டமும் இல்லை என்பதேயாகும். இந்தியாவை விட்டு வெளியேறு என்று தீர்மானம் போடும் முன்னரே அரசின் அடக்குமுறையே எதிர்பார்த்து சில முன்னெச்சரிக்கை திட்டங்கள் வகுத்திருந்தால் ஒரு வேளை அப்புரட்சி வெற்றி பெற்றிருக்கலாம். எனினும் அவ்வியக்கம் வெள்ளையன் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற எச்சரிக்கை அறிவிப்பதாக அமைந்தது.

வேவல் திட்டம்

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் அரசின் கடுமையான அடக்குமுறையால் அடக்கப்பட்டது. காந்தி உட்பட அனைத்து காங்கிரஸ் தலைவர்களும் சிறைக்குள்ளிருந்தனர். இந்தியாவில் அனைத்து விடுதலை போராட்டமும் நிகழ்ச்சிகளும் முடிவுக்கு வந்தன. அரசியல் சூனியம் நிலவியதைப் போன்றதொரு தோற்றம் ஏற்பட்டது. இச்சூழ்நிலையில் சிறையிலிருந்த காந்தி 1943-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி திங்கள் 10-ஆம் நாள் உண்ணாவிரதத்தை துவங்கினார். ராஜாஜி ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கி காந்தியை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்தார். லின்

லித்தோ பிரபுவை அடுத்த இந்திய வைசிராயாக வந்த வேவல் பிரபு 1944-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 6-ம் நாள் விடுதலை செய்தார். காந்தியும், ஜின்னாவும் சந்தித்து ராஜாஜி திட்டத்தின் அடிப்படையில் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். ஜின்னா தனது இரு நாட்டுக் கொள்கையில் விடாப்பிடியாக இருந்ததால் காந்தி-ஜின்னா சந்திப்பு தோல்வியுற்றது. அதை அடுத்து தேசாய் - லியாகத் உடன்பாடு ஏற்பட்டது. ஆனால் தேசாய்-லியாகத் திட்டம் காங்கிரஸ் மற்றும் முஸ்லீம் லீக்கின் சம்மதத்தைப் பெறுவதற்கு முன்பாகவே வெளியிடப்படுவதால் பெரிய பரபரப்பையும் வேறுபாட்டையும் கிளப்பிவிட்டது. தேசாய்-லியாகத் உடன்பாடு தோல்வியுற்றது,

வேவலின் முயற்சிகள்

தேசாய்-லியாகத் உடன்பாடும் தோல்வியுற்றதை அடுத்து வைசிராய் வேவல் பிரபு லண்டன் சென்று பத்து வாரகாலம் தங்கி பிரிட்டிஷ் பிரதமருடனும், இந்திய விவகாரச் செயலருடனும் இந்திய அரசியல் நிலை குறித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். அதன்பின் இந்தியா திரும்பிய அவர் 1945-ஆம் ஆண்டு ஜூலை திங்கள் 14-ம் நாள் ஒரு வானொலியில் உரை நிகழ்த்தினார். அதில் பிரிட்டிஷ் அரசின் சார்பில் ஒரு அறிவிப்பை வெளியிட்டார். அவ்வறிப்பே வேவல் திட்டம் என்றழைக்கப்படுகிறது.

வேவல் திட்டத்தின் அம்சங்கள்

1. நிர்வாக சபை விரிவாக்கப்படுவது குறித்தும், அதில் இடம்பெற வேண்டியவர்களது பட்டியல் குறித்தும் அனைத்துக் கட்சியினரோடும் வைசிராய் கலந்தாலோசிப்பார்.

2. அரசின் அனைத்துத் துறைகளும் நிர்வாக சபையின் பொறுப்பிலேயே இருக்கும். ஆனால் போர்த் திட்டங்கள் மட்டும் தலைமைத் தளபதியின் பொறுப்பில் இருக்கும்.
3. அமையவிருக்கும் நிர்வாக சபையில் இந்தியாவின் முக்கிய வகுப்பினர் இடம் பெறுவர்.
4. நிர்வாக சபையில் இந்துக்களும், முஸ்லீம்களுக்கும் சம எண்ணிக்கையில் இடங்கள் ஒதுக்கப்படும்.
5. நிர்வாக சபையில் வைசிராய் தலைமைத் தளபதி ஆகிய இருவரைத் தவிர பிற அனைத்து உறுப்பினர்களும் இந்திய பிரதிநிதிகளேயாவர்.
6. நிர்வாக சபையே இடைக்கால அரசாகக் கருதப்படும்.
7. வெளி விவகாரத்துறை இந்திய உறுப்பினர்கள் வசம் ஒப்படைக்கப்படும்.
8. வைசிராய் சாதாரணமாகத் தனது மறுப்பானை அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த மாட்டார். இங்கிலாந்தின் நலனைக் கருத்தில் கொள்ளாது இந்திய நலனைக் கருத்தில் கொண்டே மறுப்பானை பயன்படுத்தப்படும்.
9. எல்லா மாநிலங்களிலும் கலப்பு அமைச்சரவைகளே பதவி ஏற்கும்.
10. இந்தியர்கள் தனியே தங்களுக்கென ஒரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டமன்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

வேலை திட்டத்தில் காணப்பட்ட புதிய நிர்வாக சபை (Executive Council) இந்திய சுயாட்சிப் பாதையில் வெளியிடப்பட்டதைத் தொடர்ந்து சிறியலிருந்த தலைவர்களுக்கெல்லாம் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். காங்கிரஸ் - முஸ்லீம் லீக் ஆகிய கட்சிகளுக்கு இடையேயான அரசியல் சம விகிதத்துக்கும் ஒரு புதிய

கோணத்தைக் கொடுத்து இனச் சமவிகிதமாக மாற்றிவிட்டது. வேவல் திட்டம் முஸ்லீம் லீக்கின் நோக்கம் மிகவும் சாதூர்யமான அரசாங்கத்தின் கொள்கை பற்றிய அறிவிப்பில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டது, இது முஸ்லீம் லீக்கின் நோக்கம் மிகவும் சாதூர்யமான அரசாங்கத்தின் கொள்கை பற்றிய அறிவிப்பில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. இது முஸ்லீம் லீக்குக்கு கிடைத்த மற்றொரு மறைமுக வெற்றியாகும்.

சிம்லா மாநாடு

வைசிராய் வேவல் பிரபு தனது வானொலி அறிவிப்பில் குறிப்பிட்டிருந்தபடி இந்திய அரசியல் தலைவர்களைக் கொண்ட ஒரு மாநாட்டை 1945-ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 25-ம் நாள் சிம்லாவிலுள்ள வைசிராய் மாளிகையில் கூட்டினார். அம்மாநாட்டிற்கு காந்தி உட்பட 21 முக்கிய அரசியல் தலைவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். வேவல் திட்டத்தை விவாதிப்பதே சிம்லா மாநாட்டின் சிம்லா மாநாட்டின் முக்கிய நோக்கமாகும். சிறுபான்மையினர் பிரதிநிதித்துவம், போர் முயற்சிக்கு ஆதரவு, போர் முடியும் வரை புதிய ஆட்சிக்குழு நீடித்தல் போன்ற திட்டங்கள் பற்றி கருத்தொற்றுமை ஏற்பட்டது. ஆனால் புதிய நிர்வாக சபை அமைப்பது பற்றி கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றின. வேவல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட 'சாதி இந்துக்கள்' என்ற சொற்றொடரை காந்தி வன்மையா எதிர்த்தார். மேலும் காந்தி காங்கிரசுக்கும், முஸ்லீம்களுக்குமிடையேயுள்ள சமவிகிதம் (Partly) ஆகாது என்று வாதிட்டார். ஜின்னா அந்த வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாது சில நிபந்தனைகளை வித்தார். அவையாவன,

1. புதிய நிர்வாக சபைக்கு காங்கிரஸ் இந்து உறுப்பினர்களை மட்டுமே நியமிக்க வேண்டும்.
2. முஸ்லீம் உறுப்பினர்களை முஸ்லீம் லீக் மட்டுமே நியமிக்கும்.
3. முஸ்லீம் லீக் நியமிக்கும் ஐந்து முஸ்லீம் உறுப்பினர்களையும் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் என்ற உத்திரவாதத்தை முன்கூட்டியே கொடுக்க வேண்டும். ஜின்னாவின் நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்டால் காங்கிரஸ் நிர்வாக சபைக்கு என்ற முஸ்லீமையும் அதன் சார்பாக நியமிக்க முடியாத நிலை ஏற்படும். மேலும் காங்கிரஸ் ஒரு இந்துக்கள் அமைப்பு என்பதையும் ஒத்துக் கொண்டது போலாகும். எனவே காங்கிரஸ் அந்த நிபந்தனைகளை ஏற்க மறுத்தது.

காங்கிரஸ் முஸ்லீம் லீக்கும் ஒத்துப் போகாததைக் கண்ட வேவல் பிரபு தாமே முடிவுகளை எடுத்தார். ஒவ்வொரு கட்சியும் ஒரு பெயர்ப் பட்டியலைத் தர வேண்டும். அதிலிருந்து நிர்வாக சபைக்கு உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். ஜின்னாவைத் தவிர பிற கட்சிகள் அந்த யோசனையை ஏற்றுக் கொண்டனர். இதனால் வேவல் சிம்லா மாநாட்டைக் கலைத்துவிட்டார். இதனால் சிம்லா மாநாடும் தோல்வியுற்றது. வேவலின் உறுதிஇன்மை, ஜின்னாவோடு ஒத்துப் போக வேண்டும் என்ற பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் போக்கு, ஆங்கிலேய அதிகார வர்க்கத்தின் சுயநலப்போக்கு வேவலுக்குப் பிற உயர் அதிகாரிகள் ஆதரவின்மை, ஜின்னாவின் பிடிவாதம் ஆகியவை சிம்லா மாநாடு தோல்வி அடையக் காரணங்களாகும். சிம்லா மாநாட்டின் தோல்விக்கான

பொறுப்பை வைசிராய் வேவலே ஏற்றுக் கொண்டார். வைசிராய் மீது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் மீதும் காங்கிரசுக்கும் இருந்த நம்பிக்கை மேலும் தளர்ந்தது.

அமைச்சரவை தூதுக்குழு

சிம்லா மாநாடு தோல்வி அடைந்த பின், இந்தியர்களுக்கு அதிகாரத்தை மாற்றிக் கொடுப்பதைத் துரிதப்படுத்தும் நோக்குடன் அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு 1946-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 23-ம் நாள் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்தது. அதில் இந்திய விவகாரச் செயலர் பெதிக் லாரன்ஸ் பிரபு, வர்த்தக அமைச்சரான சர் ஸ்டாபோர்டு கிரிபஸ், கடற்படை அமைச்சரான அலெக்சாண்டர் ஆகியோர் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் இந்தியத் தலைவர்களையும் பல்வேறு அமைப்புகளின் பிரதிநிதிகளையும் சந்தித்துப் பேசிய பின்னர் பல பரிந்துரைகள் வெளியிட்டனர். அப்பரிந்துரைகளே அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு திட்டம் என்றழைக்கப்படுகிறது.

அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு வருகை தருவதற்கான பின்னணி

1945-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 15-ம் நாள் ஐப்பான் சரணடைந்ததோடு இரண்டாவது உலகப் போர் முடிவுக்கு வந்தது. பின்னர் இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் தொழிற்கட்சி வெற்றி பெற்று கிளெமென்ட் அட்லி பிரதமரானார். புதிய அரசு 1946-ஆம் ஆண்டு துவக்கத்தில் இந்தியாவில் மத்திய மாநிலச் சட்ட மன்றங்களுக்கான பொதுத் தேர்தல்கள் நடத்தப்படும் என அறிவித்தது. அதற்கிடையே 1945-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் டில்லி செங்கோட்டையில் நடந்த நேதாஜியின் இந்திய தேசிய இராணுவத் தளபதிகளைப் பற்றிய வழக்கு இந்தியாவில் ஆங்கில அரசுக்கு எதிரான சூழ்நிலைகளை உருவாக்கியது.

மக்கள் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக எழுச்சி கொண்டனர். அந்தச் சந்தர்பத்தில் காங்கிரசின் கரங்களைப் பலப்படுத்துமாறு மக்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார்கள். 1945-46-ம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற பொதுத்தேரவில் இந்துக்கள் காங்கிரசையும் முஸ்லீம்கள் லீக்கையும் ஆதரித்தனர். இந்து-முஸ்லீம் வேறுபாடு வேகமாக வளர்ச்சி அடைந்திருந்தது. 1946-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி திங்கள் 19-ம் நாள் பம்பாயில் நடந்த கடற்கரை வீரர்களின் கிளர்ச்சியும் அம்பாலா, கராச்சி, சென்னை, கல்கத்தா, ரங்கூன் ஆகிய இடங்களில் ஏற்பட்ட அதன் பிரதிபலிப்பும் பிரிட்னுக்கு கவலைகளைக் கொடுத்தன. எனவே, பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்ற தூதுக்குழு இந்தியாவுக்கு வருகை தந்து இந்திய அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு இந்தியாவுக்கு அனுப்ப பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் முடிவு செய்தது.

அமைச்சரவை தூதுக்குழு பரிந்துரைகள்

1. இந்தியக் கூட்டாட்சி அமைக்கப்படும் பிரிட்டிஷ் இந்திய மாநிலங்களும் மன்னர் மாநிலங்களும் சேர்ந்தே இக்கூட்டாட்சியாகும். வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், பாதுகாப்பு, செய்தித்தொடர்பு உள்ளிட்ட எல்லா மத்திய அரசுத் துறைகளும் அதன் பொறுப்பில் இருக்கும்.
2. சட்டமன்றமும், நிர்வாக சபையும் கூட்டாட்சியின் அங்கங்களாக இருக்கும். இவற்றில் பிரிட்டிஷ் இந்திய மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகளும் இடம் பெறுவர்.
3. வகுப்புவாதச் சிக்கல் தோன்றுமாயின் அதைப் பாதிக்கப்படும் வகுப்புகளைச் சார்ந்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மைச் சம்மதத்தோடும், மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை ஒப்புதலோடும் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

4. மத்திய அரசுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் போக எஞ்சியுள்ள அதிகாரங்கள் மன்னர் மாநிலங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்.
5. மாநிலங்கள் விரும்பினால் தங்களுக்கு ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு அமைப்புக்கும் பொதுவான சட்டமன்றம், ஆட்சிக்குழு இருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக சென்னை, பம்பாய், ஐக்கிய மாகாணம், மத்திய மாகாணம், பீகார், ஒரிஸா ஆகியவை ஒன்று சேர்ந்து தங்களுக்குள் ஒரு அமைப்பை உருவாக்கிக் கொள்ளலாம். இந்த அமைப்பிலிருந்து பிரிந்து செல்ல ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் உரிமையுண்டு.
6. கூட்டாட்சியின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பத்தாண்டுகளுக்கொருமுறை மறுபரிசீலனை செய்யப்படலாம்.
7. அமைக்கப்படவிருக்கும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டமன்றத்துக்கு பத்து இலட்சம் பேருக்கு ஒரு பிரதிநிதி வீதம் இடம் பெறுவர். பல்வேறு வகுப்புகளின் பிரதிநிதித்துவ விகிதாச்சாரம் அந்தந்த வகுப்பாரின் மக்கள் தொகையைப் பொறுத்துத் தீர்மானிக்கப்படும்.
8. புதிய அரசியல் சட்டம் வரையப்படும் வரை இடைக்கால அரசாங்கம் நாட்டு நிர்வாகத்தைக் கவனித்து கொள்ளும்.
9. அதிகார மாற்றம் பற்றிய பொருட்கள் சம்பந்தமாக அரசியல் அமைப்புச் சட்டமன்றமும், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளும்.

மதிப்பீடு

அமைச்சரவைத் தூதுக்குழுவின் திட்டம் கிரிபஸ் தூதுக்குழு திட்டத்தை விடச் சிறந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆயினும் இத்திட்டத்திலும் பல

குறைகள் காணப்பட்டன. உதாரணமாக இத்திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் ஒட்டுமொத்தமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது அதை அப்படியே கைவிட வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. கூட்டாட்சியில் சேருவதும் சேராததும் மண்டல மக்களின் விருப்பத்துக்கு விடப்பட்டது. மாநிலங்கள் தங்களுக்குள் ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்வது பற்றி தெளிவில்லாத நிலை இருந்தது. தேசிய ஒற்றுமையைப் பாதுகாக்கும் பெயரில் பாகிஸ்தான் அமைப்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டமன்றத்தைப் பற்றிய விவரங்களும் தெளிவில்லாமல் இருந்தன. மாநில அரசாங்களைப் பற்றி விதிகளும் பலதரப்பட்ட விளக்கங்களை கிளப்பக் கூடியவையாய் இருந்தன.

மேற்கண்ட சில குறைபாடுகள் காணப்பட்டாலும், அமைச்சரவை தூதுக்குழுதிட்டம் முந்தைய திட்டங்களை விடச் சாலச் சிறந்ததாகக் காணப்பட்டது. பிளவுபடாத ஐக்கிய இந்தியாவுக்கான அரசியல் சட்டத்தைப் பரிந்துரை செய்தது இத்திட்டத்தின் தனிப்பெரும் சிறப்பாகும். இத்திட்டத்தில் வகுப்பு வாரி பிரதிநிதித்துவத்தின் எல்லை வரையறுக்கப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டமன்றத்தின் அடிப்படை விரிவுபடுத்தப்பட்டதோடு ஜனநாயகமாக்கப்பட்டது. இடைக்கால அரசை முழுவதும் இந்தியர்களே அமைக்க வழி செய்யப்பட்டது. அனைத்துக் கட்சியினரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க அறிவுபூர்வமான ஏற்பாட்டை இத்திட்டம் கொடுத்தது. தங்களுக்குப் பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கிக் கொள்ளும் பொறுப்பு இந்தியர்களுக்கே கொடுக்கப்பட்டது. அப்போதைய சூழ்நிலைகளை மனதில் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட மிகச் சிறந்த ஆவணமே இந்த அமைச்சரவைத்

தூதுக்குழு திட்டம் எனக் காந்தி இதனைப் பாராட்டினார். சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாக்க ஏக இந்தியாவுக்கு ஏற்பாடு செய்த தன்னிகரற்ற திட்டமே இதுவென்றால் மிகையாகாது. சில சந்தேகங்களை எழுப்பினாலும் கூட காங்கிரஸ் முஸ்லீம் லீக்கும் அமைச்சரவைத் தூதுக்குழுவின் திட்டத்தை ஏக மனதாக ஏற்றுக் கொண்டன. காங்கிரசும், லீக்கும் இத்திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டது. இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு சிறப்பான நிகழ்ச்சி என்று பெருமிதத்தோடு கருதப்பட்டது.

பிரிவினையும் விடுதலையும்

அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு 1946-ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 29-ம் நாள் இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றது. காந்தி குறிப்பிட்டதைப் போன்று அது ஒரு பிரமசாரி நோட்டை இந்தியருக்கு கொடுத்து விட்டுச் சென்றது. அதன்பின் நடைபெற்ற இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டமன்றத்துக்கான தேர்தலில் காங்கிரஸ் அமோக வெற்றி பெற்றது. 296 மொத்த உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அந்த மன்றத்தில் காங்கிரசுக்கு 212 இடங்கள் கிடைத்தன. முஸ்லீம் லீக்குக்கு 73 இடங்கள் மட்டுமே கிடைத்தன.

இடைக்கால அரசு

பொதுத் தேர்தலில் அமோக வெற்றி பெற்ற காங்கிரசை இடைக்கால அரசாங்கத்தை அமைக்குமாறு வைசிராய் வேவல் பிரபு அழைப்பு விடுத்தார். ஜவஹர்லால் அவ்வழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். ஆனால் ஜின்னா இடைக்கால அரசாங்கத்தில் சேர மறுத்து விட்டார். 1946-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 2-ம் நாள் ஜவஹர்லால் நேரு தலைமையில் இடைக்கால அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டது.

நேரடி நடவடிக்கை நாள்

இடைக்கால அரசாங்கத்தில் சேர மறுத்த ஜின்னா 1946-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 16-ம் நாளை நேரடி நடவடிக்கை நாளாக அனுசரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். அந்நாளை துக்கதினமாகக் கருதப்பட வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுத்தார். ஆங்கிலேய அரசுக்கு எதிராக நேரடி நடவடிக்கை நாள் குருதி வடிவத்திலும், குழப்பம் விளைவித்தலுமே சொத்துக்கள் சூறையாடப்பட்டன. இக்கலவரம் பீகாரிலும் எதிரொலித்தது. இனக்கலவரம் ஐக்கிய மாகாணம், பம்பாய், அகமதாபாத் ஆகிய இடங்களிலும் பரவியது.

இடைக்கால அரசில் லீக்

மத்திய அரசின் முழு நிர்வாகத்தையும் காங்கிரஸ் கையில் விட்டு வைப்பது நமது நலனுக்கு ஆபத்து என்றுணர்ந்த ஜின்னா இடைக்கால அரசில் பங்கு பெறுவது பற்றி அரசுப் பிரதிநிதியுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். அதன் காரணமாக லீக் பிரதிநிதியின் ஐவர் இடைக்கால அரசில் பதவி ஏற்றனர். முக்கியமான நிதித்துறை முஸ்லீம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இடைக்கால அரசில் லீக் பங்கு பெற்று காங்கிரசுடன் ஒத்துழைப்பதற்கு அல்ல. உள்ளிருந்தே காங்கிரசை எதிர்பதற்குத்தான் என்பது விரைவில் தெரிந்தது. முஸ்லீம் லீக்குடன் அரசாங்கத்தை நடத்துவதென்பது காங்கிரசுக்கு கழுத்தில் கருங்கல்லை கட்டிக் கொண்டு கடலை நீந்துவதற்கொப்பான செயலாகத் தோன்றியது, முஸ்லீம் லீக் ஒரு பக்கம் இடைக்கால அரசில் அங்கம் வகித்துக் கொண்டு மறுபக்கம் இனக்கலவரங்களைத் தூண்டி விட்டுக் கொண்டு இருந்தது. இடைக்கால அரசில் சேர்ந்த முஸ்லீம் லீக் அரசியல் அமைப்புச் சட்டமன்றத்தில் சேர மறுத்தது.

அதன் நடவடிக்கையைப் புறகணித்து பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் இந்திய அரசியல் பிரச்சனைக்கு நிரந்தரத் தீர்வு காண முடியவில்லை.

அடலியின் அறிவிப்பு

இனக் கலவரங்கள் நாட்டில் அமைதியின்மையும், குழப்பத்தையும் அதிகரிக்கச் செய்தனர். வைசிராய் வேவல் பிரபுவால் அரசியல் தேக்க நிலையைப் போக்க முடியவில்லை. இச்சூழ்நிலையில் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் அடலி பராளுமன்றத்தில் வரலாறு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அறிவிப்பை 1947-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 20-ஆம் நாள் வெளியிட்டார். அவ்வறிவிப்பின்படி,

1. 1948-ஆம் ஆண்டு ஜூன் முதல் தேதிக்குள் அரசாங்கம் இந்தியாவுக்கு அதிகார மாற்றம் செய்து விடும்.
2. யாருக்கு அதிகாரத்தை மாற்றிக் கொடுப்பது என்பதை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் முடிவு செய்யும்.
3. வேவல் பிரபுக்கு பதில் மவுண்ட் பேட்டன் பிரபு இந்திய வைசிராயாக நியமிக்கப்படுவார். புதிய வைசிராய், இந்திய கைக்கு அதிகாரத்தை மாற்றிக் கொடுப்பார்.

அடலி பிரபுவின் அறிக்கை வெளியான பின்னர் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட பதட்ட நிலை மேலும் தீவிரமடைந்தது. வகுப்புக் கலவரங்கள் பரவலாகவும், தீவிரமாகவும் நடைபெறலாயின. வங்காளத்தில் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருந்தது. நாட்டில் உயிருக்கும், உடைமைக்கும் பாதுகாப்பு இல்லாது அமைதி குலைந்து அட்டுழியங்கள் மேலோங்கி இருந்தன.

மவுண்ட் பேட்டன் திட்டம்

மேற்கண்ட குழப்பமான சூழ்நிலையில் தான் 1947-ம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 22-ம் நாள் மவுண்ட் பேட்டன் பிரபு இந்தியாவுக்கு வந்து தலைமை ஆளுநராகப் பதவியேற்றார். அவர் மற்ற பிரிட்டிஷ் அரசின் அதிகாரிகளைப் போல் காலத்தை வீணாக்காமல் இந்தியாவில் காணப்பட்ட அரசியல் சூழ்நிலையைப் பற்றித் தெளிவு கண்டார். அவர் காந்தி, ஜின்னா, நேரு, ஆசாத், பட்டேல் மற்றும் முக்கிய தலைவர்களை சந்தித்துப் பேசினார். ஆதன் மூலம் பிரிவினை ஒன்றுதான் சிக்கலான இந்தியப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க வழியென்பதை உணர்ந்தார். 'ஐக்கிய இந்தியா' அல்லது 'ஏக இந்தியா' என்ற கொள்கை பெரிதும் விரும்பி வரவேற்கப்பட்ட வேண்டியதொன்று என்றாலும், முஸ்லீம்களின் பிடிவாதமும், கொள்கையும் இந்தியாவின் இரு கூறுகளாகப் போடுவதையே இலக்காகக் கொண்டிருப்பதால் இந்தியப் பிரிவினையை செய்தே ஆக வேண்டும். அதைத் தவிர வேறு சிறந்த வழி இல்லை என்பதை இந்தியத் தலைவர்கள் உணரும்படி செய்தார்.

இனக் குழப்பங்களாலும், அழிப்புகளாலும் அதிர்ந்து போயிருந்த காங்கிரஸ் தலைவர்களும் இன அழிப்புக்கு பிரிவினையே மேலானது என்று எண்ணி தங்கள் கொள்கையினை விட்டுக் கொடுக்க முன் வந்தனர். என் சடலத்தின் மீதுதான் பாகிஸ்தான் உருவாக்க முடியும் என்று இதுகாறும் கூறி வந்த ஆசாத், காந்தி, நேரு, பட்டேல் போன்ற தலைவர்கள் பிரிவினைக்கு இணங்கினர். நேரு நாட்டுப் பிரிவினை தேவையான தீமை என்பதை ஒப்புக் கொண்டார்.

இவ்வாறு இந்திய தேசியத் தலைவர்களின் இசைவு பெற்று தமது பிரிவினைத் திட்டத்தை மவுண்ட் பேட்டன் பிரபு உருவாக்கினார். பெருவாரியான முஸ்லீம்கள் வாழும் மாநிலங்களைப் பிரித்து பாகிஸ்தானை உருவாக்குவது என்றும், பஞ்சாப்பிலும் வங்காளத்திலும் முஸ்லீம் அல்லாதோர் வாழும் மாவட்டங்களைத் தனியாகப் பிரிப்பது என்றும் முடிவு செய்தார். தன்னுடைய திட்டத்தை பிரிட்டனுக்கு அனுப்பினார். அத்திட்டத்தை ஒரு சில மாற்றங்களுடன் பிரிட்டிஷ் அரசு ஏற்றுக் கொண்டது. ஆனால் நேரு அத்திட்டத்திற்கு இசைவு தரவில்லை. இதற்கிடையில் வி.பி. மேனன் ஒரு திட்டத்தை மவுண்ட் பேட்டனிடம் சமர்ப்பித்தார். அதன்படி பஞ்சாபையும், வங்காளத்தையும் ஒரு கூறுகளாக்கும் அடிப்படையில் இந்தியாவில் இரு அரசுகளைத் தோற்றுவிக்கலாம் என்று கூறப்பட்டது, இத்திட்டத்தை இந்தியத் தலைவர்களுடன் விவாதித்து அவர்களின் இசைவைப் பெற்று மவுண்ட் பேட்டன் இலண்டன் சென்றார். பிரிட்டிஷ் அரசின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்ற இந்தியா திரும்பிய அவர் தன் திட்டத்தை 1947-ஆம் ஆண்டு நாள் திங்கள் 3-ம் நாள் வெளியிட்டார்.

மவுண்ட் பேட்டன் திட்டம்

1. இந்திய அரசியல் அமைப்பு சட்டமன்றத்தின் வேலை இடையூறின்றி நடைபெறும்.
2. நடைமுறையில் இருக்கும் அரசியல் அமைப்பு சட்டமன்றத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத பகுதிகளில் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட தனி மன்றத்தின் மூலம் அப்பகுதிகளின் விருப்பம் ஆகும்.

3. பஞ்சாப், வங்காள சட்டமன்றங்கள் பெரும்பான்மை முஸ்லீம்களைக் கொண்ட பிரதிநிதிகளுக்கும் பிறருக்குமென இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படும்.
4. சிந்து சட்டமன்றம் யார் பக்கம் இருக்க வேண்டும் என்பதை அச்சட்டமன்றமே தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும்.
5. வடமேற்கு எல்லை மாகாணத்தில் இப்பிரச்சினை மக்கள் வாக்கெடுப்பின் மூலம் தீர்மானிக்கப்படும்.
6. பலூசிஸ்தான் மக்களுடைய கருத்தை அறிவதற்கான முறையை வைசிராய் முடிவு செய்வார்.
7. பஞ்சாப், வங்காளம், சில்ஹெட் ஆகிய பகுதிகளில் தேர்தல்கள் நடத்திய அரசியல் அமைப்பு சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள்.
8. மன்னர் மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரை அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு திட்டத்தில் கண்டுள்ள விதிகள் பின்பற்றப்படும்.
9. இந்தியாவை இரண்டாகப் பிரிவினை செய்வதால் ஏற்படக்கூடிய நிர்வாக விளைவுகளை சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுடன் விவாதித்துத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அதிகார மாற்றத்தை அறிவிக்கப்பட்ட தேதிக்கு முன்னதாகவே செய்யலாம்.

நாட்டுப் பிரிவினையும் பாகிஸ்தான் உதயமும்

இந்தியாவைக் கூறுபோடும் மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் 1947-ம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 3-ம் நாள் வானொலி மூலம் அறிவிக்கப்பட்டது. அன்றிரவே நேருவும், ஜின்னாவும் அத்திட்டத்திற்கு ஒப்புதலளித்து வானொலியில் பேசினர். பிரிவினைத்

திட்டம் அறிவிக்கப்பட்ட ஒருவாரத்தில் ஜூன் 9-ம் நாள் முஸ்லீம் லீக் முறைப்படி அத்திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டது. அதன்பின் காங்கிரஸ் செயற்குழு தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தது. டெல்லியில் ஜூன் 14-15-ல் கூடிய காங்கிரஸ் கமிட்டி செயற்குழுவின் முடிவை அங்கீகரித்தது. மவுண்ட்பேட்டன் திட்டத்தின்படி வங்காளம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. கிழக்கு வங்காளம் பாகிஸ்தான் மாநிலமானது. அஸ்ஸாமில் உள்ள சில்ஹெட் மாவட்டமும் அத்துடன் சேர்க்கப்பட்டது. வடமேற்கு எல்லை மாநிலத்தில் மட்டும் மக்கள கருத்தறியும் வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டு அதன் முடிவின்படி அம்மாநிலமும் பாகிஸ்தானுடன் சேர்க்கப்பட்டது. இவையனைத்தும் அடங்கிய பாகிஸ்தான் டொமினியன் 1947-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 14-ம் நாள் உதயமானது. ஜின்னா அதன் தலைமை ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இந்திய விடுதலை

இந்திய விடுதலை மசோதா தயாரிக்கப்பட்ட ஜூலை மாதம் 4-ம் நாள் அது பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஜூலை மாதம் 18-ம் நாள் விடுதலைச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன்படி பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்குப் பின் ஆகஸ்டு திங்கள் 14-15 நள்ளிரவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இந்தியாவின் முடிவுக்கு வந்தது. புதுடில்லியில் கூடிய இந்திய அரசியல் அமைப்பு சட்டமன்றத்தில் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. சபாநாயகருக்கு தலைக்கு மேலிருந்து கடிகாரம் பன்னிரெண்டுமுறை அடித்து ஓய்ந்தது. இந்தியாவின் கடைசி அரசியல் அமைப்பு சட்டமன்றம் செய்த பிரகடனத்தில் கையொப்பமிட்டார். யூனியன் ஜாக் கொடி இறக்கப்பட்டு கொடி மரத்தில் அசோக சக்கரம் பொறித்த சுதந்திர இந்திய

மூவர்ண தேசியக் கொடி பறக்கவிடப்பட்டது. இந்தியர்கள் சுதந்திரக் காற்றை மகிழ்ச்சியுடன் சுவாசிக்க ஆரம்பித்தனர். இந்திய வரலாற்றில் புதிய அத்தியாயம் ஆரம்பமானது. ஜவஹர்லால் நேரு கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டார். 'நீண்ட நெடுங்காலத்துக்கு முன்னால் நாம் வந்துவிட்டது. இந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் உலகமே உறங்கிக் கொண்டிருக்கையில் இந்தியா சுதந்திரமாக வாழ்வதற்காக விழத்துக் கொள்கிறது' எனத் தெரிவித்துள்ளார்.